

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

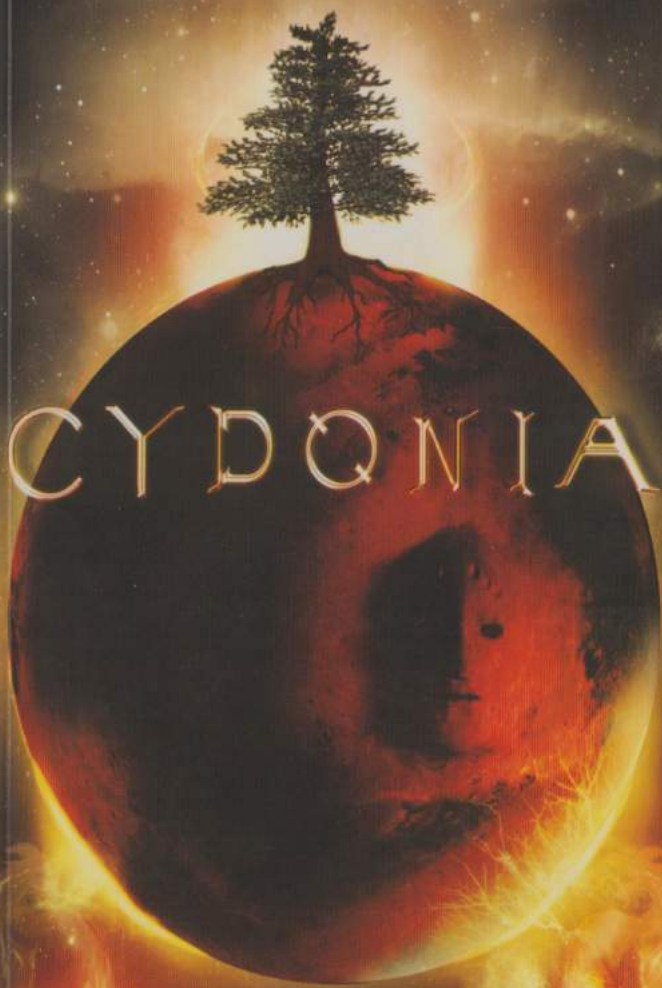
<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SERCAN LEYLEK

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

CYDONIA

Hayat Yayınları: 385
Edebiyat: 13
Roman / Bilim-Kurgu: 6

Kitabın Adı

Cydonia

Yazarı

Sercan Leylek

Yayın Editörü

Rahime Demir

© 2011, Hayat Yayıncılık İletişim Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Pti.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-5365-19-6

Sertifika No: 12451

Baskı Yeri & Tarihi : İstanbul, 2012
Kapak Tasarım : Sercan Leylek
Kapak Uygulama : Ahmet Çelik / Gonca Özdemir
Baskı & Cilt : Alioğlu Matbaacılık

Orta Mahallesi Fatin Rüştü Sokak

No: 1-3/A Bayrampaşa / İSTANBUL

Tel: (0212) 612 95 59 Fax: (0212) 613 09 83

Sertifika No: 11946

Hayat Yayın Grubu

Nişancı Mahallesi Davutağa Caddesi No: 26/1

34050 Eyüp - İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 GSM: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55

www.hayat yayin grubu.com - hayat@hayat yayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi: <https://ranney.org>
twitter.com/hayat yayin grubu - facebook.com/hayat yayin grubu

CYÐONİA

SERCAN LEYLEK

Sercan LEYLEK

İzmir'de doğan yazar, tiyatrocu bir ailenin ortanca çocuğu olarak yetişti. Anne ve babasının mesleği sayesinde geleneksel hikâyelere her zaman ilgi duydu. Öğrencilik yıllarında edebiyat öğretmenleri tarafından sevilen yazarın, kompozisyonlarındaki radikal çıkarımları sebebiyle her zaman notu kırıldı. Hatta bu sebeple, lise öğrenimini tamamladığı Vali Nevzat Ayaz Lisesi'nden -0,01 diploma notu farkıyla- okul ikincisi olarak mezun oldu.

2003 yılında Dokuz Eylül Bilgisayar Mühendisliği Bölümü'nü kazanan yazar, hazırlık sınıfının ardından eğitimine, 2 yıl daha İzmir'de devam etti. İkinci sınıfta aldığı sosyal seçmeli dersin hocası olan Doç. Dr. Erol KAYA'nın teşvikiyle Erasmus programına katılmaya karar verdi ve mülakatları geçip eğitimine İtalya'da devam etti. Salerno Üniversitesi'nde Bilgisayar Bilimleri üzerine 1 yıl eğitim gördü ve lisans eğitimini tamamlamak üzere yurda döndü.

Yazar, üniversite masraflarını karşılayabilmek için birçok farklı işte çalıştı: Garsonluk, tercümanlık, spor animatörlüğü, müşteri temsilciliği, programcılık, Uluslararası İzmir Fuarı'nda asistanlık... Kısa süreli çalıştığı işler, yazarlığına katkıda bulunacak birçok farklı insanı ve hayat tarzını gözlemlemesine imkân verdi.

Uzak bir ülkede çalışmayı kafasına koyan yazar, üniversite son sınıfta AIESEC'e üye oldu. 2009 Mart ayında patlak veren ekonomik kriz sebebiyle Japonya, Avustralya gibi uzak diyarlara gitmek yerine Norveç'le yetinmek zorunda kaldı. 2009 Ağustos ayında stajyer olarak işe alındı ve hâlâ Oslo Thomson Reuters ofisinde enerji borsaları analisti olarak çalışıyor.

Teşekkür;

Bana okuma yazmayı öğreten annem Gülsüm Leylek'e ve ilkokul öğretmenim Fatma Uyanık'a;

Bilim-Kurgu'ya olan ilgimi takdir eden babam Ayhan Leylek'e;

Beni kahramanı olarak gören astronom kız kardeşim Elif'e;

Güvenlik çalışanı olan ilham kaynağım ağabeyim Serkan'a;

Cydonia hikâyesini ilk günlerinden beri takip eden dostlarımın hepsine: Bünyamin Altunsoy, Ingunn Hegge, Kemal Hakimoğlu, Sezgin Armağan, Merve Alanyalı, Gülsüm Sarı, Hüseyin Salman, Lars Olav Fosse, Daniel Jefferson ve ismini bilmediğim yemekhane çalışanı Taylandlı tatlı teyzeye;

Tanıtım filmi çekimlerinde desteğini esirgemeyen arkadaşlarıma: Suad Zaman, Yoav Brandt, Jørgen Hansen, Cameron Leslie, Stian Nilsen, Magnus Køber, Sverre Halaas Haanshuus'a;

teşekkür ederim...

Sercan Leylek

Bugün hepimiz burada, hayatını bilgiye adanmış olan bir insanı uğurlamak için bir araya geldik. Kendisinin insanlığa hizmet için oluşturduğu ilkeyi bizler gelecek nesillere aktarmalıyız. Bilgi sonsuzdur ve sonsuzluğa giden yol, daha fazla öğrenmekle aşılr. Onu bugün sonsuzluğuna uğurluyoruz.

Günümüzde insanlığın yüz yüze kaldığı sorunların herkes farkında... Yapay ozon tabakası ve solunum cihazlarıyla yaşamak zorundayız. Bu yüzden, birçoğumuz, içinde bulunduğumuz durumdan ötürü bilimi ve beraberinde getirdiklerini suçlayabiliriz.

Bu, haksız bir düşüncedir! Bilim masumdur, bizler kendi hırslarımız sebebiyle kendimizi bu hale getirdik. Aksine hâlâ hayatta kalmamıza yardımcı olan, yine bilginin nimetleridir.

Seni uğurlamadan önce, sana birkaç söz söylemek istiyorum değerli meslektaşım:

Madde olan vücudun, ulvî varlığın olan ruhuna sahip değil artık. Fakat sen böylece yine de aramızdasın.

Bize ve bilime bağışlamış olduğun eserinin sonsuza dek bilgiye hizmet edeceğine ant içiyoruz.

Görüşmek üzere aziz dostum...

Ziyaretçi

Rafik yeni çalışma odasına alışmaya çalışıyordu. Önünde duran bir dizi monitör, altmışa yakın güvenlik kamerasından gelen görüntüyü döndürüp döndürüp oynatıyordu. Yeni görevindeki ilk birkaç gün gerçekten de eğlenceli geçmişti, fakat çok geçmeden sorumlu olduğu işin ne kadar da sıkıcı olduğunu fark etmişti acı biçimde. İşinin ekstra bir yönü yoktu, arada sırada görüntüler üzerindeki dalgalanmaları dert ediyordu kendisine, o kadar.

Henüz sanat galerisinde güvenlik çalışanı olarak işe başlamasının üzerinden sadece 9 ay geçmeden kendini görüntülerden ve vardiyadan sorumlu şef pozisyonunda bulmuştu. Üstelik bu, güvenlik çalışanı sertifikasını aldıktan sonraki ilk işiydi. Bu durumda Rafik ya çok başarılı ve güvenilir bir elemandı ya da bunun başka bir sebebi olmalıydı. Kim bilir, belki de diğer takım arkadaşları kendisinden ya daha toydu ya da daha kötüsü, ciddiyetsiz kişilerdi.

Yerel yönetim tarafından alelacele inşa edilen sanat galerisi, belki de Ortadoğu'da son yüzyılda sanat adına yapılmış en büyük taş yığınıydı! Tipik Akdeniz politikacıları altı yıl boyunca şehir için kayda değer hiçbir şey yapmamışlar; yerel seçimlere sadece altı ay kala Beyrut'un en

büyük ve en önemli sinagoguna yakın, sahipsiz bir araziye kocaman bir sanat galerisi oturtmuşlardı.

Esasen Vadi Al-Yahoud'daki¹ bu gereksiz yapı kimsenin umurunda bile değildi. Rafik de bu yüzden miskin miskin odasında oturmuş nişanlısına cep telefonundan yazacağı mesajları tasarlayıp duruyordu ki monitörlerdeki görüntülerden birinde ters giden bir durum dikkatini çekti.

Ekran da gördükleri karşısında gözlerine inanamadı. Yeraltı depo odalarının bulunduğu boş koridorda sanki bir adam geziniyordu. Bu saatte o koridorlarda kimsenin bulunmaması gerekiyordu oysa. Gözlerini ovuşturdu, bir daha baktı. Ekrandaki görüntü oldukça netti. Fayans döşeli koridor yeterince aydınlık olmasına rağmen hareket eden figür yine de tam olarak seçilemiyordu. İş şansına bırakmadan hemen harekete geçti ve telsizi eline aldı:

“Tüm birimlerin dikkatine! Acil durum! Yeraltı koridorlarında dolaşan davetsiz bir misafirimiz var. En yakın devriye grubu hemen harekete geçsin! HEMEN!” diyerek nöbetteki herkese anonsta bulundu.

Sinirle söylenerek görüntüleme odasından fırladı. Yoluna çıkan adamlarını toplayarak zemin kata inmeye başladı. Bu koridorlardaki kapılar ancak elektronik kart ve şifrelemelerle açılabilirdi. Ev sahipliği ettikleri sergilerin en pahalı parçaları bu depolarda saklanıyordu.

Kapıya şifreyi girerken kendi kendine “*Nasıl olur da bunca kilidi aşarak içeriye birisi rahatça sızar?*” diye söyleyip deli oluyordu. Üstelik girişte hiçbir zorlama izi de dikkatini çekmemişti.

Dört kişi birden tablo ve heykellerin bulunduğu odalara dağıldılar. İki saat boyunca her köşeyi didik didik taramadılar fakat ortalıkta alışlagelmeyen hiçbir şey yoktu:.

“–En ufak şüphe uyandırıcı durumu bilmek istiyorum. Herkes işinin başına!” diye emir verdi Rafik. Herkesin gece boyunca ekstra devriye yapmasını istedi ve kendisi de bütün kayıtları sakın bir kafayla incelemek için odasına yöneldi. Bilgisayarının başına geçti.

Yaklaşık iki saat önce ekranda naklen izlediğı görüntüleri kafasında toplamak çok zordu. Hayal mi görmeye başlamıştı? Dokuz yaşından beri Lübnan sıcaklığında çalışmaya alışkın biri için son zamanlarda fazla çalıştığı da söylenemezdi. Belediye görevlileri günde en fazla sekiz saat çalışmasını bekliyorlardı. Zaten bu sürenin yarısını da kahve içerek, galeriye gelen yeni sergilerde gezinerek veya ortalıkta askercilik oynayarak geçiriyordu.

Rafik ilk önce görüntülerin alındığı odaların kapı giriş kayıtlarını inceledi. Bu odalar yer altındaydı ve bildikleri kadarıyla tek bir girişe sahipti. Kayıtlara göre ana girişten son çıkış, yaklaşık 3 gün önce yapılmıştı ve başka bir yeni giriş de kayıtlarda gözüküyordu. Bu biraz içini rahatlatmıştı. “Öyleyse ben ekranda ne gördüm peki?” diye kendine tekrar söylendi.

Saatini bir daha kontrol ederek videoyu geriye sardı. Görüntünün kaydedildiğı anı denk getirmeyi bir türlü beceremiyordu.

En sonunda o görüntüyü videoda tekrar yakaladı. İlk izlediğinde ağzı hayretten açık kaldı ve sesini bile çıkaramadı. İkinci izleyişinde ise tek bir cümle söyleyebildi:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“–Kahretsin! Bu hayalet hikâyesi meğerse gerçekmiş...”

Kapı

Uzun boylu kız baloda tanışmayı umduğu adama yaklaştı. Kendisine çok güveniyordu ve düşündüğünü kolayca başarabileceğini umuyordu. Masanın başına geçip sadece ‘Merhaba!’ demenin yeterli olacağını düşündü ve de öyle yaptı:

“–Merhaba!”

“–Selamlar güzelim. Sen nerelisin bakalım?” diye sordu Sean.

“–Tahmin edememene doğrusu şaşırdım.” Kızın deyim yerinde ise kendisine asıldığı apaçıktı.

“–Aslında Amerikalıyı andıran bir yüzün var.” Sean, karşılık veriyordu bakışlarıyla.

“–Gerçekten mi? Voov! Teşekkür ederim.” dedi genç kız saçlarını karıştırırken.

“–Şey... Esasen bu bir iltifat değildi ama sen nasıl kabul edersen ...” diye cevap veren Sean ukala bir tavırla masadan uzaklaştı.

Bu tür sebepsiz balolardan iyice sıkılmıştı. Görünürde başardıkları doğru düzgün bir görev yoktu ama sürekli genç astronotlar için yeni davetler düzenleniyordu. Sean,

NASA'ya ilk adım attığı günden beri, yürütülen araştırma programlarındakilerin, izci çocuklar gibi taş koleksiyonu yapma peşinde olmadığını seziyordu. Sonuçta bu, devlete ait ciddi bir yatırımdı ve doğal olarak kâr edilmesi gerekiyordu. Büyük paralar yatırıldığına göre, kâr da buna oranla muazzam olmalıydı. Ama halka beyan edilen programlara göre, Mars ve Ay'a sürekli aptal robotlar göndermekten başka yaptıkları bir şey yoktu.

İçkinin verdiği rahatlıkla şeflerinin yanına yaklaştı:

“Onlarca yıldır neden yeni bir iniş yapmıyoruz? Diğer bölümlerdeki arkadaşlarımla konuştum, bunca para nereye gidiyor Robert?”

Robert, NASA'nın yaşlı kurtlarının en kıdemlilerindendi. Aynı zamanda oldukça muzip bir adamdı ve hiçbir eğlence fırsatını kaçırmazdı. Yıllardır çaylakların sorumsuzdu ve bu görev hoşuna gidiyordu. Yeni yetmelerle zaman geçirmenin hem kendisini hem de işine olan şevkini genç tutmaya yaradığına inanıyordu.

Sean'ın aklının başında olmadığını, ağzından dökülen ilk kelimeyle fark etti ve sorusuna şeytanca bir gülümsemeyle cevap verdi:

“Bilmiyorum, sence neden?”

Bu cevap karşısında Sean, Robert'ın etrafında bir çocuk gibi dönmeye başladı:

“Yapma Robert! Burada dönen her şeyden haberinin olduğunu biliyorum. Bir kere olsun dalga geçmeyi bırak ve bana olanlardan bahset. Herkese tek bir robotun günlükünü tutuyormuşuz gibi senaryolar yazıyorsunuz ama eşit kapasitedeki onlarca araştırma robotunu Mars'taki tek bir

bölgeye gönderdiniz. Yoksa petrol mü arıyoruz ha?” diye-
rek yakındı.

Robert bir yandan kendi kendine “*Şu şapşal çenesi-
ni kapatsa...*” diyordu ama bir yandan da bu konuşma-
yı eğlenceli buluyordu. Sean ise susmak bilmiyordu, sesini
yükselterek çevresindeki daha fazla insanın dikkatini üze-
rine çekiyordu:

“–Ne yani? Mars’ta petrolü bulunca, orayı da mı bom-
balıycaz?”

Artık Robert’ın sabrı tükenmişti:

“–Bak Sean! Bu sevimsiz partileri iş konuşmadan eğle-
nebilmemiz için düzenliyoruz. Bu akşam, bana veya baş-
ka birine işle ilgili tek bir kelime bile etmeni istemiyorum.
Anlaşıldı mı?”

Sean somurtarak,

“–Peki efendim!” diye söylenerek yanından uzaklaştı.

Robert, sabırlı oldukları takdirde, istedikleri her soru-
ya cevap bulabileceklerini biliyordu. Hatta tahmin edilen-
ler doğruysa, hayal edemeyecekleri soruların bile cevap-
larını hep birlikte öğrenebileceklerdi. Tek gereken şey, bi-
raz daha sabırdı.

Yaşlı kurdun tabii ki orada olan biten her şeyden ha-
beri vardı. Çevresi hemen hemen NASA’daki her köşeye
dokunuyordu. Yıllardır yapılan bütün çalışmaların bir fi-
yaskoyla sonuçlanacağını bağırıp, onun bunun istifalarını
uman felaket tellallarının haykırıışlarını da; tahmin edilen
şeyler bulunduğunda nelere sahip olabileceklerini fısılda-
yanların sözlerini de çok iyi duyuyordu.

1997 yılında farkına vardıkları şekiller civarında tesa-düfen buldukları ilk yazıttan bu yana üst düzey yönetim-den herkesin gözü, Mars projelerinin üzerindeydi. Tek so-run, ne aradıklarını tam olarak bilmiyor olmalarıydı. Fa-kat herkes, buldukları şeyin yeterince hafif ve değerli ol-masını umut ediyordu. Mesela Uranyum'dan bir milyon kat daha fazla enerji üreten yeni bir madde, tüm çalışmala-rın sonunda fena bir ödül sayılmazdı.

Birkaç haftada bir, yeni kalıntılar üzerinde bulunmuş olan yazılar robotlar tarafından resmedilip, çözümlenmek üzere ana karargâha gönderiliyordu. Hâlâ kayda değer bir şey bulamamışlardı. Tabii ki politikacılar, elmas kuyusu-na giden yolu gösteren bir ok, bir işaret aradıklarını sanı-yorlardı.

İlk yazılı kaynakları bulduklarında proje içerisindeki herkes şaşkınlıktan ne yapacağını bilemez hale gelmişti. Konu hakkında fikir sahibi olmayan amatör NASA çalı-şanları ilk etapta popüler Mısır kültürüyle bir yakınlık bul-maya atıldılar, fakat avuçlarını yaladılar.

Yazının unuttuğumuz bir dile ait olduğu aşikârdı, ama bunu kim okuyabilirdi? Sonunda projenin dışarıya sızma-sı riskine rağmen profesyonel dilbilimciler devreye sokul-du ve dünyadaki bilinen en eski dillerden yola çıkan uz-manlar birkaç ay içerisinde dili neredeyse tamamıyla çö-zümleyebildiler.

Dilbilimciler yazı karakteristiklerinin Mezopotamya dillerine çok benzediğini birkaç saatlik incelemeyle fark ettiler. En sonunda yazıtlarda kullanılan dilin Sümerlere ait bir lehçe olduğunda karar kılındı.

Sümerler milattan önce yaklaşık 3500 yıl kadar önce ortaya çıkmış bir medeniyetti. Yazı, dil, tıp ve astronomi gibi alanlarda öne çıkmış insanlardı. Projeye dâhil edilen arkeologlar çözmeye çalıştıkları dilin yine Mezopotamya coğrafyasına ait olan başka bir toplumdan kaldığını zannettiler.

Elde edilen bu bilginin ardından, her şey kısa sürede planlanmıştı. Paravan bir belgesel üreticisi şirket, bakış açılarını geliştirebilecek her telden arkeolog ve antropologu kısa süre içerisinde kiralamıştı.

Çizimler üzerinde harıl harıl çalışılıyordu, fakat ilk sonuçlar herkeste büyük bir hayal kırıklığı yaratmıştı. Bütün kalıntılarda bahsedilen meseleler, ya aşk ya da savaşlardı. Metinlerde ve çizimlerde işe yarar(!) önemli hiçbir bilgiye rastlanamamıştı!

Projenin en güçlü adamı Daniel hemen kurmaylarıyla bir toplantı düzenledi.

“–Lanet olsun! Bu adamlar hayatı 60 milyon kilometre uzaydaki Mars’tan bu dünyaya getirebilmişse, bizden daha iyi bildikleri veya sahip oldukları bir şeyler olmalı!” diye bağırdı. Sinirle ayakta dolanıp duruyordu. “Birazdan başkana yeni buluntunun çevirisini nasıl ileteceğim? Sonuçları dinlemek isteyecektir.”

Kurmaylardan biri merakla söz aldı:

“–Efendim, esasında yeni çeviriyi henüz biz de inceleyemedik. Acaba ...”

Adamın sözünü bitirmesine izin vermeyen Daniel;

“–Al öyleyse sen oku bakalım herkese!” diyerek masanın diğer ucundaki kurmayına raporu fırlattı:

Senin adını mırıldanıyorum
 Yeni duyduğum bir şarkı gibi
 O öyle bir kelime ki,
 Açıyor sanki kapılarını cennetinin.

Beni öptüğünde,
 Denizler bulut olur,
 Bulutlar ise deniz.
 Yosun kokulu yağmurlar yıkar saçlarımı,
 Toprağa kavuşmuş bulutlarda yüzer avare gönlüm.
 Öyle güzelsin!

Bütün ayçiçekleri sana döner,
 Tanrı hediyesi güzelliğin göğe yükseldiğinde
 Ve ben yine bir şarkı gibi söylerim ismini
 Yürürken dar sokaklarında şehrinin.

Odadaki her katılımcı büyük bir sessizlikle çeviriyi dinledi. Bir tanesi kendisini tutamayıp,

“Gerçekten de fena değil!” dedi.

Daniel hışımla yerinden fırlamıştı ki içeriye sekreter kız daldı:

“Başkan hatta efendim.” dedi.

Daniel homurdanarak odayı terk etti:

“Herhalde Monica Lewinsky skandalından sonra resmî hattan Amerikan başkanına aşk şiiri okuyan ilk yetkili ben olacağım.”

Proje merkez üssü çalışanları buna benzer durumlarla karşılaşmaya artık alışmıştı. Umutların tükenmesine yakın bulunan bu gizemli “giriş”, herkesin heyecanını ve inancını tazeledi.

Daniel, yine olaya şüpheci bir şekilde yaklaştı:

“–Bu bulduğunuzun bir sığınak veya önemsiz bir giriş olmadığından nasıl emin olabiliyorsunuz?” diye, girişi keşfeden robotu yönlendiren takım liderlerine sordu.

Ürkek tavırlarla konuşan genç araştırmacı,

“–Efendim, araştırmalarımızı siması gökyüzüne dönük olan heykel ile beşgen piramidin civarında yoğunlaştırdık. Yapılan jeolojik araştırmalar sonucunda odaklandığımız bölgenin zemin bakımından da yeterince sağlam olduğunu tespit ettik.” diyerek bulgularını izah etmeye çalışıyordu.

Daniel,

“–Çalışmalarınızı ne şekilde yürüttüğünüzü zaten hafızalık raporlarda yakından takip ediyorum. Hepiniz akıllı çocuklarsınız, buna ikna oldum. Sen elinizdeki kanıtlardan haber ver bakalım.” dedi sabırsızlıkla.

Konuşmasına devam eden yetkili elindeki fotoğrafları masadakilere dağıtmaya başladı.

“–Elinizdeki resimlerde görmüş olduğunuz giriş, Mars’ta şu ana dek rastladığımız en mükemmel daire şeklidir.”

Başka bir robot takımının lideri sordu:

“–Üzerinde hiçbir yazı veya figür bulunmuyor mu?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“–Hayır. Ayrıca, daire iki parçadan oluşuyor. Resimleri

dikkatli incelerseniz daire çapının üzerindeki hafif ayrıklı-
ğı fark edebilirsiniz.”

Daniel ellerindeki delillerden hiç de tatmin olmamıştı. Yeni yetmeler madde inceleme raporunun bile çıktısını al-
madan toplantı düzenlemişlerdi.

“–Daire üzerinde yapmış olduğunuz madde parçalama işleminin raporunu göremiyorum. Operasyon raporu ha-
zır mı?” diyerek ödevini tam yapmamış öğrencisine bakan bir öğretmen edasıyla gözlerini takım liderine dikti.

“–Hayır efendim. Zaten daire girişi hakkındaki şüphe-
lerimizden bu noktada kurtulduk. Bu giriş kesinlikle yok olan uygarlık tarafından oraya yerleştirilmiş, çünkü giri-
şin yapıldığı maddeyi robotumuz parçalayamadı. Üzerin-
de çizik açmayı bile beceremedik. Bölgeye yakın olan di-
ğer robotları da denedik. Bizim şu ana dek karşılaştığımız tüm elementlerden çok daha sağlam bir alaşım ile karşı karşıyayız. Bu yüzden, bu kapı her neye açılıyorsa, içeri-
de bulacağımız şey bu insanlar için çok önemli ve değer-
li bir şey olmalı.”

Yahudi Vadisi

Çalışmaya başladığı ilk günden beri Rafik ilk kez gerçekten ne yapması gerektiğini bilmiyordu. Dokuz aydır orada burada dinlemekte olduğu abartılı hayalet hikâyeleri gerçek olabilir miydi? Bu olanaksızdı! Peki, o halde önündeki ekranda dönüp duran on altı saniyelik net görüntüdeki şey neydi?

Kafası allak bullak olmuştu ve binlerce düşünce zihnine aynı anda akmaya başlamıştı. *“Merakım korkumdan daha fazla... Birisi bana şaka mı yapıyor? Belki de hayaletler gerçektir! İşimi kaybedemem, altı ay sonra evleniyorum. Şimdiden bir sürü borcun altına girdim. Dua mı etmeye başlasam? Kahretsin ne bu? Ne?”*

Sonunda en çok güvendiği arkadaşına akıl danışmaya karar verdi. Birisine izlediklerini göstermeliydi, aksi takdirde aklını kaçıracaktı. Telsizi kaldırıp,

“–Samet, görüntüleme odasına gel. Gözlerine inanamayacaksın. Kimseye bir şey söyleme ve tek başına gel.” diyerek en yakın arkadaşı Samet’i çağırdı.

Samet videoyu izler izlemez hiç şaşırmamış gibi konuşmaya başladı. Susacağı yok gibiydi...

“–Sana kaç aydır anlatıyordum. İşte en sonunda her şey düşündüğüm gibi çıktı. Bu işe başladığımızdan beri kaç kişi işini bıraktı. Fark etmiyor musun? İkimiz de burada çalışmaya başlayalı daha bir yıl bile olmadan bizi terfi ettirdiler. İş bırakan amirlerimizin hiçbiri bir çayımızı içmek için bile buraya uğramadı. Dahası yüzlerini gören de yok. Belki de firavun laneti gibi bir şeydir. Kendisini gören her gözü kor ateşlerle dağlıyordur. Aman Allah’ım!

Şimdi olanları çok daha iyi anlıyorum. Buradaki görüntüleri izlemek zorunda kalan her vardiya amiri kafayı sıyırıp buradan kaçmış olmalı kardeşim. En önemlisi...” derken, Rafik Samet’in sözünü kesti.

“–Yeter be Samet! Yine iyice abarttın. Seni fikir vermen için çağırdım ama kafamın içine ettin!”

Samet de sanat galerisinde 3 aydan fazla çalışan herkes gibi tekin olmayan bazı olaylara şahitlik etmişti. Üstelik Samet çenesi düşük bir paranoyaktı. Çalışma saatlerinde sürekli komplo teorileri okuyordu, geri kalan süresinde de bütün bu teorileri birleştirip yeni bir senaryo çıkarıyordu.

Rafik, belki de sır saklayamayacak birine konudan bahsettiğini düşündü bir an ama Samet yine de güvenilir bir arkadaştı. Samet;

“–Tamam bay kusursuz mantık! Karşılaştığımız bu olayı bu kez nasıl açıklayacaksınız bakalım?” dedi alaycı bir tavırla.

Rafik tabii ki de bir mumyanın, gözleri dağlamak için geri döndüğüne inanmıyordu ama Samet’in diğer söylediklerinde de kesinlikle haklı yanlar vardı. Bir güvenlik çalışanının Beyrut’ta sahip olabileceği en rahat çalışma yeri

burasıydı. Fakat işe başlayan her tecrübeli amir kısa sürede istifa edip yerini daha tecrübesiz çalışanlara bırakmıştı. Öyle ki amirlik rütbesi Rafik gibi tecrübesiz bir delikanlıya kadar düşmüştü.

İşten istifa edenler, bir daha galerinin semtinde bile görülmemişti. Ayrıca ortalıkta Rafik'in dinlemeye bile değer bulmadığı bir dizi esrarengiz olay anlatılmaktaydı. Daha da ilginç olanı, bu hikâyeleri anlatanların çoğu galeri çalışanlarıydı. Kendisi de birçok kez sebepsiz yere izlendiği hissine kapılmıştı ama videoda şahit olduklarını hesaba katmazsa şu ana dek yaşadığı bir olay dahi yoktu.

Tüm bunları tekrardan düşünen Rafik şaşkın bir şekilde tek bir kelimeyle cevap verebildi:

“Bilemiyorum...”

Samet aceleyle konuşmaya başladı:

“Öyleyse beni dinle! Ben bu konuda bize yardımcı olabilecek birini tanıyorum.”

“Kim o peki? ” diye merakla sordu Rafik.

“Söylediğimde gülmeyeceksin ama. Bu konuda gayet ciddiym. Hazır ol! Bize yardımcı olacak kişi, dedem!”

“Ha ha ha ha! Bunca sıkıntının içinde şimdi gülmekten gebericem. Yetmişlik dedenden alacağımız muska mı bize yardım edecek?”

Rafik gülmekten neredeyse yerlere yatacaktı.

Samet'in dedesi bir falcıydı. Pazar yerlerinde evlenme çağı gelmiş kızlara, meraklı tüccarlara, çocuk sahibi olamayan yeni evli çiftlere fal bakarak geçimini sürdürüyordu.

Diğer yandan bu yaşlı adam bulabilecekleri en güzel tarih kitabıydı. Bu tür hikâyelerin hepsini ezbere biliyordu ve Samet'in çocukluğu bu adamın elinde geçmişti.

“–Vadi Al-Yahoud'un tam göbeğine bir sanat merkezi yapılmasına en çok sevinen adam dedemdir. Nedenini bilmek ister misin?”

“–Söylemeye zaten heveslisin, anlat bakalım neden?” dedi Rafik umursamaz bakışlarla.

“–Tam bulunduğumuz yere bir sanat merkezi yapılmasına en çok sevinen kişi dedemdir.” diye tekrarladı Samet.

“–Senin deden çağdaş sanattan ne anlar ki?”

“–Aslında dedem burada ne sergilendiğiyle ilgilenen biri değil. Kendisi sanat galerisinin nereye yapıldığına daha çok seviniyor. Yahudi kökenli olduğun için bu sözlerime alınmazsın umarım, ama söylediğine göre burası eskiden Yahudi mezarlığıymış.”

Bu da herkesin dilinde dolaşan bir başka söylentiydi. Fakat bazı söylentilerin de haklılık payı vardı. Çok uzun süre önce Vadi Al-Yahoud, Yahudiler tarafından Müslümanlara terk edilmişti.

Sinagog civarında bulunan geniş ve eski mezarlık yıllar geçtikçe bulunduğu yerin izini unutturmuştu. Metruk yer öyle bakımsız bir haldeydi ki çalıkların arasında boş bir tarla haline gelmişti.

Belediyenin mali durumu zaten hiçbir zaman düzelmemişti ve yerel yönetimin oy toplayabilmek için en azından “*Bu yapıtı sizlere biz inşa ettik!*” diyerek gösterebileceği bir icraata ihtiyacı vardı.

İlk olarak, bu denli büyük bir sanat merkezi inşa edebilmek için büyük bir alana ihtiyaç vardı. Projenin maliyetini yükselten etmenlerin başında arazi bütçesi geliyordu.

Şehirdeki halkı herhangi bir sanat merkezini ziyaret etmeye ikna etmek, zaten başlı başına bir dertti. Arazi masraflarını azaltmak için yapıyı şehir dışına oturtmak tüm yatırımı baştan çöpe atmak demekti.

Bu sebeplerle projenin bütçesinden sorumlu yönetim, verilebilecek olan en mantıklı ve en saygısız kararı aldı: *“Sanat merkezi sahipsiz mezarlık arazisine oturtulacaktır.”*

Belediye yönetimi, böylece arazi masrafını da sıfıra indirerek, şehir merkezine yakın bir yerde sanat galerisi yapımına başladı.

Rafik bütün hikâyeyi Samet’in ağzından soluksuz dinledi. Arkadaşının anlattığı bir hikâyeye kulağa ilk kez bu denli mantıklı geliyordu.

“–Şaşırdığımı itiraf etmeliyim. Ama yine de dedenin bize pek yardımcı olacağına inanmıyorum. Hayalet diye bir şey var olamaz. Kutsal Kitap’ta anlatıldığı gibi bir insan ölür ve mahşer gününde uyanmak için uykusuna dalar. Yani öldükten sonra kendiliğinden uyanmaz. Bir hortlak gibi geziniyor da olamaz!” Rafik kendisini teskin etmeye çalışıyordu ve işe yarıyordu da.

Samet bu sözler karşısında kafasını olumsuz bir şekilde sallıyordu:

“–Peki ya buna ne diyeceksin? Birbirinden binlerce yıl önce farklı kıtalara ayrılmış bir sürü bağımsız medeniyet var. Fakat neredeyse her kültür ölümlerin huzur içinde uyu-

ması gerektiğini savunuyor. Her piramidin girişinde ‘*Dinlenmekte olan efendiyi rahatsız etmeyin! Lanet sizi ölüme sürükleyecektir.*’ gibi uyarılar bulunuyor. Meksika’daki de aynı, Mısır’dakiler de. RIP! *Rest in Peace!*² Buna ne diyeceksin?” diye sordu.

Samet yeni bir paranoya hikâyesi yazmak üzereydi:

“–Sence piramitlerdeki yazılar mezarlık yağmacılarını ürkütmek amacıyla hazırlanmış olamaz mı? Her neyse... Yapmamız gereken, profesyoneller gibi davranmak. Burasının güvenliği bizden sorulur ve biz de ordu disiplini içerisinde hareket etmeliyiz. Gördüklerinden ve benden duyduklarından kimseye bahsetme! Ayrıca nöbetteki diğer arkadaşlara da tembih et. Kimse bu olay hakkında şimdilik konuşmasın. Yarın sabah bu durumu üstlerimize rapor ediyorum.” diyerek sözlerini tamamladı.

Samet kapıya yönelmişti bile...

“–Sen yine de dikkat et kardeşim. Sakın kafayı yiyip diğerleri gibi işten istifa etmeye kalkma.”

Rafik arkasına yaslanarak cevap verdi:

“–Bana bu kadar değer verdiğini bilmiyordum.”

“–Seni önemseyen kim? Ben kendi derdimdeyim. Senden sonra işe beni almışlardı. Yani tımarhaneye gidersen, görüntüleme koltuğuna beni oturtacaklar.” diyerek odaya ayrıldı Samet.

Rafik videonun kayıtlı olduğu CD’yi masasına bıraktı. Ayrıca düşüncesiz bir şekilde hareket ederek diskin üzerine büyük harflerle “*Galerideki Hayalet Videosu*” diye not

düştü. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

2 Huzur içinde uyu!

Sabahın altısında mesaisi bitiyordu, fakat saat dokuzda galeriye gelen müdürü beklemeye karar verdi.

Tüm gece aynı videoyu döndürüp döndürüp izledi. Gözden kaçabilecek başka bir ayrıntıyı yakalayabilme umuduyla devam eden görüntüleri de defalarca izledi. Dikkatini çeken hiçbir gariplik yoktu. Daha şafak sökmeden oldukça yorulmuştu.

Bir ara sabah sersemliğiyle, odadan tuvalete gitmek için ayrıldı. Yüzünü yıkayıp kendine gelmek istiyordu. Koridorda bitkin bir halde salınarak yürüyordu ve CD'yi çalışma masasında bıraktığını hatırladı. Derhal odaya koşar adımlarla döndü fakat görünüşe bakılırsa geç kalmıştı.

Birkaç dakika önce masasının üzerine bıraktığı disk artık yerinde değildi. Uykusuzluk ve yorgunluğun etkisiyle zaten ayakta zor duruyordu. Üstüne, CD'yi anlam veremediği bir şekilde kaybetmesi Rafik'i iyice çileden çıkarttı. Her yeri aradı ama CD ortalıkta yoktu.

Belki de en iyisi, müdüre şimdilik bu videodan hiç bahsetmemektir. Şüphe çekmemek için hemen galeriden ayrıldı. Yoksa o gece yaşananlar bir hayalden mi ibaretti?

Soğuk

Her dönemece hızla yaklaşıırken, soğuk tipiyi daha kuvvetli hissediyordu. Yarışı kazanmayı her şeyden çok istiyordu ve hırsıyla vücudundaki bütün kasları son raddesine kadar zorlayarak kendisini daha ileri itiyordu. Bazı otoriteler, güçlü tipi sebebiyle yarışın ertelenmesi gerektiğini ifade etmişlerdi ama karar çoktan verilmişti ve kayak yarışı, iliklere kadar donduran İskandinav soğuğuna rağmen devam ediyordu.

Stian, yarıştığı parkuru bahar aylarında tekerlekli kayaklarla idman yaparak ezberlemişti. Beyni donmadan önce bu yarışı galibiyetle sonlandırmak için can atıyordu. Kar dalgaları arasında sörf yapar gibi ilerliyor, yarışın ardından rahatlayacağı sıcak saunanın hayalini kuruyordu. Son yarım saattir gözlerinin önünde uzanan tek renk beyazdı. Görebileceği her şeyi kaplayan kar beyazı...

Tepeden aşağıya doğru hızla kayarken, sık ağaçların olduğu düzlükten sıyrılıp rampa işlevi gören hafif eğimli yamacı uzandı. Artık yarışı bitirmeye çok yaklaşmıştı. Eğimden sonrasını tam olarak seçemiyordu. Ama daha önce de defalarca yapmış olduğu gibi 'U' şeklinde uzanan dönemece yavaşlayarak dolaşmak yerine, eğimin üzerinden hız-

la sıçrayarak aynı patikaya geri dönebileceğini düşündü. Böylece, rakiplerine en azından 20 saniye kadar fark atmış olacaktı.

Bacaklarını bir çekirge gibi büktü ve kendisini boşluğa bıraktı. Artık havada süzülüyordu, altında sadece kar kaplı bembeyaz bir örtü olmalıydı ama altındaki zeminde bir terslik olduğunu fark etti. Tam seçemiyordu ama 2–3 metre kadar aşağıdaki görüntü yer yer alacalıydı ve inişi beklenenden belki de birkaç saniye daha uzun sürmüştü. O birkaç saniyenin sona ermesi, Stian'a bir ömür kadar uzun geldi.

Farkına çok geç vardığı şok edici gerçek, bir anda tüylerini diken diken etti. Altından geçen manzara, başka bir dönemece ait olduğunu o anda fark ettiği yüksek ağaçların göğe doğru uzanan karla kaplı dallarıydı. Kar dört gün boyunca öylesine güçlü yağıyordu ki Stian dönemeçleri şaşırmıştı ve kendisini kazara boşluğa bırakmıştı. Güçlü tipinin içerisinde savrularak düşüyordu.

Çabalamak faydasızdı. Artık kendisini koruyabilecek hiçbir şey yoktu. Çaresizce dallara tutunmaya çalışıyordu. Dalların arasında darbeler alarak hızlanmaktaydı ve sırtına aldığı son darbe o anki acılarını bir anda sona erdirdi. Stian'ın son hissettiği şey, öldürücü soğuktu...

Aynı kâbustan bir kere daha hasta yatağında uyanı. Birçok insan böyle bir kâbus gördükten sonra gerçek olmadığına sevinir, fakat Stian için durum tam tersiydi. Kimi zaman gördüğü rüyalar, yaşamaya devam etmek zorunda kaldığı hayattan ve zamandan onu koparıp götürüyordu, fakat hiçbir rüya ona gerçekten bir şey hissettirmiyordu.

Dallar yaklaşık 15 metrelik yükseklikten düşüşünü yavaşlatıp hayatta kalmasına yardımcı olmuştu ama sırtına aldığı darbe, bedenini tek kişilik bir hapis haneye çevirmişti. 28 yaşından beri felç olarak yatmaya mahkûm olmuştu.

Doktorlar bilincinin büyük ihtimalle kapalı olacağını düşünüp kendi haline bırakılmasını tavsiye etmişlerdi. Stian, yakınları için 5 yıl önce o kazada çoktan ölmüştü. Herkes durumu sonunda kabullenmişti. Onlar için artık genç adamın nefes alan bir bitkiden farkı yoktu.

Stian günün gece içerisinde unutulduğu, gecenin de gün içerisinde kaybolduğu bir ülkede yaşıyordu. Yıllar sonra gerçek, zaman ve hayal kavramlarını büsbütün birbirine karıştırmaya başlamıştı. İçinde bulunduğu hapis hane hücresinde çığlıklar atıyordu ama sesini duyabilen kimseler yoktu. Son dokuz aydır, yatağının yeri bile değiştirilmemişti ve artık iyice delirmeye başladığını düşünüyordu.

Bundan önce her anlamda özgür olan bir adam, bu hayata devam etmek zorundaydı. Kimi zaman kendisini yaşadıklarıyla avutmaya çalışıyordu. Güney Norveç'in küçük bir kasabasında, Hamar'da yetişmişti. Hayatını refah içerisinde sürdürdüğü o günlerde zamanın ne kadar hızlı akmış olduğunun farkına yeni yeni varıyordu. Göçmen bir Pakistanlı yaşlının ne demek istediğini şimdi çok daha iyi anlıyordu: *"Bu ülkede çok kolay harcayan iki şey var evlat: Para ve zaman."* demişti yaşlı bilge...

Doktorlar, hastane gözetiminden sonra Stian'ın evine yollanabileceğine karar vermişlerdi. Bilincinin kapalı olduğu düşünülüyordu. Bodrum katlı ahşap evinde, ilk zamanlar arkadaşları tarafından uzun yaz günlerinde zaman

zaman dışarı çıkarılıyordu, ama zamanla kendisini ziyaret edenler azaldı. Eskiden, kimin kendisinin bakıcısı olduğunu fark bile edemiyorken, şimdi kendisini tek ziyaret eden kişi, bakıcısıydı.

Birkaç ay önce bakımı için çalışmaya başlayan kadın tipik bir Vietnamlı göçmendi. Büyük ihtimalle kadının ücreti Stian'ın gençlik birikimleri veya devlet tarafından ödeniyordu. Esasen Stian'ın bu tür şeyleri artık önemsemediği de yoktu. Onun belki de gerçekten önem verdiği tek şey, yeni bakıcısının ne tür müzikten hoşlandığıydı. Daha önceki bakıcılarının dinlediği müzik sebebiyle bir tür işkenceye maruz kalmıştı.

Bakıcı Phuong kapıyı hızlı bir şekilde açtı. Soğuktan titriyordu. İçerisi her zamanki gibi oldukça sakindi. Ayakkabılarını girişe bıraktıktan sonra tahta basamaklardan ağır ağır çıkmaya başladı. Stian'a bu ayak sesleri güzel bir şiir gibi geliyordu. Önündeki altı saat boyunca yalnızlığından bir nebze de olsa kurtulabilecek demektir.

Truva I

Araştırma projeleri Daniel'ı bütün çalışmalarından iyice soğutmuştu. Uzaktan kumandalı robotlara bir şeyler yaptırmak, ona eski günlerdeki kadar keyifli gelmiyordu. Birkaç ay içerisinde Mars'a insan indireceklerini düşünmek, işine olan sevgisini daha da arttırıyordu.

Odasında, maratona başlayacak bir sporcu gibi hafifçe kendini esnetti. Girişi keşfetmelerinin ardından daha etkin adımlar atmak için hazırlandı adeta. Astronotlar yaklaşık 2 yıldır sanki yarın fırlatılacaklarmış gibi sürekli bir antrenman içerisindeydiler. Tabii ki yine de birilerini göreve hazırlamak, zaman alacaktı.

Ertesi gün Daniel, görüşmek için Robert'ı odasına çağırdı. Kendisine, projede geldikleri son nokta hakkında ayrıntılı bilgi verdi.

“Bana bu akşamüzerine kadar bu projeye dâhil edebileceğimiz on kişinin adını vermeni istiyorum. Seçtiğin kişilerle bizzat görüşeceğim. Şimdilik gerekenler bu kadar.” dedi.

Robert,

“Emredersiniz efendim!” diyerek Daniel'ın ofisinden ayrıldı. Aslında, istenen 10 kişinin isimlerini o daki-

kada teker teker sayabilirdi. Aylar öncesinden bugünün yaklaştığını biliyor ve eğitiminden sorumlu olduğu astro-notları karşılaştıkları güçlülere göre kafasında tartıyordu. Eğer bu kişilerin isimlerini o anda vermiş olsaydı, Daniel daha önceden bilgilendirilmiş olduğunu hemen sezerdi. Bu yüzden Robert, öğrencilerine öğrettiği bir prensibi tam anlamıyla uyguladı bugün: *Sadece isteneni istenildiği gibi yap. Ne eksik ne de fazla! Ne erken ne de geç!*

Robert koridorda yürürken kendi kendine duyduklarını tekrar gözden geçiriyordu. Aday kadrosu için istediği adam sayısı çok sembolikti, 10 kişi. Robert, Daniel ve kurmaylarının akıllarını okuyor gibiydi. Sadece 3 kişinin göreve gönderileceğine adı gibi emindi. 2 kişi bölgeyle teması gerçekleştirecek, geride kalan yedek ise iletişimi ve ekstra gereksinimleri karşılayacaktı. Daniel eski bir adamdı ve bazı şeylerde eski yöntemleri kullanmaktan asla vazgeçmezdi.

O sırada Sean, genel operasyon ortağı Eowyn ile birlikte bilardo oynuyordu. “*Biz dostuz!*” yazılı tişörtü üstündeydi. Arkadaş çevresine, tişörtteki yazıyı bir gün *birilerine* söyleyeceğine yemin ediyordu.

Eowyn’in gözleri Sean’ın sağ kolu üzerindeki dövmeyle takılıyordu. Eowyn,

–“O dövmeyle sildirmeye kız arkadaşın seni ne zaman ikna edecek doğrusu bilmiyorum.” dedi.

Sean’ın dövmesi bir bayanın ismiydi. 3 yıl kadar önce, eski kız arkadaşının adını koluna dövme olarak yaptırmıştı. İlk zamanlar pek ses etmeyen kız arkadaşı artık dövmeyle sildirmesi için baskı yapıyordu. En azından arkadaş toplantılarında uzun kollu bir şeyler giymesini istiyordu.

“-Kız arkadaşıma kalsa, direk kolumu keser.” diye güldü Sean.

Eowyn de her astronot adayı gibi beş yaşından bu yana bu işi yapmayı istiyordu. Babasının kişisel merakı sayesinde küçük yaşta uzay hakkında birçok şey öğrenmişti ve eğitimini bu ideali çerçevesinde aralıksız sürdürmüştü.

Kendisinden büyük olan ağabeyleri sayesinde biraz erkeksi yetişmişti ve saçlarını uzattığını hiç hatırlamıyordu. İnce yapısı onu daha da uzun boylu gösteriyordu. Sade güzelliğiyle dinlenme salonundaki her erkeğin dikkatini rahatlıkla çekiyordu.

Tam o sırada Robert ikisini de odasına acilen gelmeleri için çağırdı. Her ikisi de okul müdürünün odasına giden lise öğrencileri gibi koridorda sallanarak yürüyorlardı.

“-Bu adamın bizi odasına acilen çağırdığını hiç hatırlamıyorum. Umarım kötü bir haber yoktur.” dedi Eowyn.

Sean ise durumu pek ciddiye almıyordu:

“-Hadi ama! Neden bu kadar tedirginsin anlamıyorum. Yanlış yaptığımız ne var ki?”

Eowyn işaret parmağıyla Sean'ın göğsüne bastırarak,

“-Beni olaya karıştırma! Keşke seni Robert'ın kızıyla hiç tanıştırmasaydım.” diyerek kapıya yanaştı.

Robert, belki de NASA'nın yürütmekte olduğu en gizli çalışmaların haberlerini proje liderleri kadar iyi biliyordu ama kızının Sean ile birlikte olduğunun farkında bile değildi. İster istihbarat müdürü olsun, isterse bir çöpçü... Bu tip şeyleri en son babalar duyardı!

Sean ve Eowyn odasına girdikten sonra pek bir şey demeden Robert'ın konuşmasını beklediler. Sean suçluluk duygusunu bastırıp bakışlarını yukarıya doğru kaldırarak;

“Bizi istemişsin patron?” diye sordu.

Robert arkasını dönmüştü ve dışarıyı seyrediyordu.

“Hoş geldiniz çocuklar! Bugün sizinle biraz tarih çalışalım diyorum. Ne dersiniz?”

Eowyn sessiz bir şekilde Sean ile ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. Ellerini iki yana açmıştı ve fısıldayarak “Bilmiyorum” işareti yaptı. Robert konuşmaya devam etti:

“Sehpanın üzerinde iki sayfa yazı var. Elinize alıp biraz okuyun.”

Sean ve Eowyn birer sandalye alıp arasına bazı notlar sıkıştırılmış raporları okumaya başladılar...

“Kan... Ve daha fazla kan... Kızıl bereketli topraklar, dökülen kanla mı kırmızıya döndü? Yoksa dökülen kan mı daha bereketli kıldı toprağımı? Dört uddiri (dillerinde zamandan bahsedildiğini düşünüyoruz; 1 uddiri yaklaşık 5 haftaya tekabül ediyor olmalı. Büyük ihtimalle uydularından birini bizim Ay'ı seçtiğimiz gibi kullandılar. Belki de Phobos'a verdikleri ad uddiri idi.) bugün doldu. Davullar her gece aniden çalmaya başladığında acı feryatlar da yükseliyor. Zigguratı'deki (tapınak olmalı) bu sesi duyan herkes korkudan titremeye başlıyor.

Artık yiyecek hiçbir şey de kalmadı, ölmüş insanlarımızdan başka... Neyse ki güçlü duvarlar bizi hâlâ korumaya devam ediyor...

Nihayet barış yapıldı, şehre iki gün önce erzak yardımı girmeye başladı. İnsanı tedirgin eden, bu kadar zamandır şehrimizin duvarlarını döven askerlerin henüz yöremizden uzaklaşmamış olması. En azından hayat geçici de olsa biraz normale döndü...

Her şey bitti... Barış vakti sınırlı sayıda şehre giren düşman yiyecek çuvalları arasında savaş davullarını ve borazanlarını aramızdaki hainlere ulaştırdı. Bir gece aynı davul ve borazan sesini duyarak uyandık, sokaklar çığlık çığlıyaydı: "Duvar düştü! Düşman şehre girdi! Şehirden kaçın! Kapıyı açalım!" Düşmanın şehre girdiği falan yoktu, hainler şehrin dört yanında evlerinde düşman davullarını ve borazanlarını çalmaya başladılar. Evlerinin damlarını ateşe verdiler. Birkaçı da sokaklarda çığırkanlığa başladı. Paniğe kapılan halk, bunca zamandır yıkılmayan kapılarımızı kendi elleriyle yok yere düşmana açtı. Kandırıldık!

Şehre bir anda daldılar. Kıyım sonunda başladı ve her şey böylece bitti. Eridu'dan kaçabilenler öyle az ki..."

Eowyn tüm yazıyı okur okumaz şaşkın bir ifadeyle, "–Bu da ne? Paragraflardan ilgilimi çeken tek kelime 'Phobos' oldu." dedi.

Robert masasına dönüp, yerine oturdu ve, "–Bu yeni göreve gideceğiniz bölgeye ait kısa bir tarihî hikâyenin çevirisidir." dedi.

Eowyn ve Sean çok içersindeydiler ve o anda saçmalamamak için kendilerini zor tutuyorlardı ama Sean sonun-

da dayanamayıp patladı:

“–Ne duvarı? Ne erzakı? Görevimiz Çin Seddi’ne mi gitmek? Ne diyorsun?”

Robert, bu soru karşısında,

“–Şey, belki bakarsın gittiğin yerde de çekik gözlü, kısa boylu fakat seni alt edebilecek adamlar çıkar. Kim bilir!” diye cevap verdi. O anın tadını çıkarıyordu.

Eowyn elindeki hikâyenin satırlarını kısık sesle tekrar tekrar okuyup bir fikir üretmeye çalışıyor, Sean ise bir gözünü kısık bakışlarını tavana dikerek nereye göreve gidebileceklerini düşünüyordu.

Bütün bunlar sürerken, Daniel de yeni bir görev için kalan sekiz adayı topluyordu. Bu gün için yapılacakların programı, alternatif planlarla birlikte çok önceden hazırlanmıştı.

Her şeyden öte, aradıkları değerli şeyin yer altından çıkacağına emindiler, bu yüzden faaliyet raporuna göre ilk yapılması gereken şey, şüpheli bulunan bölgenin bombalanmasıydı. Bu olayın denemesini ucuza getirmek ve dikkatleri Mars’ın üzerine çekmemek için 2009 yılında benzer bir bombalama Ay üzerinde yapılmıştı.

Mars’taki duruma hızla müdahale edebilmek için Mars’ı bombalayacak uydu, başarılı Ay denemesinden sonra³ yörüngeye yerleştirilmişti ve uzun süredir bugünün gelmesi için hazır bekliyordu. Proje içerisindeki herkes buldukları girişin altında değerli bir enerji madeni olması için dua ediyordu.

3 NASA, 9 Ekim 2009 tarihinde su bulma amacıyla Ay’ın kutup bölgesindeki kraterini iki kez bombaladı.

Kayıp

Hayatında yaşadığı en heyecan verici gecenin ardından Rafik sadece üç saat uyuyabildi ve yeni bir kâbusla irkildi. CD'nin çalınmış olması delikanlıyı de-lirtmeye zaten tek başına yetiyordu. Kendisini korkutan en büyük şey, CD'nin hayalet tarafından alınmış olabile-ceği ihtimaliydi. Ama hayalet diye bir şey nasıl var olabi-lirdi ki?

Yatağından ter içinde doğruldu ve cep telefonuna uzandı. CD'yi kaybettiğini Samet'e söylemeyi düşündü. Telefon iki kere bile çalmamıştı ki Samet'in sesi ahizde duyuldu:

“–Alo!”

“–Doğrusu telefona bu kadar çabuk cevap vermene şa-şırmadım. O görüntülerden sonra senin de uyuyamayaca-ğına emindim. Ne yapıyorsun dostum?”

Samet gayet rahat bir ses tonuyla Rafik'in sorusunu ce-vapladı:

“–Aslında kardeşim Mustafa'yla beraber eve geldiğim-den beri güvenlik kamerasına yakalanan hayaletin görün-

tülerini izliyorduk.”

Bunu duyan Rafik yattığı yerden,

“–Nee!?!” diye bağırarak sıçradı. “CD’yi görüntüleme odasından çalan demek sendin! Bunu bana nasıl yaparsın?” diye hesap sordu.

“–Sakin ol dostum! Sana bıraktığım notu nasıl oldu da gözünden kaçırdın?”

“–Her yeri didik didik ettim. Hiçbir yerde not falan yoktu.” diye cevap verdi Rafik.

“–Şey... Esasen not fikri şimdi aklıma geldi. Keşke bırakmış olsaydım. Ayrıca hiçbir şey çaldığım falan da yok. CD hâlâ burada. İstedğin zaman gelip alabilirsin. Kimse-den bir şey kaçırdığımız yok! Arkadaş olduğumuzu sanı-yordum.”

Samet, laf ebeliği yaparak kendisini içinde bulunduğu durumdan kurtarabileceğini düşünüyordu.

“–Paçayı bu şekilde sıyracağını sanıyorsan, yanı-lıyorsun. Senin yüzünden kalp krizi geçirmek üzereydim. CD’yi hayaletin çaldığını bile düşündüm.” diye yakındı Rafik.

Samet ise hâlâ öyle rahattı ki Rafik’in son sözlerini du-yar duymaz kahkahalarla gülmeye başladı:

“–Ha ha ha! Sonunda sert amirimiz de hayaletin gerçek olduğuna inanmış. Çok güzel...”

Rafik, gayet ciddi bir şekilde cevap verdi:

“–Hayaletin gerçek olduğuna inandığım yok. Sade-ce dün gece henüz ne olduğunu idrak edemediğimiz bazı olaylar yaşadık. Hepsi bu kadar...”

“–Her ne diyorsan ... Senden bu sözleri duymak bile çok güzel. Herhalde bugün sen de uyuyamayacaksın. Ben-
ce hemen bizim eve gel. Küçük kardeşim bir dâhi. Görün-
töleri resim kareleri haline getirdik. Sonuçlar inanılmaz!”
dedi Samet.

“–En kısa sürede oraya geliyorum. Görüntöleri sakın
internete vermeye kalkmayın. Eğer kopyalarsanız, bun-
dan sonra dahi bir kardeş yerine, kardeş parçalarına sahip
olursun. Beni bekleyin...” diyerek apar topar çıktı Rafik.

Gazete Kupürleri

Phuong, minyon tipli, dalgalı kısa saçlı olan ellisinin üzerinde zayıf bir kadındı. Eve her gelişinde Stian'ın başucuna gelerek sıcak gülümsemesiyle hasta adamı selamlıyordu. Stian'ın şu ana dek sahip olduğu bakıcılar arasında onu eve her gelişinde selamlayan başka kimse olmamıştı.

Sevecen kadın felçli adama gerçek bir efendi gibi hizmet ediyordu. Tam bir Uzakdoğu aksanına sahip olan küçük kadın, gösterdiği saygı ile her geçen gün Stian'ın kalbini bir kere daha fethediyordu.

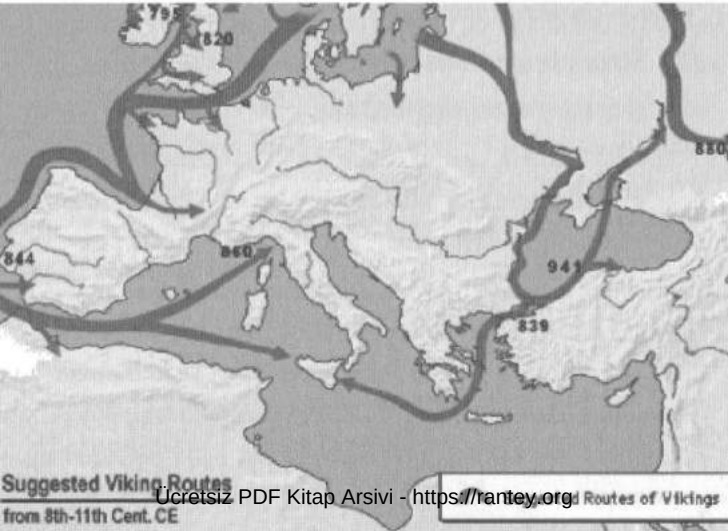
Stian'ın en çok hoşuna giden şey ise Phuong'un her sabah gazetedeki bir haberi yüksek sesle kendisine okumasıydı. Gündemi meşgul eden bir haber yerine, eline aldığı gazetenin arka sayfalarından alelade bir konudaki herhangi bir makaleyi, köşe yazısını yahut haberi okumayı tercih ediyordu. Hayatı bu kadar monoton olan biri için bu, bir terapi kadar rahatlatıcıydı. Birkaç haftadır her gün yaptığı gibi bir başka köşe yazısını Stian'a okumaya başladı ...

İskandinav toplumunda Norveçlilerin karakter yapısı

Kim olduğumuzu, kadınlarımızın ve erkeklerimizin yaşayış tarzını, dünyanın geri kalanından bu kadar farklı olduğumu-

zun sebebini hiç düşündünüz mü? Atalarımız bu kadar savaşçı ruhlu ve saldırgan insanlar olarak nam salmışlarken bugünün nesli neden bu kadar sakin ve huzurlu? Ülkemizdeki şiddet eğiliminin bu kadar düşük olması gerçekten gelişmiş bir toplum olmamız sayesinde mi? Gerçekte kadın erkek eşitliğine sahip miyiz? Yoksa gördüğümüz sadece yanıltıcı bir rüya mı? Sosyoloji uzmanı akademisyen Magnus Fosse, bu makalesinde toplumumuzun saklı kalmış yönlerine ışık tutuyor.

Akdenizliler ve Farslılar çağlar boyunca kendi coğrafyalarında büyük imparatorluklar kurup yıkarken, bizim atalarımız 200 yıl öncesine kadar kendine özgü izole bir hayat yaşadılar. Güçlü İsveç ve Danimarka etkisi Norveç'te hüküm sürdü. Dedelerimiz kendi topraklarına bazı zenginlikleri taşıyabilmek için aylarca süren deniz seferlerine çıkmak zorunda kaldılar. Aşağıdaki haritada, kullandıkları rotaların genel bir planını görebilirsiniz.

Her klanın erkekleri karanlık kıştan kaçmayı fırsat bile- rek en az 6 ay ana karadan uzaklaşıp, güney ülkelerinin kıyı kasabalarına ani baskınlar yaptılar. Birçoğu saldırılardan önce uyuşturucu etkisine sahip bazı mantarları tüketiyorlar- dı. Böylece gözüpek savaşçılar haline geliyorlardı.

Viking kuralları çetin, yırtıcı ve liderine sadık olmayı em- rediyordu. Bu çağlarda benimsenen birçok kural, bugünkü Norveç toplumunu şekillendirmişti. Bu kurallardan bazıla- rına göz atacak olursak:

- ✓ Kampını düzenli tut ve saldırıya her an hazırlıklı ol.
- ✓ Cesur, saldırgan ve güçlü ol, her fırsatı değerlendir.
- ✓ Sadece tek bir lidere itaat et.
- ✓ Karar anında herkesin fikrini al.
- ✓ Herkesin işe yaradığından emin ol.
- ✓ Bizimle aynısın, eşitsin. Hiçbir birey ne senden iyi, ne de sen hiçbirinden daha yeteneklisin.
- ✓ Seninle beraber çarpışanları gözet, dürüst ol.
- ✓ Gerçekleştiremeyeceğin sözü verme.

Dikkat edilirse, agresif ve cesur olma dışındaki diğer tüm öğütler toplumumuzda hâlâ mevcut. Peki, saldırganlık kuralı neden tamamıyla kayboldu?

Her bir klandaki yetişkin erkeklerin tamamının gözüpek ve saldırgan olmasını bekleyemeyiz. Doğal olarak bir klan- daki 15 erkekten en az iki tanesi savaşmayı ve kan dökmeyi göze almak istemeyen kişilerdi. Bunlar, uzun karakış boyunca kadınların yanında kalmayı tercih ettiler. Belki bir kısmı di- ğer savaşçılar tarafından da kabul edilmedi. Çünkü kurallar,

yandaşları gözetmeyi emrediyordu ve kimse özgüveni olmayan birinin arkasını kollamak istemezdi.

Diğer yandan savaşçı bir erkeğin 35 yaşından uzun bir hayat sürmesi pek de muhtemel değildi. Vikinglerin birçoğunun gittiği yerlerden hiç dönmediği de bir başka gerçek. İtalya ve Yunanistan'da hâlâ Viking soyundan gelen birçok insan bulunmaktadır. Büyük ihtimalle Akdeniz toplumlarına kendilerini bir şekilde kabul ettirebilen savaşçılar, soğuk ve karanlık kuzey diyarına hiç dönmek istemedi. Yani birçok kadın ve çocuk, kış ülkesinin soğuk ve karanlık kollarına terk edildi.

Sonuç olarak, yeni nesilleri yetiştiren ve tüm klandaki çocuklara bir baba gibi davranan kişiler; sefere katılmayı göze alamayan, şiddetten nefret eden diğer iki erkekti. Bu erkeklerin ılımlı ve soğukkanlı öğütleri gelecek nesilleri şekillendirdi ve en sonunda şiddeti tamamen reddeden bir topluma kavuşmuş olduk.

Buna ek olarak, seferler sebebiyle geride kalan kadınların karakterinde de birçok değişme zorunlu hale geldi. Yılın en zor aylarında erkek gücünden ve savunmadan büyük ölçüde yoksun kalan kadınlar, kendi başlarının çaresine bakmayı çok iyi öğrendiler. Hayatta kalabilmek için -30 derece soğukta odun kestiler. Gölün buzunu kırıp balık tutmayı öğrendiler. Çocuklarını aç kurtlardan ve ayılardan korudular.

Bu yaşam tarzı yüzyıllarca toplumumuza hükmetti. Erkek savaşçıların, baharla birlikte geri döndüklerinde aslında köylerindeki yönetimde pek söz sahibi olma yetkileri yoktu. Çünkü köydeki hayatın devamlılığını sağlayan aktivitelerin neredeyse tamamı kadınların elindeydi ve yönetiliyordu.

Her kız çocuğu annesinin yaptıklarını görerek büyüdü ve kimse bir kadının odun kesmesini veya yük taşımasını yanlış bulmadı. Daha da ileriye gidecek olursak, bir kadına yardım etmeye kalkan bir erkeğin nezaketi kimi zaman hakaret olarak algılandı. Toplumun zihnine yüzyıllar öncesinden bir olgu kazınmıştı bile: Her kadın kendi başının çaresine bacak kadar güçlü olmak zorundadır.

Gelişen modern dünya ve petrolün ülkemize getirdiği zenginlikle birlikte kimsenin hayatta kalmak için ağır işler yapmasına elbette gerek kalmadı. Fakat kadınların yüzlerce yıldır sahip olduğu alışkanlıklar uzaktan kumandanın icat edilmesiyle bir anda yok edilemezdi. Faal olmaya bu denli alışkın kadınlar sahip oldukları boşluğu spor yaparak değerlendirmeye başladılar. Bu kadar çok kadının kas geliştirerek spor yaptığı kaç ülke sayabilirsiniz ki?

Toplumumuzda kadınlar erkeklere karşı sürdürmekte olduğu yarışta önde gidiyorlar. Protestanlığın kabul edilmesiyle kadınlar da bir kilisenin en büyük sorumlusu olabilecek rahipler olmaya başladı. Hatta Oslo'daki kiliselerin en az %80'i bayan din adamları tarafından yönetilmekte.

Bugün haberlerde bayan taksi şoförü sayısının neden bu kadar düşük olduğunu tartışıyoruz. Erkek şoför sayısının bu kadar fazla olması Norveçli hanımları rahatsız ediyor. Kadınlarımız her yönde cinsiyet ayrımcılığını yok etmiş durumda. Çoğumuz tatlı uykusundayken, onlar sabahın erken saatlerinde çöpleri topluyor, petrol tankerleri sürüyor, hatta sınırlarımızda nöbet tutuyorlar.

Tüm bu pozitif söylemlere karşılık, ne yazık ki durumdan yeterince rahatsız olmamız gerek. Çünkü Norveçli bayanlar

bariz bir şeyi fark edemiyorlar. Bugün bilgi teknolojileri sektöründe çalışan kadınların sayısı yok denecek kadar az. Geleceğe daha güçlü bir şekilde hükmedecek olan teknoloji sektörü tamamen erkeklerin yönetiminde.

Kamyon şoförlüğü, aşçılık ve din adamlığı yapmayan erkek nüfus kendisine ofislerde iş bulmaya başladı. Ofislerdeki beyaz yakalı kadın sayısı oldukça az. Birçok hırslı bayanı projelerin en tepesinde onlarca erkeğin ofis faaliyetlerini yönlendirirken görebiliyoruz, ama kâğıt-kalem işlerinin çoğunluğu erkekler tarafından yapılıyor.

Beğenmediğimiz güney ülkelerinin sahip olduğu “ofis bayan personel yüzdesi” bizdekine göre çok daha yüksek. Bu ülkelerde banka merkezi işlemleri gibi işlerin neredeyse tamamı bayanlar tarafından yönetiliyor. Bu durum gerçekten acı verici ve vahim.

Evet, kadın erkek eşitliğini toplumda sağladık, fakat kadınlar bunu gerçekleştirirken yönetimi gümüş tepside erkeklerle sunduklarının hâlâ farkında değiller.

Phuong makaleyi başından sonuna dek sesinin tonunu değiştirmeden okudu. Stian makalede yazılanları her ne kadar sıra dışı bulsa da dinlediği her cümleyle farklı mekânlara gitti, farklı düşüncelere daldı. Bakıcı kadın bu tür bir yazıyı çoğu kez yorum yapmadan okuyor, daha sonra da tek bir kelime etmeden Stian'ın başucundan ayrılıyordu. Bakıcı kadının işine ara verdiği zaman dilimlerinde okuyacağı gazetesini kendisiyle paylaşmasını bir hediyeye gibi görüyordu.

Phuong'un yaptığı günlük bakım sanki sihirliydi. Stian'ın ihtiyacı olan ne varsa hemen karşılanıyordu. Sa-

hip olduğu bu yardımcının Tanrı'nın kendisine bir merhameti olduğunu düşünüyordu. Artık en büyük korkusu, Phuong'un işinden ayrılmasıydı. Aslında yaşlı kadın hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Norveççesi gazetedeki haberleri okuyabilecek kadar iyi olduğuna göre uzun süredir bu ülkede yaşıyor olmalıydı.

Atos, Portos, Aramis

Sanat galerisindeki tüm kameralar konumlandırıldıkları bölgedeki renkli görüntüyü her saniye kaydedip kayıt ve monitörleme odasına yolluyorlardı. Cihazlar depolama masrafını azaltmak amacıyla ses kaydı yapmıyorlardı. Bu yüzden hayaletin herhangi bir ses çıkarıp çıkarmadığı hakkında henüz bir bilgi edinememişlerdi ama doğaüstü bir varlığın kayda alınmış olduğu ortada idi.

Samet, Rafik için kapıyı açtı.

“–Selamün aleyküm.” diyerek arkadaşını karşıladı. Rafik, tek bir kelime etmeden içeriye şahin gibi daldı ve şikayete başladı:

“–Böyle bir şeyi bana nasıl yaparsın? Beş ay sonra evleneceğimi biliyorsun. Bu olay yüzünden işimi kaybedersem ne yaparım sence? Ha? Çabuk CD’yi bana ver ve bütün kopyaları sildiğinizi görmek istiyorum.”

Kendi selamını kinayeli bir şekilde alan Samet,

“–Aleyküm selam! Hâlâ aynı şeyleri sayıklıyorsun. Birazdan kardeşimin neleri ortaya çıkardığını görünce bana

teşekkür edeceksin.” dedi ve önünden yürüyerek Rafik’e odanın yolunu gösterdi.

Samet’in kardeşi Mustafa, bilgisayar bilimleri okuyan, kıvrak zekaya sahip bir gençti. Okul harcını çıkarabilmek için çevresindeki insanlara küçük web siteleri hazırlıyordu. Sokak arası düğün merasimlerine internetten indirdiği mezdeke albümlerinden CD’ler hazırlayıp satıyordu. Zaten bu yaptıklarıyla “*hacker*” ünvanına kavuşmuştu.

Bilgisayarın bulunduğu küçücük odanın yarısını ranza diğer yarısını da bilgisayarlarla ilgili bir ton ıvır zıvır parçası kaplıyordu. Geçen yıllara ait aylık bilgisayar dergileri Mustafa’nın ayaklarına sehpa görevi görüyordu. Rafik’in içeri girdiğini görünce iki büklüm oturduğu ranzanın kenarından doğruldu.

Mustafa’nın yüzüne kocaman bir sırıtma hâkimdi.

“Dostum, bu görüntüler tamamen gerçek. Bu CD bir servet değerinde!”

Rafik kaşlarını çatarak cevap verdi:

“Tabii ki de gerçek. Hem bundan sana ne?!”

Mustafa duyduklarına aldırış etmeden bakışlarını tozlu bilgisayar ekranına yöneltti ve sanki profesyonel bir UFO gözlemcisiymiş gibi video hakkında ahkâm kesmeye başladı.

“Samet’in bu sabah bana getirdiği bu video bilgisayarıma yüklediğim en ilginç şey. Eğer photoshop⁴ için indirdiğim crack⁵ programını saymazsak tabi... Yaklaşık on altı

4 Popüler bir resim düzenleme yazılımı.

5 Yazılımları ücretsiz kullanmaya yarayan yasadışı programlara verilen genel ad.

saniye boyunca hayaleti gözlemliyoruz. Akan görüntüye çıplak gözle baktığınızda birçok gizemli ayrıntının farkına varamıyorsunuz. Bunu hesaba katarak, elimdeki video-nun her saniyesini birer resim karesine böldüm.”

Delikanlı bu sırada, CD’yi sürücünden çıkartıp Rafik’e uzattı ve sözlerine kaldığı yerden devam etti.:

“–Senden aldığımız video kopyasını başka bir yazılım aracılığıyla saniyelik resimlere böldüm. Şimdi resimleri tek tek ekranda geçiriyorum. Daha dikkatli seyret.” diyerek resim karelerini kendi istediği hızda görüntülemeye başladı.

Görüntüler daha yavaş aktığında siyah noktalardan oluşan figürün el ve ayaklarının dengeli uyumunu rahatlıkla fark edilebiliyordu. Bu görüntüler kuşkusuz insan vücudu formuna sahip olan ve insan gibi hareket eden bir varlığa aitti.

O anda Rafik’in aklından bin bir türlü senaryo geçmekteydi ama beyni mantıklı bir tek açıklama bile üretmiyordu. Sanat galerisindeki hiç kimsenin, bu kadar kaliteli bir sahteciliği gerçekleştirebilecek kadar yetenekli birini Lübnan’da bulmasına imkân yoktu. Hem hayaleti gece kayıt odasında naklen yayındayken fark etmiş olması, başka birilerinin montajla video hazırlayarak bir eşek şakası yapma olasılığını da sıfıra indiriyordu. Zaten kim böyle bir işe kalkıştırdı ki?

Görüntülerde zemin katına ait koridordaki her ayrıntı rahatlıkla seçilebiliyordu. Kamera, koridorun köşesini görüntülemek için yerleştirilmişti ve böylece tek girişi olan depo odalarına kimin girip çıktığı rahatlıkla takip edile-

biliyordu. Ayrıca, birbirine bakan iki deponun kapısı da kadraja dâhildi.

Gözlemledikleri koridor, sağa doğru kıvrılan bir 'L' şeklindeydi. Beyaz duvarlardan yansıyan ışık iki spot lambasıyla birlikte tüm koridoru yeterince aydınlatmaktaydı. Tavana tutuşturulmuş olan mavi renkli acil çıkış işareti de koridorun uzandığı tek çıkışı gösteriyordu. Bunun dışında koridorda gözlemleme yapmalarına engel olabilecek hiçbir şey bulunmuyordu. Galerinin iç tasarımcıları yeraltı katındaki koridorlara bir saksı bitki veya bir tablo yerleştirmeye gerek duymamışlardı.

Sanat galerisi oldukça yeniydi ve bu sebeple yerel yönetimin adeta göz bebeği idi. Bütün galerinin fayansları temizlik görevlileri tarafından gece gündüz cilalanıyor, güçlü spot lambaları bütün hol ve koridorları ıslı ıslı parlatıyordu.

Videodaki hayalet, bir anda sağdaki deponun kapısından bir karartı olarak belirliyordu. Başlarda gördükleri şey, bir buluttan farksız değildi. İlk saniyelerde, duvarın içersinden süzdüğü başını koridora uzattığı gözleniyor, devam eden karelerde boynu ve gövdesi yavaşça ortaya çıkıyordu.

Bütün vücudu duvardan süzüldükten sonra koridorun köşesine kadar bir iki adım atıyordu. Gezdiği yerlerdeki görüntü karartının yanı sıra, puslu bir hal alıyordu. Hayalet koridorun tam ortasında bir an durakladıktan sonra videonun son karelerinde aniden hızla koşmaya başlıyor ve solda bulunan deponun kapısından hızlı bir şekilde süzülerek ekrana girdiği gibi ortadan kayboluyordu.

Rafik, Samet ve Mustafa nefeslerini tutarak videoyu bir kere daha izlediler.

“–Milyonlarca insan böyle bir şeye şahit olmadan hayatlarını geçirdi. Biz ise böyle bir olayla bu genç yaşta karşılaştık. Şanslı olup olmadığımızı zaman gösterecek.” dedi Rafik.

“–Bu sadece başlangıç. Videodaki resim karelerini başka bir program üzerinde inceledim. Görüntülerin üzerinde elliye yakın farklı filtreleme tekniği uygulayıp sonuçları karşılaştırdım. Artistik, bulanık, keskinleştirilmiş... Bir sürü filtre var bende. Çoğunlukla belli belirsiz şeyler yakaladık, ama sonuncu yanık efektli filtre her şeyi su yüzüne çıkardı.” dedi Mustafa.

Rafik devamını görmek için sabırsızlanıyordu, ama Mustafa bahsettiği resimleri göstermeden önce ayrıntılı bir teknik konuşma sunmanın hevesi içerisindeydi.

“–Orijinal videoda gördüğümüz gibi neredeyse her şey aynı renkte, bu bizim için hem avantaj hem de bir dezavantaj. Avantaj; çünkü insanların videoyu gördüklerinde hayaleti başka bir şeye benzetmeleri mümkün olmayacak. Sanırım kimse videoda gezinenin, koca ayak olduğunu iddia edemez. Mesela, kapı girişlerinde depoların şifrelerini girmek için kullandığınız konsollar bulunuyor. Hayaletin boyunun uzunluğunu bu panellerle hizalayarak tahmin edebiliriz. Bence adam 170 santimetre boylarında...” derken, Rafik sözünü bir anda sorusuyla böldü.:

“–Hayaletin erkek olduğunu nereden biliyorsun?”

“–Sana daha fazla konuşmak yerine filtrelenmiş resimleri göstersem daha iyi olacak.” diyen Mustafa farklı bir

klasörde bulunan, içeriğiyle oynanmış resimleri açmaya başladı.

Efektli resimlerde hafif karartılar daha da koyulaştırılmış, açıklıklar ise daha aydınlık hale getirilmişti. Böylece karartıdan oluşan vücut silueti tam anlamıyla ortaya çıkıyordu. Aynı videoyu, filtrelenmiş resimler üzerinden tekrar izlediler. Resimlerdeki insan vücudu bu şekilde rahatlıkla seçiliyordu.

Yürüyen hayaletin kollarının ve bacaklarının arasında ki hafif açıklıklar net bir şekilde görülmekteydi. Resimdeki adamın sanki hiç saçı yoktu; bir tarifi yapılacak olsa yuvarlak kafası kısa sayılabilecek boynu, geniş omuzları olduğu söylenebilirdi. Adam başlı başına bir gölgeden ibaretti. Simasına ilişkin tek bir izi bile ayırt etmek mümkün değildi. Ne burnu ne ağzı seçilebiliyordu. İnsan kılığına girmiş bir karartıydı sadece.

Bu sefer Mustafa videoyu sekizinci saniyede durdurdu ve sessizliği bozarak heyecanla konuşmaya başladı:

“İkiniz de hâlâ farkına varmadınız ama videonun tamamen orijinal olduğunu ispat edebileceğim bir ayrıntıyı daha yakaladım. Videonun üzerinde montajlama ile oynanmadığını UFO videolarını inceleyen laboratuvarlarda belki ispatlayabiliriz ama en önemlisi, çektiğimiz görüntünün fiziksel dayanaklar aracılığıyla da sahte olmadığının ispatlanması.”

Samet ve Rafik gencin son sözlerinden hiçbir şey anlamamışlardı. Rafik,

“–Ne demek istiyorsun?” diye sordu.

Mustafa daha sade konuşması gerektiğinin farkına va-

rarak söylediklerini bir kez de örnek vererek aktarmaya çalıştı:

“–O koridorun tavanında, mavi renkli çıkış lambasına yakın iki adet spot lambası bulunuyor değil mi?”

Samet ve Rafik bir an o koridordaki hayallerini tekrar-dan yoklayarak tek bir ağızdan,

“–Evet öyle ama bunu sen nasıl biliyorsun?” diye sor-dular.

Mustafa “*Ne kadar da aptallar!*” dercesine gözlerini döndürüp her ikisinin de bakışlarını parmağıyla ekrana odakladı:

“–Sizce ben bilgisayarımın monitöründe ne görüyo-rum? Video üzerinde kontrastlama yaptık. Tavandaki spot lambalarının zemindeki yansıması daha güçlü ve net ola-rak görülüyor. Ne kadar körsünüz! O galeride herhangi bir tablo kaybolmadığına emin misiniz?”

Samet, o dakikada kardeşinin kafasına hafifçe vurarak ,
“–Konuşmaya devam et!” dedi.

Mustafa, ağabeyinin baskısına aldırış etmeden profes-yonel kimliğine tekrar bürünüverdi:

“–Daha dikkatli bakın! İki güçlü spot lambasının yansı-ması tüm video boyunca tamamen beyaz kalıyor. Tek bir pikselinde bile koyulaşma ya da renk değişimi bir an bile gözlenmiyor ve hayalet adam bu yansımanın etrafında tam bir tur atıyor. Eğer bu insan figürü bizim sahteciliğimiz so-nucu üretilmiş bir kukla olsaydı, iki spot ışığı demetinden en az birinde mutlaka kırılma olurdu. Ne bileyim, küçük miktarda da olsa bir koyulaşma! Ama 1.70 metre boyla-

rında irice bir adam ışığın yol alıp yansıma yaptığı alanda tam bir tur atıyor. Bu figürü hafif renklendirilmiş camdan yapmış bile olsak, mutlaka yansımada ciddi bir koyuluk meydana gelirdi ve bu kararına filtrelenmiş görüntülerde en az beş kat daha belirgin bir şekilde ortaya çıkarırdı. Sonuçta yansımalarımız tamamen ak! Yani bu adam tamamıyla şeffaf bir şey. Öyle saydam ki içinden güçlü spot lambasının ışığı bile sıfır kırılma ile geçmiş. Yani videomuz kesinlikle bir aldatmaca değil.”

Samet,

“–İşte bu benim kardeşim!” diyerek kardeşini kucaklamaya kalkıştı. Mustafa ise,

“–Daha bir dakika önce kafama vurdun. Şimdi de sevgi gösterisinde bulunuyorsun.” diyerek sol koluyla abisinden kaçınmaya çalışıyordu.

Rafik’in son 15-20 dakika boyunca gördüğü her yeni şey, hem merakını arttırmıştı hem de keyfini biraz daha kaçırmıştı. Artık inkâr etmesi mümkün değildi. Ellerindeki görüntüler tamamıyla doğaüstü bir varlığa aitti.

Kollarını bağlamış sessizce ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Gerçekten de Mustafa’nın dediği gibi ellerindeki video ile birlikte basından iyi para koparabilirlerdi, ama ya sonrası? Bu etik olmayan davranışı yüzünden hem işini kaybeder hem de bu meslekteki kariyerini rafa kaldırmış olurdu. Üstelik görüntüler sayesinde ne kadar para koparabileceklerinden emin de değildi.

En azından tam bir toy olduğunu rahatlıkla kabul ediyordu. Hiçbir kazanç elde edemedi hem videodan hem de işinden olma ihtimalinin yeterince yüksek olduğunu

görebiliyordu.

Nihayetinde evlenmek üzere olduğu nişanlısını da kaybedebilirdi. Küçük gençlik maceraları sürecektir yaşı geçmişti ve evlenerek tam bir yetişkin hayatına geçmenin vakti gelmiş de geçiyordu bile. Bu yüzden hiçbir risk almaya niyeti yoktu.

Rafik, ilk verilen kararın her zaman en doğrusu olduğunu tekrardan düşündü ve videodaki durumu müdürüne açıklamaya karar verdi.

“Evime gidip biraz uyusam iyi olacak. Bu konuyu şimdilik kapatalım. Bakın çocuklar, bu haber dışarıya sızarsa işimi ve dolayısıyla nişanlımı kaybedebilirim. Lütfen kimseye duyurmayın. Fakat ne olduğunu ben de çok merak ediyorum. İlerleyen günlerde beraber daha fazla araştırırız. Ama lütfen hayatımla oynamayın!”

Samet ve Mustafa nefeslerini tutarak Rafik’in sözlerini dikkatlice dinlediler. Her ikisi de sanat merkezindeki işe ne kadar zor kabul edildiğini çok iyi biliyorlardı. Sadece güvenlik şirketine girebilmek için 4 aylık bir sertifika eğitiminden geçmeleri gerekiyordu ve bu eğitim için çok para harcamışlardı. Sertifikayı aldıktan sonra bulabilecekleri ortalama bir iş için haftada en az 60 saat çalışmaları Ortadoğu standartlarına göre gayet normaldi.

Samet, Rafik’in gözlerine bakarak konuştu:

“Bu artık üçümüzün paylaştığı bir sır. Hiç merak etme!” dedi. Sırtarak arkasına yaslanan Mustafa ise,

“Demek artık Atos, Portos ve Aramis olduk ha? Hayalet de Dartanyan olsun bari!” dedi.

Samet, Rafik’i kapıya kadar geçirmek için koluna girip,

“–Bazen ben bile kardeşimi anlamıyorum.” diyerek yürümeye başladı.

Ağaç

Eowyn ve Sean’ın zihinleri, Robert’in yarattığı bir labirentin içinde kaybolmuştu. Robert karşılarında gülümsüyordu ve ne olduğunu öğrenmek için yalvarmalarını bekliyordu ama görünüşe bakılırsa ikisi de heyecandan ve şaşkınlıktan ne sormaları gerektiğine bile karar veremiyorlardı.

Robert, göreve göndermeyi düşündüğü adamlarını kaybetmemek için pek uzatmadan bazı şeyleri açıklamaya karar verdi:

“–Tamam, artık soru sormadan beni dinleyin. Bilmeniz gerekenleri bilmeniz gerektiği kadar anlatıyorum sizlere. Birkaç gün önce büyük bir araştırmanın kırılma noktasına geldik. Karşılaştığımız koşullar sebebiyle bazı acil hazırlıklar içerisindeyiz.

Bu hazırlıkların en başında, hedef bölgeye indirmeyi planladığımız personel seçimi bulunuyor. Görev alabilecek on adet adayın ismini havuzdan seçmemi ve hazırladığım listeyi kısa sürede sunmamı bekliyorlar.

İlk önce ikinize haber vermeyi düşündüm. Mülakatlarınız her an başlayabilir, emir en tepeden geldi. Şu anda sizden istediklerim: Bu konu hakkında sessiz olmanız ve kendinizi mülakat için hazırlamanızdır. Ellerinizdeki kâğıtları yerine bırakıp odamdan ayrılabilirsiniz. Sizinle yakında tekrar irtibata geçilecek. Şimdilik bu kadar...”

İkisi de tek bir kelime dahi etmeden Robert’ın odasından çıktılar. Robert ise seçilmesini umduğu iki öğrencisine -*diğer adaylardan önce*- yeterli ipucu vermiş oldu. Oda-dan çıktıklarında, metinde yer alan sadece bir tek kelime-nin akıllarında kalacağından emindi. *Phobos*

Birkaç gün içerisinde dâhil edilecekleri mülakatta şogukkanlı olmaları en can alıcı noktaydı ve bu büyük ipucu sayesinde diğer adaylara göre 1-0 önde başlıyor olacaklardı. Listeye eklediği diğer sekiz adaya hiçbir şey bildirmedi. Bu, dünyanın en pahalı şovuydu ve başrol oyuncularını belirliyor olmak Robert’a büyük keyif veriyordu.

Sean ve Eowyn dinlenme odasına hızlı adımlarla fısıldaşarak geri döndüler. Sean,

“-Hikâyede *uydusu Phobos* yazıyordu. Görevimiz Mars’ta olmalı.” dedi heyecanla.

Eowyn alaycı bir ifadeyle,

“-Gerçekten mi? Sen bir dahisin.” diye karşılık verdi.

“-Dalga geçmenin sırası değil. Demek ki duyduklarımız doğruymuş. Oraya yirmiden fazla robot gönderildiğini duymuştum. Aradıkları şeyi bulmuş olmalılar. Büyük ihtimalle bizi taşıyıcı olarak kullanmayı planlıyorlar. Tipik bir bul-getir operasyonu yani.”

Dinlenme salonundaki en sakin masaya oturan Eowyn,

“Getireceğimiz şeyin bu kadar küçük ve hafif olacağına nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” diye sordu.

“Çünkü başka bir seçeneğimiz yok.” diye cevap verdi Sean ve devam etti. “Bu günün geleceğini daha dün gece rüyamda görmüştüm. Kırmızı kökleri toprağa sıkıca bağlı olan çok yaşlı bir ağaç gördüm. Şimdi rüyamdaki işaretleri çok daha iyi fark ediyorum. Kökleri güçlü olan ağaç eski bir kuruluşu simgeler. Okuduğumuz hikâyede bir ağaçtan bahsediliyor muydu?”

Sean, bir yandan doğaüstü denilen güçlerin tamamıyla saçmalıktan ibaret olduğunu düşünürken bir yandan da rüyalarında gördüğü bazı işaretlerin bir anlam ifade edebileceğine inanıyordu. Kısa sürede gerçekleşecek bazı olayları rüyasında belli şifreler ile gördüğünü düşünüyordu. Bu yaşadıklarına NASA’daki arkadaş çevresinden inananak insan bulmak oldukça güçtü ama o, yıllardır yaşadıklarının bilimsel bir açıklaması olabileceğine inanıyordu. İnsan beyninin uyku esnasındayken farkında olmadan bazı sinyaller gönderdiğini ve zihinlerimizin birer telsiz aracı gibi çalıştığını düşünüyordu.

Birkaç yıl önce alışveriş yapmak için dışarıya çıkmıştı ve o esnada kan bağışında bulunmak aklından bile geçmezken önünden geçtiği bir kan merkezinin girişindeki poster, birkaç kelimeyle gönlünü fethetmişti:

“Kahraman olmak için güzel bir gün değil mi?”

“NASA’da pineklemekten başka bir şey yaptığımız yok!” diye söylenerek arabasını park etmiş ve hiç aklında yokken o merkeze kan bağışında bulunup evine dönmüştü.

Aynı günün akşamı yatağında kitap okuyordu. Gözü bir anda hemşirenin yarasının üzerine yapıştırdığı küçük bandaja takılmış ve bu küçük ayrıntı sabah gördüğü rüyayı bir anda hatırlamasına yardımcı olmuştu...

Rüyasında şehir dışı bir yere arkadaşlarıyla misafir oluyordu ve boş bir arazi üzerindeki beyaz bir evin avlusunda yürüyorlardı. Avlunun bitişiğinde bulunan eski bir mezarlık gözünden kaçmamıştı.

Mezar taşlarının arasından dokuz yaşlarında, kısa siyah saçlı bir erkek çocuğu Sean'a doğru koşuyordu. Çelimsiz çocuk bir anda sağ koluna sıkıca yapıştı ve bir süre hiçbir şey söylemeden ona tutundu.

Sean, rüyasında bu durumdan biraz rahatsız olmuştu ama sonuçta küçük bir çocuğu tersleyemezdi. Gülümseyerek,

“-Ne yapıyorsun? Annen baban burada mı? Adın ne senin?” diye soruyordu ama çocuk sadece yüzüne bakarak hafifçe gülümsüyordu ve iki eliyle Sean'ın koluna sıkıca tutunuyordu. Daha sonra çocuk gizemli bir şekilde gözden kaybolmuştu.

Rüyanın geri kalan kısmında Sean ve arkadaşları evin ikinci katına çıkmışlar ve odaların birinde oturmuş sohbet ediyorlardı. Odanın kapısı kapalı olmasına rağmen avludaki çocuk aniden kapıda belirmişti. Tam arkasında orta yaşlı, sade görünümlü, genç bir kadın duruyordu. Kadının şefkatli elleri çocuğun omuzları üzerindeydi.

Kadın ve çocuğun minnettarlıkla dolu bakışları Sean'a odaklanmıştı. Çocuk Sean'a doğru birkaç adım yaklaştı. Sean da çocuğu karşılamak üzere ayağa kalktı. Hâlâ ne ol-

duğunu anlamakta güçlük çekiyordu.

Küçük çocuk Sean'ın elinden bu kez narince tuttu ve gözlerine anlamlı bir ifadeyle bakarak işaret parmağıyla Sean'ın kolunun üzerindeki yarayı gösterdi. Acısını umursamadığı küçük yarayı görmesiyle uyanmıştı.

Yaranın üzerindeki küçük bir bandaj bütün rüyayı aniden tüm ayrıntılarıyla hatırlamasını sağlamıştı ve o rüyadaki kareleri hayatı boyunca unutamayacağına emindi.

Sean'a göre bazı rüyaların şifreleri vardı ve bu şifreleri belli şeyleri yaşadktan sonra hayatın içerisindeki ayrıntılarda fark ediyordu. Çocuğun arkasında duran kadın büyük ihtimalle küçüğün annesiydi ve Sean, bağışladığı kının o çocuğun hayatını kurtardığına inanıyordu. Çocuğun rüyanın başında mezar taşlarının arasından koşuşunun, esasen ölümün pençesinden kaçışını simgelediğine inanıyordu.

Yakın çevresindeki insanlara da bunun bilimsel olarak mümkün olabileceğini açıklamaya çalışıyordu. Sean, büyük ihtimalle çocuğu için kan bekleyen orta yaşlı annenin dualarını uykusunda hissetmişti ve o haykırışlar bu rüyayı görmesine sebep olmuştu.

Sean bir yandan da kimsenin Nostradamus'un iddia ettiği gibi geleceği görebileceğine inanmıyordu. Aslında gördüğü her şey o an gerçekleşmekte olan, kimi insanlar için hayati önem taşıyan kimi olaylardan ibaret karelerdi. Rüyasında olanları da beyni farklı nesnelerle eşleştirerek yeni bir senaryo yazıp, ona film kareleri şeklinde sunuyordu. Genel itibariyle uyandıktan sonra gördüğü rüyayı unutuyordu ve gün içerisinde karşılaştığı bazı durumlar,

zihninde yaşanan bu filmi geri sardıran kıvılcımlardı.

Sean bu tür rüyalarından bahsettiğinde, Eowyn kalbini kırmamak için hiçbir yorumda bulunmuyordu ama böyle şeylerin tamamen aptalca olduğunu düşünüyordu.

Eowyn, konuyu değiştirip tekrar hikâyeden bahsetmeye başladı:

“–Bize verdiği hikâye satırları arasında bazı yardımcı notlar vardı. Ayrıca, Robert bu hikâyenin gideceğimiz yerin tarihi olduğunu söylemişti, değil mi? Mars’ta yok olmuş bir medeniyetin izlerine rastlamışlar muhtemelen. İnanılmaz bir şey!”

“–Hemen mülakata hazırlanmaya başlamalıyız!” diyerek masadan fırladı Sean. Eowyn arkasını dönüp,

“–Nereye gidiyorsun? ” diye sordu. Sean,

“–Lisa’yla buluşmalıyım. Stresten uzak dur!” diyerek salondan ayrıldı.

Sanal Bağ I

...

TreeLover⁶: Selamlar Miss_Freud! Sana arkadaşım HackerBOY'u tanıtayım.

Miss_Freud⁷: Slm Hacker!

HackerBOY⁸: Slm! Memnun oldum.

TreeLover: HackerBOY da bana şahit oldukları hayalet vakasından bahsetmek üzereydi.

HackerBOY: Ahh! Bu olayı herkese anlatma! Kız kaçık olduğumu düşünecek. 🤔

TreeLover: Hadi ama! Burası zaten özel bir chat odası. Sadece 3 kişiyiz. Hadi anlat!

HackerBOY: Tamam, biraz bahsederim ama yine resim paylaşmamı isteme. Kimseye göstermeyeceğime dair ağabeyime söz verdim.

HackerBOY: Şey Miss_Freud... Ağabeyim bir sanat merkezinde çalışıyor ve aylardır orada bir hayaletin var olduğundan bahsediyor. Birkaç aydır eve her gün yeni bir

6 TreeLover: Ağaç Sever

7 Miss_Freud: Bayan_Freud

8 HackerBOY: KorsanÇOCUK

hayalet hikâyesiyle geliyordu ve ben anlattığı hiçbir olayı dikkate almadım.

Miss_Freud: İlginç bir olaya benziyor ama korkunçsa anlatma ...

HackerBOY: Yok yok! Korkacağını sanmıyorum. Neyse... Ağabeyimin galeriden bir arkadaşı var. Adı Rafik. O da bizim yaşlarımızda.

Miss_Freud: Peki siz kaç yaşındasınız?

HackerBOY: Ben 20 yaşındayım, ağabeyim ve arkadaşı ise benden biraz daha büyük. Rafik'ten bahsediyordum. Birkaç gün önce sanat galerisi yönetimi Rafik'i terfi ettirdi. Rafik de benim gibi hayalet olaylarına ilk başlarda inanmıyordu. Belki de hâlâ inanmıyordur. Güvenlik şefliğine terfi ettirildikten sonra görüntüleme odasındaki monitörleri izlemeye başladı. Henüz ikinci gününde hayaletle karşılaştı.

TreeLover: Nasıl olmuş?

HackerBOY: Aslında büyük bir rastlantı olmalı. Ekranlardan birinde hayalete rastlamış. Yüz yüze gelmemişler yani. Yeraltındaki depo koridorlarında geziniyormuş. Bir karartının duvarların içinden süzülebildiğine şahit olmuş.

Miss_Freud: Arkadaşınızın halüsinasyon görmediği ne malum?

HackerBOY: Elimizde video kaydı var. Görüntüyü resim karelerine bölüp salim kafayla inceledim. Acayip bir şey! Normal olmadığı kesin.

Miss_Freud: Bilemiyorum. Anlattıklarının gerçek olabileceğine inanmak güç. Ama isterseniz size toplu bir se-

ans düzenleyebilirim. Daha önce de hayalet gördüğünü iddia eden hastalarım olmuştu. 😊

TreeLover: Söylemeye fırsat olmadı. Miss_Freud Amerika'daki bir psiko-analiz bölümünde psikiyatrist olarak çalışıyor. Bazı zamanlar hastalarının dertlerini benimle paylaşıyor. 🧐 Beraber hoşbeş ederiz.

HackerBOY: Kullandığı rumuzdan tahmin etmeliydim. Bizim hikâyemiz böyle, biraz da Miss Freud'u dinleyelim.

Miss_Freud: Sanırım yeni hastam bana sürekli yalan söylüyor. Çok çetin bir adam, ulaşılması oldukça zor... Canı istediğinde size içini döküyor, ama gergin olduğu günlerde ağzını bıçak açmıyor. Bana kendisini bir ofis çalışanıymış gibi tanıttı ama yalan söylediğine inanıyorum. 🙄

TreeLover: Bu adamın adı nedir? Esas mesleğinin ne olduğunu düşünüyorsun?

Miss_Freud: Adı James, ben polis olduğunu zannediyorum.

TreeLover: Neden?

Miss_Freud: Sanırım bir çeşit meslekî önsezi. Daha önce de benzer vakalarla karşılaştım. James'in koruma içgüdüğü daha da güçlenmiş. Konuşmaları bende bu tür bir izlenim bıraktı.

Tehdit

Rafik, birkaç saat süren uykunun ardından gece vardiyaasına başlamasına yarım saat kala sanat galerisine döndü. Müdürü galeriden ayrılmadan önce olanlar hakkında bilgilendirmeliydi ve CD'yi müdüre teslim etmeyi planlıyordu. Kapıyı çalıp ofise girdi.

“İyi akşamlar efendim! Sizinle önemli bir konu hakkında kısaca konuşmak istiyorum.”

Galerinin açıldığı ilk günden bu yana müdürlük görevini yürüten Ziyad Bey,

“Hoş geldin Rafik, buyur otur lütfen! Seni dinliyorum.” diyerek delikanlıyı odasına buyur etti.

“Dün, güvenlik kamerası kayıtlarında anlam veremediğimiz bir şey tespit ettim. Fark eder etmez, yakındaki tüm devriyeci arkadaşlarla birlikte bizzat bölgeye intikal ettim. Etrafı uzun süre taradık. Fakat hiçbir iz bulamadık ama elimdeki CD’de görüntüsü kayıtlı efendim. Buyurun.” dedi Rafik.

Bu sözleri duyan Müdür Ziyad Beyin keyfi kaçmışa benziyordu. Endişeli bir şekilde etrafına bakındı ve nefes almadan bazı sorular yöneltmeye başladı:

“–Tam olarak ne gördün? Görüntüler hangi bölgeden geliyor? Yer altı kameralarından biri mi?”

Rafik olayın müdür bey tarafından çoktan öğrenilmiş olabileceğini düşündü.

“–Evet olay yer altındaki depo koridorlarında gerçekleşti. Gece vardiyasındaki arkadaşların konuşmamasını rica etmiştim. Ama sanırım size birileri daha gün doğmadan bir şeyler fısıldamış.” diyerek cümlesini kinayeli bir şekilde sonlandırdı.

Müdür sıkıntıyla *“bırak bunları şimdi”* dercesine elini salladı ve sözlerine devam etti:

“–Boş ver oğlum bu olayları. Böyle şeyler her kurumda olur. Sen ekranda ne gördün? Ondan bahset!”

Rafik gülümser bakışlarla,

“–Efendim aslında söylemeye dilim varmıyor. Henüz ne gördüğüm hakkında kesin bir kanıya varabilmiş değilim. Yani siz de mutlaka daha önce duymuşsunuzdur. Çevredeki herkes hayaletlerin varlığından bahsediyor. Görüntülerde sanki birinin duvarların içinden geçip koştuğunu göreceksiniz.” dedi ve CD’yi müdürüne uzatmaya çalıştı ama Ziyad yüzünü ekşiterek elini *hayır* anlamında iki yana salladı.

“–Videoda ne olduğunu görmek istemiyorum oğlum. Buna gerek yok. Şu anda önemli olan şey, senin ne yapacağın. Kısa süre önce seni bu göreve terfi ettirdik, değil mi? Artık yetki sahibi bir çalışansın ve yetki insanlara daha fazla sorumluluk yükler. Şimdi de senin bu sorumluluğu üstlenmeni rica ediyorum. Elbiseleri giymek kolaydır, zor olan ise onları taşımaktır.

Bak! Etrafta söylenenler abartılı ama yönetim olarak burada düzgün gitmeyen bazı şeylerin biz de farkındayız. Şimdi söyle bana evladım; sence birkaç söylenti yüzünden bu galeriye kilit mi vuralım? Bu merkez halkın parasıyla yapıldı. Sence bu kadar emeği ve güzel çalışmayı heba mı edelim? Bu sanat galerisinin vardiya amiri sensin, ben yokken sözü dinlenmesi gereken kişi de sensin. Belki de gün gelip ben buradan ayrıldığımda yerimi de sen alacaksın.”

Ziyad Bey sözleriyle Rafik'i yüreklendiriyordu. Konuşmasına, ara vermeden devam etti:

“-Kameralara kaydedilen görüntülerden de sen sorumlusun. Bu yüzden, CD'yi sana emanet ediyorum. Eğer bu video başka kaynakların eline geçerse, görevini layıkıyla yapmamış olursun değil mi?” diye sordu.

Rafik bu tavır karşısında çok şaşırmıştı. Sanki Ziyad Beyin sözleri günler öncesinden hazırlanmıştı ve ezbere konuşuyor gibiydi. Şaşkınlığı sebebiyle tereddüt ederek ,

“-Evv.. Evet efendim. Kesinlikle haklısınız.” diye cevap verdi.

Müdür Bey suçlayıcı bakışlarla eğilerek,

“-Bu videonun tek kopyası sende değil mi? Diğer arkadaşlarının haberi yoktur umarım.” diye sordu.

“-Diskin tek bir kopyası var. Her şey tamamıyla kontrolümüz altında.”

“-Öyleyse her şey yolunda demektir. Basında bu konu ile ilgili herhangi bir haberi görmemeyi umut ediyorum güzel oğlum. Haa! Aksi takdirde, belediyemize ait herhangi bir kurumda iş sahibi olmayı aklından çıkarabilirsin. Bana danışmak istediğin başka bir sorun var mı?”

“–Başka bir şey yok efendim. Emirleriniz alınmıştır. Yol göstericiliğiniz için teşekkür ederim.” diye cevap veren Rafik odadan çıktı.

Müdür Beyle yaptığı görüşme, Rafik’i gerçekten de şaşkına çevirmişti. Ziyad Bey neredeyse duyduklarına hiç şaşırılmamış, hatta olayı tamamen örtbas etmek için Rafik’i alenen tehdit etmişti.

Rafik, müdür beyle yaptığı görüşmeden sonra komik bulduğu sokak söylentilerini daha ciddi bir şekilde dinlemeye karar verdi. Anlatılanların çoğu abartılmış olabilirdi ama dinleyeceği hikâyelerin bazılarında mutlaka gerçek payı olan bir şeyler bulunmalıydı.

Rafik, sürekli kendisini ondan önce görev yapmış olan vardiya amirleriyle kıyaslıyordu. Diğerlerinin de yaptığı gibi görevini bırakıp kaçmak istemiyordu. Aksine bu olayın üzerine gidip, korktuğu şeyle yüzleşmek istiyordu. Ancak bu şekilde içi gerçekten rahat edebilirdi.

İçindeki korkuyu yenebilmek için “*Bu zamana dek böyle bir şeyin var olduğunu bilmeden yaşadın. Kimsenin zarar gördüğünü iştmedin. Öyleyse korkacak bir şey olmamalı, işine devam et!*” diyerek kendisine telkinde bulunuyordu ve korktuğu şeyle yüzleşmeden önce hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istiyordu.

Şafak

Lisa ve Sean henüz sabah ağarmadan hafif uykularından uyandılar. Konuşmuyorlardı ama ikisi de canlarını sıkan bir şeylerin olduğunu hissediyorlardı. Sean, henüz kız arkadaşına bile bir şey söylememesi gerektiğini düşündü.

Rahatsız edici sessizliği bozmak amacıyla,

“–Hangi hastan ile sorunun var yine?” diye Lisa’ya sordu. Lisa birkaç yıldır psikolojik yardım ünitesinde çalışıyordu. Takıntıları olan insanların sorunlarını çözebilmek için toplu veya özel seanslar düzenliyordu. Uzun süre bir hastasına yardımcı olamadığında ve çıkış yolunun da tamamen kapandığını düşündüğü zamanlarda huzursuz oluyordu.

Henüz farkında değildi ama zamanla kendisi de bir takıntı edinmişti. Bunun farkında olan Sean, rahatsızlık buluşıcı olmalı diye düşünüyordu ama Lisa’ya bu konuda tek bir kelime bile edemiyordu.

Bazı zamanlar gecenin bir vakti internetteki genel chat odalarında beyin fırtınası seansları bile düzenliyordu. ‘chinese_girl_18’ gibi absürd rumuzlara sahip insanlarla bile hastalarının sorunlarını tartışıyordu. Konuyu açtığı kişi-

nin kim olduğuna pek aldırmıyordu. Onun için önemli olan şey, karşısındaki insandan bir şeyler öğrenebilmektir.

Lisa'nın benimsediği hayat felsefesine göre iletişime geçtiği herhangi bir insandan mutlaka öğrenebileceği bir şeyler vardı. İsterse bu kişi bir Afrika kabilesine mensup, henüz medeniyetle bile tanışmamış bir çocuk olsun... O kişiden bile öğrenebileceği en az bir şeyin var olduğuna inanıyordu. Bu sebeple dünyanın farklı yerlerindeki kişilerin ufkunu genişletebileceğini umut ediyordu.

Lisa, Sean'ın sorusuna cevap vermeden yattığı yerden doğruldu. Başını iki elinin arasına aldı. Sıkıntıyla saldıği saçları yüzünü tamamen örtüyordu.

Derin bir iç çekişten sonra,

“–Bu kez gerçekten nasıl yardımcı olabileceğimi hiç bilmiyorum. Son seansta akademik klişe sözlerin dışındada, yapıcı tek bir şey diyemedim. Hastama yaklaşıyorum. Onu anlayamıyorum. Çözüm de üretemiyorum.” diye yakındı.

Sean çoğu kereler Lisa'dan bu tür serzenişler dinlemişti ve genel itibariyle pek yardımcı olamamıştı. Fakat her seferinde olduğu gibi çözmeye çalıştığı sorunu dinleyip, iyi bir fikir üretmeye çalıştı:

“–Hadi her zaman yaptığımız gibi sen o hastan ol, ben de bir psikolog olayım. Bana hastanın ağzından yaşadığın güçlükleri anlat. Seni dinliyorum.” dedi Sean.

Lisa hevesle saçlarını kuyruk yaparak topladı. Arkasına yaslanıp bağdaş kurdu ve anlatmaya başladı:

“–Benim adım James. 42 yaşındayım. Yaptığım hiçbir şeyden emin olamıyorum. İlk önceleri yaptıklarımı tek-

rardan kontrol ediyordum. Daha sonraları bundan vazgeçtim. Sonunda her yaptığım şeyi bir kere daha yapmaya başladım. Şu anda kendimi durduramıyorum. Lütfen bana yardımcı olun.” dedi. Hastasının ağzından konuşuyor ve o adam gibi hareket ediyordu.

Sean bir psikolog edasıyla sorunun kaynağına inmeyi denedi:

“–Bu tam olarak ne zaman başladı? Ne kadar süredir bu durumdan rahatsızsınız? Rahatsızlığınız ortaya çıkmadan kısa süre önce gerçekleşen bir olay var mı?” diye sordu.

Lisa sesini kederli bir renge bürüdü ve devam etti:

“–Üç buçuk yıl önce yaptığım basit şeyleri bile tekrar tekrar kontrol etmeye başladım. Geçen yıl da her şeyi iki kez yapmaya başladım. Engelliyemiyorum. Üç yıl önce karım benden boşandı ve bir bakıma sebebi dokuz yaşındaki oğlumuzun bir trafik kazasında hayatını kaybetmiş olması.”

Lisa gerçekten hastası James’in kimliğine büründüğünü hissediyordu. Sean ise olayın tam olarak nasıl gerçekleştiğini merak ediyordu:

“–Kaybınız beni gerçekten üzdü. Kazayı biraz anlatır mısınız? Nasıl gerçekleşti?” diye sorarak ayrıntıları öğrenmeye çalıştı.

“–Aracı ben kullanıyordum fakat hızlı gittiğim falan yoktu. Benim bir sürücü olarak hatam olmadığını polisler de teyit ettiler. Bir baba olarak hatalı davranmıştım. Oğlumun emniyet kemeri takıp takmadığını kontrol etmedim ve bu yüzden hayatını kaybetti.” dedi Lisa ve gülümseyerek Sean’a küçük bir tüyo verdi: “Hastalar geçmişteki yara-

layıcı olaylardan bahsettiğinde çok vakit kaybetmeden koldan uzaklaşmalısın!”

Kendisini toparlayan Sean,

“İki kere yapmak zorunda kaldığınız şeylere birkaç örnek verir misiniz? Son birkaç hafta boyunca neleri tekrarlamak zorunda kaldınız mesela?” diye sordu.

“Genellikle rutin şeyler işte. Çöpü döktükten sonra tekrar varilden çıkardım. Eve geri götürdüm. Bir bardak su içip tekrar bir blok ötedeki varile attım. Evime gelen postaları okumayı belki de tamamen bırakmalıyım. Postayla gelen bir vergi faturasını bir kere okumak beni tatmin etmiyor. Kaçırdığım bir ayrıntı var mı diye iyice emin olmak için tekrar okuyorum. Her şey çok zamanımı almaya başladı. İşimi de kaybetmekten korkuyorum. Geçen ay şirketimizin organize ettiği bir konferansa katılacaktık. Herkes aynı uçağa bindi. Ben ise havaalanına tekrar gitmeden uçağa binmemem gerektiğini düşündüm ve uçağı göz göre göre kaçırdım. Herkes bir kaçık olduğumu veya uyuşturucu kullandığımı düşünüyor olmalı. Günlük yaptığım her şey en az iki kat zamanımı almaya başladı. Sürekli bitkin bir haldeyim, uyuyamıyorum.”

Sean, adamın -yani *James'in*- sorununu bahsettiği son örneklerden sonra çok daha iyi anlıyordu ve aklına gelen ilk çözüm yolunu olduğu gibi söyledi:

“Öyleyse, başlangıç olarak her şeyi iki kere yapmak yerine bir kere yapmaya başlayın fakat iki katı süre harcayarak yapın. Daha sonra kademe kademe süreyi azaltın, böylece her şey normale dönecektir. Ne diyorsunuz?”

Lisa'nın bir anda gözleri parladı ve sevinçle Sean'ın boynuna sarıldı:

“–Bu gerçekten de dâhiyane bir fikir!” deyip arkasını dönerek huzur içinde uyumaya başladı. Sean en azından kendisinin uyumasına engel olan sebep hakkında yalan söylemek zorunda kalmadığı için mutluydu. Fakat uymak zorundaydı. Doğmakta olan günün ne kadar zorlayıcı olacağını tahmin edebiliyordu.

Suikast

Phuong, her gün yapmış olduğu gibi çalışma saati- nin ortasında kendisine bir mola verdi. Eline aldı- ğı gazete ve fincanında buharları yayılan çayı ile Stian'ın başucuna geldi. Gazete ve çayı yavaşça sehpanın üzerine bıraktı.

Bitkisel hayattaki adamın gözlerinin içine bir anne şefkati ile bakıyor ve sol eliyle başını okşuyordu. Stian, Phuong'un kendisine acıdığını düşünüyordu.

Çok geçmeden sandalyesine yönelip eline gazeteyi aldı ve,

“–Bay Stian, bugün size kütüphaneden bulduğum bir arşiv haberi okumak istiyorum. Belki ikimizin de anıları canlanır veya yaşananlardan ders çıkarmış oluruz.” dedi ve gazetenin manşetindeki haberi okumaya başladı...

26 Haziran 1981

Gazeteci Candida Jones ve Tonje Ulset'in haberi...

Ortadoğu dün akşamüzeri Lübnan'daki korkunç saldırıyla sarsıldı. Beyrut'un batı yakasında gerçekleşen saldırı İsrail yanlısı Hristiyan politikacıyı hedef aldı. Başarısızlıkla so-

nuçlanan suikastın hedefi onlarca masum sivil oldu. Ortadoğu yeni bir savaşa daha sürükleniyor...

Beyrut'ta sular bir türlü durulmuyor. Patlayıcı yüklü bir araç, politik konvoyu yaklaşık 20 metre uzaklıkta infilak etti. İsrail yanlısı politikacı Hüseyin Ahmed saldırıdan şans eseri kurtuldu.

Tüm dünyada büyük infial uyandıran saldırı hakkında Norveç hükümeti de dehşete düştüğünü belirtir bir açıklama yaptı: "Lübnan'ın ve bölgenin huzur ve istikrarını bölmeye yönelik bu saldırıyı kınıyoruz." dedi . Suikastın ülkedeki gerilimi tırmandıracağı ve İsrail'in bundan sonra olaylara seyirci kalmayacağı yorumu yapıyor.

Hristiyan Falanj Partisi üyesi Hüseyin Ahmed'e yapılan saldırı haberinin yerel basın tarafından şehre yayılması Hristiyan mahallelerinde protestoların başlamasına sebep oldu. Protestolarda Hizbullah ve Irak karşıtı sloganlar atıldı. Gelişmelerden huzursuz olan Beyrutlular erken saatlerde şehrin sokaklarını boşalttı. Birçok sokağın kontrolü tekrar askerlere teslim edildi.

Uzmanlarca yapılan araştırmalara rağmen, bomba yüklü olduğu sanılan araçta ne tür bir patlayıcının kullanılmış olduğu hâlâ bir muamma. Cevaplanamayan sorularla birlikte, saldırının bir araçla yapılmış olması Hizbullah'ı işaret ediyor. Suikasttan sorumlu tutulan Hizbullah ve Irak'ın saldırıyı kınaması, akıllarda soru işaretleri uyandırdı.

Gazetecilerin sorularını, basın karşısında demeç vermekten kaçınan Hüseyin Ahmed yerine, politikacının büyük oğlu Piyer yanıtladı. Piyer, "Artık bıçak kemiğe dayandı. Lübnan kendisine yetemiyor. Dış güçlerin duruma el atmasını zorunlu

kılacak bir noktaya doğru hep beraber ilerliyoruz. Hizbullah, tırmandırılan gerilimle daha fazla şiddetten başka bir yere varamayacağımızı öğrenmeli." dedi.

Bu açıklama karşısında Hizbullah yanlısı bir muhabirin "Cevaplamanız gereken ilk şey; çocukları öldürmeye başlayan, Hizbullah mıydı yoksa İsrail miydi küçük siyasetçi bey?" sorusu, şiddetli bir arbedenin yaşanmasına sebep oldu.

1970'lere kadar güçlü ve istikrarlı bir ekonomiye sahip olan Lübnan, son 20 yıldır benzer suikast olaylarıyla çalkalanıyor. İsrail-Arap Savaşı'nın ardından Hizbullah militanlarının karargâhlarını Beyrut'a kaydırmasıyla birlikte olaylar alevlenmeye başladı.

Diğer yandan Müslümanlar, demografik olarak üstünlüğü ele geçirmiş bulunuyorlar. Yaşanan saldırı olayları sebebiyle ülkenin yönetimi Hristiyanlardan alınmaya başlandı. Son gelişmelerden en çok rahatsızlık duyan ülke ise İsrail oldu. Ortadoğu uzmanlarına göre İsrail'in Lübnan'a müdahalesi artık an meselesi.

25 Haziran günü gerçekleşen olayda 3'ü koruma görevlisi, 14'ü sivil, toplamda 17 kişi hayatını kaybetti. Onlarca hafif yaralının yanı sıra, pazaryerinde çalışan Beyrutlu bir vatandaş da patlama esnasında gözünü kaybetti. Polis, durumu kritik olan vatandaşın yaralılar arasında patlamaya en yakın kişi olduğunu düşünüyor. Saldırıyla ilgili soruşturma devam ediyor.

Phuonghaberinin son cümlesini de okuduktan sonra yerinden kalkıp tekrar Stian'a yöneldi. Kendisine bir cevap verilmesini beklercesine, hasta adamın gözlerine bir süre baktı. Stian, kendisinin bir gün duyulacağı ümidini yıllar

önce kaybetmişti ve artık kimseye seslenmeyi denemiyordu bile.

Yaşlı kadın yüzündeki ciddi gülümsemeyle,

“Yaşananlar ne kadar da kötü değil mi? Belki yıllar önce birileri daha dikkatli olmuş olsaydı, bu saldırı bu şekilde sonlanmazdı.” dedi. Söylediği bu sözler Stian’ın kafasını allak bullak etmişti. Duyduğu bazı şeylere anlam veremiyordu. Her geçen gün Phuong’un ne kadar entelektüel bir kadın olduğunu gördükçe şaşkınlığı daha da artıyordu.

Ayrıca Stian, dinlediği bu haberi bir öncekine nazaran çok daha ilginç bulmuştu. Aslında bu haberi ilk kez duymuyordu. Üniversitede Ortadoğu kültür ve politikası üzerine eğitim gördüğü yıllarda Lübnan iç savaşıyla ilgili ayrıntılı çalışmalar içerisine girmişti. Ayrıntılarını her ne kadar unutmuş olsa da 1981 yılında gerçekleşmiş olan bu olayın sonrasında olanları iyi biliyordu.

Suikast girişiminin başarıyla sonuçlanması İsrail’in işgal harekâtını bir yıl daha hızlandırabilirdi. Ama teröristler politikacıya zarar vermeyi başaramamışlardı. Bu saldırıdan istediği sonucu elde edemeyen Hizbullah, düşmanı ile yüzleşebilmek için Londra’daki İsrail Büyükelçisi Shlomo Argov’a üç tetikçisiyle suikast düzenlemişti. Adamlardan biri arabasına yaklaşan büyükelçinin kafasına ateş etmişti. 3 ay komada yatan Argov, hayatının geri kalanını felç hastası olarak geçirmek zorunda kalmıştı. Başarılı sayılabilecek bu suikast 6 Haziran 1982’de başlayan Lübnan savaşının ateşlenmesinde katalizör görevi yapmış ve bu saldırıya karşılık vermek isteyen İsrail, güney Lübnan’ı işgal etmişti.

Altın Kuyusu

Samet işe gelir gelmez ilk olarak Rafik'in görüntüleme odasını ziyaret etti, müdürle yaptığı konuşmanın ayrıntılarını merak ediyordu. Rafik, yönetim tarafından bu denli terk edilmiş ve ihanete uğramış olduğu için üzgün bir şekilde anlattı her şeyi.

Diğer yandan Samet ise duyduklarına seviniyordu. Çünkü en sonunda ciddiye alınmayan hikâyelerinin gerçek olduğu ortaya çıkmıştı:

“–Sen hiç üzülme dostum! Bu işte yalnız değilsin.” diyerek arkadaşına arka çıktı.

“–Bu olayda bize gerçekten kim yardımcı olabilir? Daha önceden bu tür şeyleri tecrübe etmiş birine ihtiyacımız var.” diye sordu Rafik.

Aslında Samet bu sorunun cevabını çoktan vermişti. Ama Rafik'in bunca olay arasında söylediğini unutmuş olduğuna emindi ve esrarı bozmak istemiyordu.

“–Yarın akşamüzeri saat dört gibi pazaryerinde buluşalım. Bize kimin yardımcı olabileceğini çok iyi biliyorum. Benim nöbet yerime dönmem gerek. Yarın konuşuruz.” deyip hızla odadan ayrıldı.

Ertesi gün, pazaryerine ulaşasıya kadar Rafik'in kim-den bilgi alacakları konusunda bir fikri yoktu. Pazaryeri her akşamüzeri olduğu gibi sıcaktan kavruluyordu ve bütün satıcılar sıcağa rağmen ağustos böcekleri gibi bağırsıyorlardı.

Bütün bunların arasında, kendisini bol giysilerle esrarengiz bir şekle bürümüş olan tek gözü kör yaşlı bir adam, çevresine 10-15 yaşları arasında bir grup çocukt toplamıştı. Çocuklar ya pazar satıcılarının evlatlarıydı ya da pazarda su satan fakirlerdi.

Yaşlı adam esasına tüm gücüyle yaslanıp, bir köşeye oturdu ve çocuklarla konuşmaya başladı:

“Size cinlerin elinden çalmaya çalıştığımız altın kuyusunu anlattım mı çocuklar?” diye sordu ve çocuklar tek bir ağızdan heyecanla cevap verdiler:

“Hayır! Anlatmadın, lütfen anlat!”

“Sizin anne ve babalarınız daha çocukken ben usta hocam ile birlikte çalışırdım. En büyük hazinelerin izini sürdük yıllarca. İnsanlar bize eskimiş evlerindeki olaylardan şikâyetle bulunurlardı. Biz de evlerini dualarla temizlemek için yola çıkardık.

Bir keresinde, bir evin tüm sakinlerine bir iblis dadanmıştı. Yardım etmemiz için bize yalvardılar. Çok paralar vaat ettiler. Ustam, müşkül duruma düşmüş insanlardan katiyen ücret kabul etmezdi. Tek istediği, kazıdan bulduklarımızın bize bırakılmasıydı. Sahipsiz bir altın tanesi toprağa düşedursun. Bütün cinler altına sahip olmak için aralarında savaşırlardı, ta ki en güçlüleri ele geçirsin. Ben ve ustam, bu cinlerin ya canını yakardık, ya da arzu ettikleri

bir şeyi kurban verirdik ellerine. Altınlarını ellerinden aldığımızda, o eve bir daha ilişemezlerdi.”

Yaşlı adam hikâyesini anlatırken çocuklardan biri atıldı:

“–Peki kuyu hikâyesinde ne oldu?” diye sordu sabırsızca.

“–Dur canım, anlatıyoruz elbet. Evet, bu evin sakinlerini rahatsız eden bir iblis vardı. İblis her gece o evde uyanları rüyalarında türlü edepsizliklerle rahatsız ediyordu. Ev sahibinin ahırına bıraktığı her keçiyi öldürüyormuş. Aylardır o ahırda geceyi geçiren bir tek keçinin bile sağ kalmadığını söylüyordu ev sahibi. Zavallı hayvanları yok yere boğuyormuş mendebur!

Ustam bana ‘*Bu türlüyle kavgaya tutuşulmaz, anlaşma yapmamız gerekir.*’ dedi. Ev sahibine, dua okurken kimse- nin ses çıkarmaması gerektiğini tembihledi ve o işaret ettikçe zemin katındaki odanın köşesini acele etmeden kazmalarını istedi.

Beş erkek odaya girdik ve ustam duyulmamış dualarla iblisin yuvasına yaklaştı. Bir süre sonra bize kazmamızı işaret etti. Kimse nefes bile alamıyordu heyecandan. Küreklerden biri benim elimdeydi, diğeri de evin beyinin oğlunda.

Ustam başını sallayarak işaret etti. Biz kuru toprağı kazdıkça çukurun dibi daha da nemlendi. Bir müddet bekledik. Sonra tekrar vurduk kürekleri. Çamurlanan toprak meğerse kanla ıslanıyormuş. Çukura kan dolmaya başladı ve birikinti üzerinde bir insan ayağı figürü belirdi.

Sürekli dualar fısıldayan hocama figürü gösterdiğimde, hocam durmamızı işaret etti. Kurban vereceğimizi biliyordum ama bu iblis insan kanı istiyordu takas etmek için. Defalarca dualar ettik. Tekrar tekrar kazdık.

Deyyus iblis ille de insan kurban verelim istiyordu. Fakat son seferinde caydı niyetinden ve kan çukurunda bir hayvan ayağı izi gördüm. Ustam, ev sahibine öteden bir keçi hazırlamasını tembihlemişti. Hayvanı çukura yatırıp kurban ettik. Çukurun başında keçinin kanı iblisin kanına karıştı ve oluk oluk altın fişkırmaya başladı çukurun dibinden.

Gördüğüne hayret eden ev sahibinin şaşkın oğlu ‘*Koş ana! Bir tas daha getir! Altın akmaya başladı!*’ der demez sessizlik bozuluverdi. Uslandırdığımız kan, kazanda kaynıyormuş gibi fokurdamaya başladı. İrili ufaklı onlarca el birbirleriyle kavga ediyordu sanki. Büyük olanlar küçük olanların parmaklarını kütür kütür kırıp altınlarını ellerinden alıyordu. Geçmiş günahlarla haram olan altın, işe uyanan diğer cinler arasında bir kavgayla tekrardan pay edilmişti.”

Yaşlı adam bir hikâyesiyle daha çocukların gönlünü fethetmeyi başarmıştı. Yaşı diğerlerine nazaran daha büyük olanlar hikâyenin yarısında ayağa kalkmış, anlattıklarının ne kadar gerçekçi olabileceğini düşünüyordu ama bu hikâyeleri dinlemek hâlâ hoşlarına gidiyordu.

Rafik saçma bulduğu hikâyeyi sonuna kadar dinledi. Samet her zamanki gibi geç kalmıştı, fakat çok geçmeden pazaryerinde görüldü:

“–Sanırım kimden yardım alacağımızı tahmin ettin, değil mi?” diye sordu.

Rafik ise “*Başka çareimiz yok...*” dercesine ellerini iki yana açtı. Samet, gülerek Rafik’i kolundan yakaladı ve falcı dedesinin yanına doğru kalabalığın içerisinde yürümeye başladılar.

Mars'taki Yüz

Robert seçtiği kişilerin isimlerini Daniel'a iletmişti. Daniel tarafından yürütölen mülakatlar devam eden günlerde tamamlandı ve Robert seçilenler listesini gördüğünde büyük bir sürprizle karşılaştı.

On kişi arasından sadece iki adet astronot belirlenmişti. Sean ve Eowyn'in isimlerini gördüğü için memnun olmuştu ama bu tür bir sonuçla karşılaşmayı ummuyordu. Böyle bir operasyon için mutlaka üç kişinin gönderileceğine inanıyordu. İsmiini verdiği diğör sekiz adayın her biri görevin üstesinden gelebilecek kapasitedeydi.

Robert, daha fazla beklemeden telefona sarıldı:

“Efendim, ben Robert. Mülakat sonuçları az önce elime geçti. Listede sadece iki kişinin ismini görüyorum.” dedi.

Daniel ise otoriter bir ses tonuyla,

“Sizce bununla ilgili sorun nedir? Sizin göreviniz, bizim departmanımıza kalifiye eleman yetiştirmektir. Ben de istediğim elemanları projelerime seçerim. Başka bir sorunuz yoksa ilgilenmem gereken işler var.” diyerek yaşlı adamı tersledi.

Böyle bir cevap karşısında diyecek hiçbir şey bulamayan Robert, içinden küfürler ederek,

“-Tabii ki de yok. Vakit ayırdığınız için teşekkür ederim.” dedi ve ahizeyi bıraktı.

Diğer yandan Sean ve Eowyn görev için hazırlanıyorlardı. Yaklaşık üç ay boyunca göreve yönelik eğitim ve bilgilendirme seminerlerine katılacaklardı. İlk birkaç gün gerçekten de sıkıcı geçmişti. Kendilerini birinci sınıf öğrencileri gibi hissediyorlar ve eğitimcileri Mars’la ilgili temel birçok şeyi tek tek dikte ettiriyorlardı:

“Mars, Dünya’ya en çok benzeyen gezegen olarak yıllarca araştırmalarımızın odak noktası olmuştur. Yaklaşık yarım yüzyıldır yüzeyde var olabilecek bütün yaşam olanaklarını dikkatli bir şekilde incelemekteyiz.

Bir Mars yılı bizdekinin hemen hemen iki katıdır, bu yüzden Mars’taki mevsimler iki kat daha uzun sürer. Kutup bölgelerindeki buzul miktarı kış ve yaz mevsimlerine göre Dünya’daki gibi artıp azalır. Dünya’dakine benzer pek çok iklimlere, çöllere sahip bir gezegendir. Hatta bir zamanlar okyanuslara bile sahip olduğunu düşünüyoruz.

1976 yılında Viking aracıyla Mars’a ulaştık ve atmosfer gazları hakkında bazı veriler elde ettik. Elimizdeki yüzdeler bize gezegenin geçmişi hakkında bilgi vermektedir. Dikkatinizi sunumumdaki tabloya çekmek istiyorum: %95 karbon-dioksit, %2.7 azot, %0.15 oksijen ve %0.03 su buharı bulunmaktadır. Özellikle bu gazlara değinmek istiyorum. Aslına bakarsanız, gezegende yeterince oksijen, karbondioksit içerisinde saklı olarak bulunmaktadır.

Mars'ta bir gün yaklaşık 24 saat 27 dakika sürer, bu süre de bizim biyolojik saatimize oldukça uygundur. Daha önemli ortalama sıcaklık -23 derece civarındadır. Yani sahip olduğu ısıyı izole edebilecek güçlü bir atmosfer tabakasına sahip olsaydı, bizdekine çok yakın bir iklime sahip olabilirdi...

Temel seviyedeki birçok seminerin ardından bir sabah seminer salonuna Daniel girdi. Yalnız değildi; yanında yaşlı bir general ve sert görünümlü orta yaşlı bir subay bulunuyordu.

Eowyn ve Sean bu tür bir protokolle karşılaştıkları için biraz şaşkındılar. Eowyn kaykılmış şekilde oturan Sean'ı dürterek salona girenleri selamlamak için ayağa kalktı. İki nöbetçi asker salonun kapısını kapayınca odayı bir süre derin bir sessizlik kapladı.

Daniel misafirlerini orada bulunanlara kısaca tanıtıp konuşmaya başladı:

“–Hazırlanmakta olduğumuz çalışmaya hava kuvvetlerinden pilot Yüzbaşı James Grim de eşlik edecek. Sizlere şu anda açıklayacağım şeyler Amerika Birleşik Devletleri'ne ait en gizli bilgilerden biridir. Başkan, bu projeden elde edebileceğimiz kârların yanı sıra ülke güvenliğini de önemsiyor. Bu yüzden Yüzbaşı Grim görev boyunca ortığınız olacak. Kendisi aynı zamanda bir uçuş mühendisidir. Kısacası göreviniz, kaybolmuş bir Mars uygarlığına ait bilgileri merkeze getirmek. En iyi senaryo: Gireceğiniz kuyudan cebinize koyabilecek kadar bir enerji elması bulup geri gelmeniz. En kötü senaryo: Kuyuda bir cadıyla karşılaşmanız ve Pandora kutusunu patlatamadan içeride hapsedilmeniz. Görevinizin adı: CYDONIA. Devam eden se-

minerlerinizde daha ayrıntılı biçimde bilgilendirileceksiniz. Sizce eklemem gereken bir şey var mı general?” diyerek sözlerini tamamladı ve generale döndü.

Şapkasını koltuk altına almış olan yaşlı asker gülümseyerek,

“Daha kısa ve net bir şekilde açıklanamazdı.” dedi.

Daniel,

“Öyleyse şimdilik bu kadar. Herkes işinin başına!” diyerek ellerini çırttı ve seri adımlarla salondan uzaklaştı.

Eowyn ve Sean’ın tek bir kelime edebilecek hali yoktu. Bir anda bin bir türlü duygunun esiri olmuşlardı. Sevinç, heyecan, korku, gurur, endişe... hepsi bir aradaydı. İçlerindeki duygu fırtınası kafalarındaki sorularıyla birlikte bir bulut gibi yükseldi ve tüm hissettikleri tamamen meraka dönüştü.

Birkaç dakika sonra, sunumlarına devam edecek olan görevli içeriye girdi. Artık sıkıcı temel bilgiler yerine, bomba gibi haberler vermenin zamanıydı. Öğitmen, ilk olarak sunumunun hiçbir soruyla kesilmemesini rica etti. Sean ve Eowyn’in son üç gündür dinledikleri sıkıcı eğitimde anlatılan her noktaya tekrardan değinmeye başladı:

“Hayatın hâlâ tam olarak nereden ve ne zaman Dünya’ya taşındığını bilemiyoruz ama artık emin olduğumuz bir şey var: Bizim medeniyetimiz bilince kavuşmadan binlerce yıl önce bazı insanlar Mars’ta çok gelişmiş bir toplum olarak hayat sürüyorlardı. Sahip oldukları teknoloji hakkında en ufak bir fikrimiz yok. Sizin de başlıca göreviniz bu konuda bilgi edinmek. Tipik bir bul-getir operasyonu gerçekleştirmek istiyoruz.

Bu antik medeniyetin izlerini ilk olarak 1976 yılında fark ettik. Viking aracı tarafından uygarlığa ait bazı fotoğraflar bilgimiz dışında edinildi. Bu durum daha sonraları NASA bünyesinde çalışan iki mühendis tarafından fark edildi. Doğal olarak yaklaşık 40 yıldır, bu durumu bir gölge yanılsaması olarak yalanlıyoruz.

Sanırım hepiniz bu fotoğrafı hatırlıyorsunuzdur. Keşfettiğimiz Cydonia düzlüğünde kayıp uygarlığın eserleri bulunuyor. Bu bölgeye dikkatimizi çeken yapı ise yüz piramidi oldu. Bunu farkettiğimizde Mısır'daki sfenks ile bir ilişki kurmaya çalıştık ama bu, apayrı bir tarza sahip olan farklı bir sanat eseri. Mısır'daki sfenks piramitleri koruyan bir bekçi gibi konuşlandırılmıştır, fakat bu yapı Mısırdakilerin aksine yüzünü gökyüzüne çevirmiştir.

Tam o sırada Yüzbaşı James,

“–Mars'ı koruduğu izlenimini veriyor.” diye ekledi.

Heyecanlı bir şekilde konuşmasına devam eden eğitimci duyduğu sözleri onaylar bir ifadeyle yutkundu ve sunumuna bölgenin büyük bir resmini göstererek devam etti:

“Kesinlikle! Ama bu yapıların içerisinde ne olduğunu ve mabetlerin ne amaçla inşa edildiklerini bilmiyoruz. Özellikle beşgen piramit gerçekten çok geniş bir hacme sahip...

Diğer hazırlık çalışmalarımızın tamamlanmasıyla Mars'a seri bir şekilde robot takımlarımızı göndermeye başladık. Uzun bir süredir bu araçlar bize çeşitli kalıntılarla ilgili resimler ve analizler gönderiyorlar. Tahmin edebileceğiniz gibi devam eden tüm projelere yüklü miktarlarda ödenekler ayrılmakta. Bu sebeple bu çalışmada artık net sonuçlar elde etmek istiyoruz.

Kısa süre önce robot takımlarımızdan biri şüphe uyandırıcı bir giriş tespit etti. Halka şeklindeki kapı tanımlayamadığımız bir alışımdan yapılmış ve oldukça sağlam. Yarın akşam saat 21.00'de bölge bombalanacak. Aslında görevinizin ayrıntıları bombalamadan sonra netleşecek. İsterseniz şimdilik biraz ara verelim, böylece Yüzbaşı James ile de tanışmış olursunuz."

Zaman İçinde Zaman

Pazaryeri her zamanki gibi kalabalık ve gürültü-lüydü. Mallarını başları üzerinde taşıyan satıcılar, adeta kargaşadan oluşmuş bu sistem içerisinde karıncalar gibi sabahdan akşama dek tur atıyorlardı. Kalay ustaları, havlu-sepet satanlar, halciler... Hepsi geniş güneşliklerini birbirini üzerine sermiş, dip dibe bağışarak mallarını satma derdindeydiler. Güneş sıcak nefesini tüm gün bir avuç insan üzerine üflemişti ve pazarcı çırakları akşamüzeri serinliğinde tezgâhlarının etrafını toz kalkmaması için bir kez daha suluyorlardı.

Bunca mal satan tüccarın içerisinde, sattığı şey sözleri olan tek kişi Samet'in dedesi Cemal'di. Torunu Samet'i bu vakitte pazaryerinde görünce bir şeyler isteyeceğini hemen anlayıverdi.

“–Selamün aleyküm!” diyerek dedesine yaklaşan torununa yadam başını kaldırıp dik dik bakarak cevap verdi:

“–Ve aleyna aleyküm es-selam! Bu saatte ne işin var burada hayırsız oğlan?”

Samet, arkadaşının yanında bu şekilde azarlandığı için utanıp sıkılarak dedesinin koluna girdi ve kulağına şu sözleri fısıldadı:

“–Sana arkadaşımı getirdim. Senin yardımına ihtiyacımız var. Bak bir şeyler gördük, sensiz ne yapacağımızı bilemedik. Hem senin ilk torunun ben değil miyim? Bize yardım etmez misin?”

Bu sözler karşısında yaşlı falcının yüzü bir anda yumuşadı:

“–Yürüyün bakalım öyleyse kahvehaneye... Ben bir nargile tütürürken siz de anlatın bakalım. Derdiniz neymiş ben de öğreneyim.” dedi.

Kahvehane köşeleri Ortadoğulu erkekler için bir çeşit kulüptü. Buralarda çay kahve içip nargile ile zaman öldürürken aynı zamanda arkadaşları ile buluşup konuşuyorlardı. Cemal Dede her zamanki köşesine kurulup,

“–Hele anlatın bakalım derdinizi!” diye gençlere döndü. Her ikisinin de gözlerini yokluyordu. Samet ne diyeceğini pek bilemediği için sözü Rafik’e bıraktı.

Rafik elinden geldiğince az şey anlatması gerektiğini düşünüyordu. Geçimini doğaüstü hikâyeler anlatarak sürdüren bir adama, karşılaştıkları garipliği tüm çıplaklığıyla anlatması, işine veda etmesi anlamına da gelebilirdi. Bu yüzden genel sorular sorarak işe yarar bir şeyler öğrenmeyi denerdi:

“–Ölümden sonra hayat var mıdır Cemal Dede?”

Bu soru yaşlı adamı baştan çileden çıkartmıştı:

“–Herhalde vardır benim şaşkın oğlum! Olmasaydı her Cuma günü neden giderdim camiye? Hesap günü geldiğinde topraktan birer bitki gibi diriltileceğiz! Bu yaşa kadar gelip de hâlâ Kutsal Kitap’ta yazılanları okumadın mı?”

Cemal Dede öne doğru eğilmiş, hışımla şahadet parmağını Rafik’e doğru sallıyordu. Azarı keseceği yoktu.

Dedesini iyi tanıyan Samet hemen araya girip arkadaşının sözlerini tercüme etti:

“Dede, sen yanlış anladın. Arkadaşımla demek istediği şöyle; yani bir insan ölmüş olsa da aramızda hâlâ dolaşıp bizi gözleyebilir mi? Bize görünüp zarar vermeye kalabilir mi?”

Cemal Dede bu son soru karşısında sesini bir anda kesti ve bakışlarını Samet’in üzerinden çekmeden arkasına yavaşça yaslandı. Tam o sırada nargilesi masasına getirildi.

Naegilesinden birkaç derin nefes alırken, sağlam olan tek gözü yerdeki eski döşeme üzerinde amaçsız bir şekilde geziniyordu. Bu sessizlikten sonra gençlerin sorularını cevapladı:

“Vardır çocuklar. Görünürler de...”

Rafik, yaşlı adama biraz daha yaklaşıp,

“Bize biraz bilgi verir misiniz?” diye sordu.

Dedenin bu konu hakkında konuşmaya pek niyeti olmasa da ayağına gelen bu gençleri kıramadı. Genelde hikâyeler anlatmaktan zevk duyardı ama bu sefer bir şeyler anlatmaya çok hevesli görünmüyordu. Ağır kelimelerle konuşmaya başladı.

“Önce ölüm ne demek bunu bilmeniz gerek çocuklar. Bir insan aslında üç şekilde ölür.” derken Samet tekrar araya girdi:

“Reenkarnasyon gibi mi?” diye sordu.

Cemal Dede bakışlarını torununa çevirdi:

“Hayır. O reenarniyon dediğin şeyin gerçek olmasına imkân var mı? İsmi bile söyleyemiyorum.”

Yaşlı adamın kelimeyi düzgün telaffuz edemediğini fark eden Samet, dedesinin sözünü tekrar kesti:

“–Reenkarnasyon deniyor dede! Reenkarnasyon.”

“–Her ne karın ağrısıysa! Öldükten sonra, başka bir hayata dönüyorsun diyorlar. Öyle olsaydı, dünyadaki insan sayısı hiç değişmezdi. Yok efendim, öldükten sonra illa insan olarak hayata döneceksin diye bir kaide yokmuş. Ceza olarak mesela maymun veya ağaç olarak da dönebilirmişsin hayata. Ne hikmetse, dünyadaki kötü insanların sayısı her gün artıyor ama ormanların sayısı azalıyor. Ne ağaç kalıyor, ne de maymun! Olmaz öyle şey!

Araya girip asıl anlattığım konuyu karıştırdın. Bir insan üç şekilde ölür. Her birimiz üç farklı bedene sahibiz. Bu dünyadaki vaktimizi doldurduğumuzda başka bir diyara göçmemiz gerekir. Bu göç için de her anlamda ölmemiz gerekir. Aksi halde, arada bir yerlerde hapsolursun.”

“–Üç farklı bedenden neyi kastediyorsunuz? Benim bildiğim, insanların sadece ruhları vardır. İnancımız da öyle demiyor mu?” diye sordu Rafik.

“–Her maddenin bir ruhu vardır evladım. Üzerinde oturduğun tahta sandalyenin bile. Her şeyin bir hikâyesi vardır ve ömür hafızası ruhun üzerine yazılır. Allah vücutlarımızı balçık çamurdan yarattı. Bu senin toprak bedenindir. Kalbinin içerisine duygularını yükledi. Öyle duygular ki dalgalar gibidir. Kimi zaman sel olur coşar, toprağı yerinden eder. Kimi zaman gözyaşlarıyla durulaşırsın, huzuru bulursun. Bu da senin su bedenidir.

Sonuncusu da zihnindeki hava bedenidir. Düşüncelerin bir fırtına gibi eser âlem-i fikirde. Bu üç beden bir araya gelir de dudağında nefes, yüreğinde kan, teninde can

olur. Şimdi anladın mı?” dedi. Sözlerini sarf ederken sırasıyla Rafik’in ağzını ve göğsünü işaret ediyordu. Yaşlı adam şairane konuşmayı kendisine meslek edinmişti ve gençleri nasıl etkileyeceğini biliyordu.

Rafik başını “*anladım*” manasında salladı. Yaşlı adam, gözlerini üzerinden çekmeden sözlerini sürdürdü:

“–Hastalık veya kazadan ötürü toprak bedenimiz ölür. Ama tam bir ölüm için esas olan, su ve hava bedeninin de ölmesidir. Kimi zaman bu üçünün ölümü aynı anda gerçekleşemez. Bir insanın madde dünyadaki duygu, düşünce ve ihtirasları çok güçlü ise su ve hava bedenleri aslında hâlâ hayattadır. Belki bizim gözümüzle ölmüş oluyor ama ruhu fiziksel âleme yakın bir yerlerde kalır. Aramızda gezindiğini düşündüğünüz insanlar da bu şekilde esir olmuş olanlardır.”

Konuşması bitince nefeslenmek için nargilesini fokurdatmaya başladı.

“–Peki bize zarar vermeleri sence mümkün mü?” diye sordu Samet.

Yaşlı adam,

“–Bilemiyorum, ama yardımcı da olabilirler. Bu kişisine bağlıdır. Bu esirlerin duygu ve düşünceleri ölmemiştir. Yani takıntılı olarak ortalıkta gezinip dururlar. Sürekli aynı şeyleri yapıyor gözükebilirler. Ölmeden önce ne yapmaya şartlanmışlarsa veya neyi başaramadan ölmüşlerse onu da yapmaya çalışıyor olabilirler.

Ustam bana ‘*Zaman içinde zaman vardır.*’ derdi. Eski-den bu dediğini pek anlayamazdım, ama sanırım artık aklım ermeye başladı. Baksanıza televizyonlar, radyolar na-

sıl çalışıyor? Havada bir sürü yayın dolanıyor. Biz aletin frekansını bir tanesine ayarlayıp, o kanalı izleyebiliyoruz. Eğer frekans doğru ayarlanmazsa, bir kanaldan görüntü gelmeye başlar, diğerinden de ses. Belki, hakkıyla vefat etmemiş olanlarda benzer bir hal yaşanıyordur. Zaman zaman ellerinde olmadan bizim âlemimize girip çıkıyor olabilirler. Rabbim bizi ahdine vefa gösteren salih kullarından eylesin.” diyerek sözlerini bir dua ile bitirdi ve ellerini yüzüne usulca sürüp “Âmin!” dedi.

Yaşlı adam bir an durup,

“–Samet ne yapacağınızı bilemeyip yanıma geldiğinizi söyledi az önce. Bir şeyler görmüşsünüz. Yardıma ihtiyacınız var sandım. Sadece bunu sormak için mi geldiniz pazaryerine? Başka sorunuz yok muydu?” diye sordu.

Rafik, Cemal Dedenin anlattıklarını ilham verici bulmuştu, fakat konuyu daha fazla açmaya niyeti yoktu. Ağzından bir şey kaçırıp ihtiyar adamın şüphelenmesini istemiyordu. Şimdilik ihtiyacı olanını öğrenmişti ve konuyu değiştirmenin vaktiydi.

“–Ben böyle mevzuları çok merak ediyordum amca. Samet sizin bana bu konuda bilgi verebileceğinizi söyledi. Biz de sizi bugün işten sonra ziyaret etmek istedik. Pazar da işleriniz nasıl gidiyor?”

Yaşlı adam Rafik’in tahmin ettiğinden çok daha kurnazdı. Genç adamın sözlerindeki bu hızlı manevra onu daha da şüphelendirdi. Fakat şimdilik karışmamayı düşündü. Günlük hayatından bahsetmeye başladı. Torununun ve Rafik’in kahvehaneden kısa sürede fısıldaşarak uzaklaşmalarını nargilesini tüttürerek derin düşüncelerle izledi. Ortada garip şeylerin döndüğünü seziyordu...

Sürpriz

Daniel son 24 saattir neredeyse yerine hiç oturmamıştı. Sürekli bir masadan diğerine koşuyor, her çalışma grubuyla yoğun toplantılar organize ediyordu.

NASA için çalışmaya başladığı ilk günden bu yana birçok farklı departmana ait görevde yer almayı kendisine bir ilke edinmişti. Bu alışkanlığı en sonunda bir hastalığa dönüştü ve genel koordinatör olmaya layık görüldü. Devam eden her projenin ayrıntılarını öğrenerek bu konuma kadar gelmişti.

Girişin bombalanmasına sadece bir saat kalmıştı. Daniel, kumanda ve görüntüleme odasına gidip her şeyi yeterli zaman varken tek bir parça olarak bir kez daha görmek istemişti. Kumanda terminaline gittiğinde, kendisini Avrupa'daki bir sanat müzesinde geziniyor gibi hissetti. Çıkardıkları iş, büyük bir tuvaldi ve son rötuşlar atılmadan önce büyük resmi bir kere daha uzaktan görmek istiyordu.

Tüm işlemleri tekrardan kontrol etmek için terminalden ayrılırken birkaç gözlemci tek bir ağızdan seslerini yükselttiler:

“–Aman Tanrım! Bu da ne böyle? Ne oluyor orada? Hey Paul gelip bunu görmelisin.”

Kumanda masasındaki bir monitörün etrafı kısa süre içinde onlarca kişi ile dolmuştu. Kişi sayısıyla birlikte konuşmalar ve bağırışmalar da artıyordu.

Kapıdan yorgun bir şekilde çıkmak üzere olan Daniel bakışlarını avına dikmiş bir vaşak çevikliğinde kalabalığa çevirdi. Diğer meraklılar gibi grubun içersine sızma-ya çalışıyordu ve görüntüleri gören herkes hâlâ konuşma-ya devam ediyordu:

“–Bu nasıl olur? Sanırım tamamen açılacak...”

Karmaşaya sinirlenen Daniel kalabalık içersinden ekran sorumlularına bağırdı:

“–şu görüntüyü büyük ekrana aktarın geri zekâlılar!”

Meraklı grubun başına üşüştüğü monitörün karşısında oturan operatör, genel koordinatörün emrini duymasıyla irkildi ve klavyedeki birkaç kısayol tuşuna bastıktan sonra gelen görüntüyü ana ekrana taşıdı.

Dev ekrandaki sahneyi gören herkes aynı anda büyük bir iç çekti. Bombalanmak üzere olan yuvarlak giriş görüntüleniyordu ve yarım dairelerin her ikisi de aksi yönde hareket ediyorlardı. Esrarengiz giriş yavaş fakat fark edilebilir bir hızla açılmaktaydı. Gördükleri karşısında ağız açık kalan Daniel,

“–En azından artık girişi patlatmamıza gerek kalmadı.” diyebildi.

Sean, Eowyn ve James olup biteni misafir edildikleri izole odadan izlemekteydiler. Görüntüler ekrana yansıtıldığında Sean ve Eowyn bir anda ayağı fırladı, fakat Yüzbaşı Grim hâlâ yerinde oturuyordu. Sanki duruma hiç şaşırmamıştı.

James aslında yüzbaşı olmak için daha çok gençti. Sahip olduğu inanılmaz azmi sayesinde bu göreve getirilmişti. Kendisinin diğer iki astronottan çok daha farklı bir karaktere sahip olduğunu rahatlıkla analiz edebiliyordu. Fakat grup dinamizmini bozmamak için onlar gibi davranması gerektiğini düşündü ve daha diğer ikisi farkına bile varmadan o da usulca oturduğu yerden kalktı.

Sean heyecandan yerinde duramıyor, adeta zıplıyordu:

“–Biliyordum! Biliyordum! Keşke bu olanları birinci sınıftaki huysuz hocam da görseydi. Bütün sınıf benimle dalga geçmişti ama işte doğruymuş. Dünya dışında hayat bulunuyor! Orda işte!”

Eowyn de aynı heyecanı paylaşıyordu:

“–Bu gerçekten de korkunç bir şey! Belki de dediklerin doğrudur Sean. Seninle bu zamana dek dalga geçtiğim için özür dilerim.” diyerek sözlerine katıldı.

Yüzbaşı ise takımlarındaki fikir paylaşımına katkıda bulunabilmek için mantıklı bir şey söylemesi gerektiğini düşündü:

“–Biz onları bombalamaya kalktık. Oradakiler ise bize resmen kollarını açtılar, tanışmayı bekliyorlar. Bu harika bir olay!” dedi.

İlk şaşkınlığı atlatmış olan Daniel ellerini çırparak futbol koçu gibi oraya buraya emirler yağdırmaya başladı. Tüm personeli bu rüyadan uyandırmaya çalışıyordu. “Hadi bakalım çocuklar! Bombalamayı iptal ediyoruz! Her takımın lideri 15 dakika içerisinde toplantı odamda bir araya gelsin! Başkana durumu izah etmemiz gerekecek. Hadi!”

Genç astronotlar içerideki konuşmaları misafir edildikleri odadan duyamıyorlardı. O sırada konuk odasının perdeleri bir anda yukarıdan aşağıya doğru yavaşça inmeye başladı. Eowyn ve Sean ne olduğunu büyük bir merakla son ana dek gözlemlemeye çalışıyorlardı. Salonadaki koşuşturmayı izlemeye devam edebilmek için onlar da perdeyle birlikte çömelmekteydiler. Perdenin tamamen çekilmesiyle sırtlarını cama yaslayıp yerlerine oturdular. Eowyn, sağ dirseğini dizinin üzerine koymuş saçlarını karıştırıyordu ve mutlu bir ses tonuyla “Vay be!” söylenip duruyordu...

Bir Çiçeğin Hikâyesi

Güneş tanrısı Apollo,
Yorulmak bilmeyen atlarıyla güneşi yüklenmiş
Dört nala ilerliyordu gökyüzünde.
Bir şafak vakti, uçsuz bucaksız başak tarlalarının üzerin-
den geçerken,
Bir dilber takıldı şahin bakışlarına.
Kızı gördüğü toprağı aklına kazıdı.
Hayranlıkla izliyordu bu güzelliği,
Her sabah geçerken semasından.
İşçi kız başak tarlasında açan bir gül kadar narindi.
Teslim olmuştu Apollo çaresizliğine.
Bir ölümlü vücudunda toprağa inmeye karar verdi.
Öğrenecekti güzel kızın ismini,
“Gel benimle!” diyecekti.
Şairane sözlerle yaklaştı dilberin yamacına;
Lanet ettim sonsuzluğuma,
Senin güzelliğinin şehvetinden.

Ben Güneş'in tanrısı Apollo,
Bırakıp tanrılar arasındaki tahtımı,
Razıyım aşkının kulu olmaya.

Genç kız ölesiye korkuyordu.
Karşısında ölümsüz bir tanrı,
El vermesini bekliyordu.

Ama dilber başkasına gönül vermişti bir kere ve söyledi
sözlerini:

Bilirim, muhtacıym taştığım güneşinin.
Soframa ekmek olacak başak tanesinin.
Ama gönlüm ölümlü bir ere aittir bu topraktan ırakta.
Sen ayağıma güneşi de sersen ne fayda...

Bu ret döndürdü Apollo'nun gözlerini.
Öfke kavuruyordu artık aşkla dolu yüreğini,
Demek ki benim yerime başka bir erkeği tercih ediyorsun ha?
Öyleyse lanetim sarsın senin bedenini.
Bir gül kadar güzelsin,
Olasın artık güllerin en çekilmezi.
Kimse sana dokunmak istemesin,
Yumuşak tenin kaskatı kesilsin

O hışımla bir lanet saldı güzelin bedenine.
Ayakları tarlaya kök oldu, aktı.
Dilber hakikaten de bir çeşit güle dönüşmüştü.
Yeşil, dikenli, yüz tane yapraklı, sert ama ince saplı.

Apollo enginarı yaratmıştı güzel kızın bedeninden.

O yüzdendir ki, enginarın görünüşü bir o kadar katı

*Ama Apollo'nun haksız laneti öldürememiştir bu kızın
içindeki tadı.*

İşte o gün, her bir enginarın kalbine,

Bu kızın tatlı canından bir damla bal akmıştır.

Phuong yeni bir hikâye daha okuyup Stian'ın yanından uzaklaştı. Stian'ı derin düşünceler içerisinde tek başına bırakıp yarım bıraktığı ev işlerini bitirmeye koyuldu.

Hayalet

Samet ve Rafik'in çalışma vardiyaları her hafta değişmekteydi. Bir sonraki hafta boyunca sabah saatlerinde işe gideceklerdi. Böylece akşam saatleri tamamen boş olacaktı ve artık her akşam Mustafa ile bir araya gelebilirlerdi.

Rafik, pazaryerinde Cemal Dededen duydukları her şeyi Mustafa'ya anlattı. Duyduklarına biraz şaşırmıştı, çünkü dedesi her zaman hikâyelerinde devler ve cinlerden bahsederdi. Ölüler hakkında konuşmaktan kaçınırdı.

Üçlü bundan sonraki planları hakkında tartışıyorlardı. Rafik, aynı koridorun başka günlere ait görüntülerini tek tek taradı, ama hiçbir iz bulamadı:

“–Bu şey eğer takıntılıysa, tamamen aynı hareketleri yapıyor olmalı. Bir insan neden olduğu yerde tur atarak koşsun ki?”

“–Belki de ölen adam aslında oyun oynarken kaza geçirmiş olan bir çocuktur. Trafik kazasına kurban gitmiş de olabilir.” dedi Mustafa.

Samet kardeşinin bazı zamanlar ne kadar aptalca konuştuğuna akıl erdiremiyordu:

“O mezarların en genci en az 150 yaşında. Tabii ki de Beyrut o tarihlerde Ferrari’ler ile doluydu, değil mi?” diyerek kardeşiyle dalga geçti.

Hayalet videosunu tekrar tekrar oynatarak analiz etmeye çalışıyorlardı, ama yeni keşfettikleri hiçbir şey yoktu. Duruma canı sıkılan Rafik yüzünü ekşiterek kendisini yatağa attı:

“Siz bir hayalet olsanız, ne yapardınız?” diye sordu.

İki kardeş bu soruya ilk etapta pek anlam veremedi ama onlar da düşünmeye başladılar. Rafik konuşmaya devam etti:

“Adam zaten ölmüş. Bu hayattan alacağı bir şey yok. O yüzden banka kasasında gezmek yerine, bir sanat galerisinin kasasında geziyor. Galeride gariplikler yaşandığını iddia eden herkesin hikâyesini dinledim. Bütün olaylar yeraltı katlarında oluyor. Neden?”

“Neden olacak? Adamın yattığı yer orası da ondan. Lanetlenmiş olduğu için kabrinden ayrılamıyor.” dedi Samet.

Rafik’e göre bu yorumların hiçbir mantıklı yanı yoktu. Yaşanan hikâyeleri ve bu görüntüleri dinî ritüellerle açıklamak en basit yoldu, ama olayın arkasında başka bir şey olmalıydı. Rafik her açıklamaya eşit bir şüpheyile yaklaşıyordu.

Hayaletin mutlaka bir amacı olmalıydı. Acaba kendisine ait bir şey mi gömülmüştü kabrinin başucuna? Toprak altında aradığı şey, kaybettiği bir eşyası olabilir miydi? Ya da yanına gömülmesini umduğu karısı ve çocuklarını mı arıyordu etrafında dönerek? Samet’e yönelerek,

“-Pek mantıklı değil, bence toprak altında bir şeyler arıyor.” dedi.

Samet ve Rafik hayaletin ne aradığını tartışırken, Mustafa videoda bir şey fark etti ve bir anda,

“-Bu şey aynı hareketleri tıpa tıp taklit eden bir varlık değil. Bilince sahip olmalı, etrafında neler olduğunu görüp karar verebiliyor. Hatta etrafındakileri duyuyor bile olabilir. Bu koridor yangın çıkışına giden yola bakıyor değil mi?” diye sordu.

Cümlelerini sarf ederken Mustafa’nın sesi her kelimeyle heyecanla biraz daha yükseldi. Bir anda çok hızlı düşünmeye başlamıştı ve olayla ilgili çok önemli bir ipucu daha yakaladığını seziyordu.

Samet ise tam aksine miskin ve umursamaz bir şekilde, “-Yine ne saçmalıyorsun sen?” diye kardeşini fırçalamaya kalktı.

Konuşmaya devam eden Mustafa,

“-Bu sefer ne söylediğimden eminim. Hemen sanat galerisindeki gözlemleme salonuna gitmeliyiz. Bu koridorun sonra yangın çıkışına yönelen koridorun videolarını incelememiz lazım.

İkiniz de kalkıp şu videoya tekrar bakın! Bu adamın bir bilince sahip olduğuna eminim. Bir duvarın içerisinden süzülebildiğinin farkında. Beyhude bir şekilde tur atmıyor. Karar değiştirip bir şeyden kaçıyor olmalı.” dedi.

Rafik yerinden doğrulup,

“-Bundan nasıl bu kadar da emin olabiliyorsun böyle?” diye sordu.

“Çünkü koridora diğer odadan yavaşça dalıyor, fakat karşısındaki duvarda hızlıca yok oluyor.” diye cevap verdi Mustafa. Samet, umursamaz bir şekilde,

“Yani?” diye tekrar sordu.

“Yanisi yok. Etrafında ne olduğunu kontrol etmeden hareket etmiyor. Ortaya aniden çıkmaktan kaçınıyor. Nasıl bu kadar kör olabilirsiniz? Şu videoya tekrar baksanıza! Hayaletle şu ana dek göz göze gelmiş kimse yok değil mi? Herkes etrafından usulca geçtiğini söylüyor. Demek ki görülmek istemiyor. Belki de ölen adam çok yaşlı olduğu için video kamera teknolojimizden haberi yok ama kesinlikle bir bilince sahip.

Koridora bir anda dalmıyor. Yaklaşık 3 saniye duvardan sadece kafasını dışarıya çıkararak bekliyor ve hatırı sayılır bir süre de koridorun köşesinde zaman geçiriyor. Devam eden karelerde hızlı hareket edip kayboluyor. Demek ki birilerinin koridora gireceğini fark etti.” dedi Mustafa ve Rafik’e tekrar dönerek “Hayalet ekrandan çıktıktan sonraki görüntüleri inceledin mi?” diye sordu.

“Aaah! Hadi giyinin, galeriye gidiyoruz.” dedi Rafik ve üçlü hızlı bir şekilde odalarından ayrıldı.

Gecenin bir vakti odadan fırlayan gençler, evin koridorunda Cemal Dede ile burun buruna geldi. Cemal Dede, ayakkabılarını giymekle meşgul olan Samet’e seslendi:

“Oğlum bu ne koşuşturma? Saat on oldu. Yarın sabah işe gitmeyecek misin?”

“Bir şey yok dede. Bir saate kalmaz eve geliriz, şöyle bir tur atmaya çıkıyoruz.” diyen Samet arkadaşına “hadi” diye işaret etti ve yola koyuldular.

Mustafa yol boyunca susmak bilmiyordu ve Rafik'e sürekli sorular soruyordu. "Sen görüntüleri canlı olarak izlemiştin değil mi? Sonra da hemen telsizle adamlarını çağırdın. Hayalet büyük ihtimalle oraya varan adamların ayak seslerini duydu ve ürkererek bölgeden uzaklaştı. Evet, böyle olmalı..."

"-Hayır! Hemen bu kadar emin olma. Çünkü adamın ayrılışını nefesim tutularak izledim. Hayalet, ekranda kaybolduktan sonra telsizden anonsu yaptım. Zaten bizim galerideki hiçbir güvenlikçi anonsu dinleyip ışık hızıyla harekete geçmez. Yani hayaleti rahatsız eden benim yönlendirdiğim güvenlikçiler değildi." diye cevap verdi Rafik.

Mustafa bu cevap karşısında küçük senaryosuyla ilgili bir hayal kırıklığı yaşamıştı ama bir önemi yoktu. Nasıl olsa birazdan odaya vardıklarında her görüntüye elini sürebilecekti.

Görüntüleme odasına varır varmaz, arşivden olay gününün videosunu buldular. Videonun devamında Rafik'in beklemediği bir şey gerçekleşiyordu. Anonsunu duyan iki görevli çok kısa sürede koridora dalmışlardı ve her ikisi de kakhaha atarak boş koridoru kolaçan ediyorlardı.

"-Aslında gördüklerimize sevinmelisin, hatta bu iki adamını terfi ettirmen gerekiyor. Gecenin bir yarısı işlerini zevk alarak yapıyorlar ve gerçekten sözünü dinleyip hemen olay bölgesine varıyorlar. Sence bu sevindirici değil mi?" diye sordu Mustafa.

Rafik ise gördüklerine pek anlam veremedi video nun devamını takip ediyordu. Koridor görüntüleme odasına çok uzak sayılmazdı. Üstelik bölgeye koşarak yetişmişti.

Görüntülerdeki bu ikili anonsu duyduktan yaklaşık 15 saniye sonra kayda giriyorlardı. Rafik içeri girinceye kadar hiçbir şey yapmadan gülüşerek koridorda tur atmaya devam ediyorlardı.

“Bu çocukları tanıyorum. Belediyeden torpilleri var. Keşke videolarımızda ses kaydı da olsaydı. Ne konuştuklarını duyabilirdik.” diye hayıflandı Rafik.

Vardiya listelerini karışmakta olan Samet,

“–Veya şimdi buraya çağırıp ikisini ne yaptıkları hakkında sorguya çekebilirsin. Bu ikisinin çalışma vardiyalarında bir değişiklik yapılmadı. Hâlâ gececi olarak çalışıyorlar.” dedi.

“Neden onlara soruyoruz ki? Arşivden komşu koridorun video kayıtlarını bulalım ve izleyelim. Büyük ihtimalle sen anonsu yaptığında yan koridorda bulunuyorlardı.” diyerek akıl yürüttü Mustafa.

Rafik son duyduklarına pek aldırış etmeden telsizi eline aldı ve sordu:

“–O koridordaki kamera birkaç hafta önce bozuldu.” dedi. Tam çağrı yapacağı anda Mustafa eliyle Rafik’i durdurdu:

“–Bir fikrim var. Hadi o koridora inelim. İçimden bir ses şu anda orada olduklarını söylüyor.” dedi.

Koşar adımlarla yeraltı katına ulaştılar ve koridora yaklaştıklarında ikilinin seslerini diğer odadan duyabiliyorlardı. Kapının arkasından karışık gürültüler gelmekteydi. Samet sessiz adımlarla kapıya yaklaşıp bir anda koridora daldı:

“–Siz ne yapıyorsunuz burada?” diye hamle ederek suçüstü sorguya geçti.

Genç güvenlik görevlilerinden birinin elinde bir şeyler sakladığı barıydı. Samet üzerlerine yürüyüp elindeki cep telefonunu kaptı. İnternete bağlanabilen son model bir cep telefonuydu ve Youtube sitesindeki aptal bir video sessiz ayarda oynamaya devam ediyordu.

Sinirli bir ifade takınan Rafik,

“–Siz burada ne yaptığınızı sanıyorsunuz?” diye tekrar sordu.

Telefonu elinden alınan genç,

“–Arada sırada buraya gelip video izliyorduk. Sadece bu kadar patron!” diyerek kendisini savundu.

“–Peki, nöbet yerlerinizde kim bekliyor?”

Diğer genç ise pişkin bir şekilde,

“–Hadi ama patron! Sınırdaki nöbet tuttuğumuz yok ya. Araba olmayan bir parkta nöbet tutmamızı istiyor-sun. Hem korumamız gereken bütün değerli şeyler burada. Hatırlasana en son kriz yaşadığımızda koridora senden önce varmıştık.” dedi.

Şımarık gencin laubali tavrıyla sinirlenen Rafik,

“–Evet! Koridora benden önce gelip hiçbir şey yapmadan tur attınız. Kamerayı da siz mi bozdunuz?” diye sordu.

“–Yoo, bunu hayaletin yaptığını söylüyorlar. Bağlantı kablolarından birini yakmış.”

Bu cevap karşısında deliye dönen Rafik,

“–Size kaç kere hayalet diye bir şeyin var olmadığını tembihlememiz gerekiyor? Ayrıca hayaletle ilgili konuşul-

ması yasak! Şimdi sizi kovmadan hemen nöbet yerlerine dönün!” diyerek sorumsuz elemanlarını işlerinin başına gönderdi.

Mustafa,

“Adamlar haklı. Korumanız gereken her şey aslında burada bulunuyor. Bu arada, zannedersem artık hayalet hakkında başka bir kanıya daha vardık. Hayalet dedemin söylediği gibi geçmişte yaptıklarını tekrar eden takıntılı biri değil. Aksine bilinci tamamen yerinde olan ve etrafında gerçekleşen şeylerin farkına varan bir ruh.” dedi uka-la bir eda ile.

Samet ve Rafik ne diyeceklerini bilmiyorlardı. Mustafa konuşmaya devam etti:

“Bence bundan sonra buranın çalışanlarından her duyduğumuz hikâyeyi ciddiye almamız gerekiyor. Kameranın bu olaydan kısa süre önce bozulmuş olması sizde de kuşku uyandırmıyor mu? Bence hayalet kendisini gizli tutmaya çalışıyor.”

“Dediğin doğruysa bu hayalet beceriksizin teki olmalı. Aniden herkesin karşısına fırlıyor.” dedi Rafik.

Samet gülümseyerek Rafik’e cevap verdi:

“Bence hayalet o kadar da beceriksiz değil. Belediyeden torpili olan herkes güvenlikçi olabiliyor. Eleman fazlalığı olduğunu biliyorsun. Tur atmaya karar verdiğinde birilerinin karşısına çıkması çok normal. Neyse, ben haylaz meslektaşlarımla tekrar konuşmayı düşünüyorum. Kameranın bozulma hikâyesini yeni duydum. Belki gerçekten de kuşku verici bir şeyler yakalarız.”

912 Metre

Kumanda merkezindeki herkes büyük bir şok içerisindeydi. Yoğun bir uğultu bulutu tüm merkezi kaplamıştı. NASA çalışanları, üçer beşer gruplar halinde toplanmış, şahit oldukları mucizeyi tartışıyorlardı. Aslında herkes gelişmelerden çok memnundu ve yaşanan adrenalin dolu deneyimin tadını çıkarıyordu.

Daniel, toplantı odasında kendisini bekleyenlerle görüşmeye geçecekti. Toplantıda yeni gelişmelerle ilgili alternatif senaryolar üretip en mantıklı olanın gerçekleştiğini var sayacaklardı ve böylece yeni hamlelerini bu karara uygun şekilde yapacaklardı.

Başkana gerekli açıklamayı yaptıktan sonra toplantı odasına geçti. İçerideki uğultu, bu karizmatik adamın kapıda görünmesiyle bir anda kesildi. Karısı doğum yapmak üzere olan çaresiz bir baba adayı gibi yerinde duramıyordu:

“–Lütfen, kimse konuşmasını kesmesin. Devam edin. Mantıklı fikirler duymak istiyorum. Ben tahtayı silene kadar aynı şekilde fikir üretmeye devam edin.” dedi.

Titreyen eline silgiyi sabırsızca aldı ve sıkıca tuttu. Vücudundaki tüm stresi bileğinde topladı ve silgiyi sıkarak kendisini biraz sakinleştirdi. Bir önceki toplantıdan kal-

mış olan çizimleri hızla siliyordu. Masadaki sorumlular tartışmaya kendilerini öyle kaptırmıştı ki kimse Daniel'ın elinin titrediğinin farkına varmamıştı.. Eline bir kalem alıp aniden arkasını döndü ve sordu:

“–Evet! İlk kim söz almak ister?”

Katılımcıların hepsi bu soruyla birlikte birbirlerini yokladılar. Aralarından biri,

“–Bu uygarlıktan hayatta kalan kimse olduğunu sanmıyorum.” dedi. Daniel kayda değer bulduğu her fikri tek tek tahtaya yazmak istiyordu ve çoğunluk ilk önermenin doğruluğu üzerinde hem fikirdi.

Tahtaya yazmadan önce yine de başka bir görüş daha almak istedi:

“–Karşı çıkan var mı? Varsa neden?” diye sorduğunda başka bir proje yöneticisi söz aldı:

“–Bilemiyorum arkadaşlar. Yeraltında mahsur kalmış bir nesille karşı karşıya olabiliriz. Sahip oldukları yenilebilir bir enerji sayesinde ellerindeki tohumları kullanarak yapay fotosentez gerçekleştirmiş olabilirler.”

Son söyleneni hiç de mantıklı bulmayan Daniel seri bir şekilde bu savı çürütüp çoğunluğun hemfikir olduğu kararı tahtaya geçirdi:

“–Binlerce yıl yeraltında kalmaları imkânsız ve manasız. Mars yüzeyine çoktan hayatı taşımış olmalıydılar. Elllerinde büyük ihtimalle yeterli teknoloji her zaman bulunuyordu. Öyleyse karar verilmiştir: Yeraltında yaşayan insanlar olamaz!” deyip bu konuya son noktayı koydu ve “Neden bombalamamıza yarım saat kala girişin kendiliğinden açıldığını izah edebilecek olan var mı?” diye sordu.

Masanın uzak köşesinde oturan Wang söz aldı:

“–Uydudaki bombalama aracının yörünge hareketindeki değişiklikler fark edilmiş olmalı. Karşılaştığımız şey, eski uygarlıktan kalma bir tür patriot füze kalkanı olabilir.”

Buna karşıt olarak yanında oturan takım arkadaşı,

“–Eğer öyle olsaydı bizim uydumuzu çoktan havaya uçurmuş olurdu.” itirazını dile getirdi.

Daniel, Wang ile hemfikir di:

“–Ben Wang’a katılıyorum. Antik uygarlığa ait bir savunma düzeneğiyle karşı karşıya olmalıyız. Büyük ihtimalle bizim saldırmak üzere olduğumuzu tespit etti. Fakat aradan geçen bunca zamandan sonra karşı saldırı sisteminde bir arıza meydana gelmiş olmalı veya insan onayı gerçekleşmeden savunmaya geçmiyordur. Hem bu senaryo ilk varsayımımızı da kuvvetlendirmiş olur.” deyip bu önermeyi de listesine ekledi ve sözlerine devam etti.

“–Bu görevin daha riskli bir hal aldığını biliyorum ama yine de o deliğe astronotlarımızı yollamamız gerektiği kanaatindeyim. Göreve katılacak olan adaylarımızın bu akşam izledikleri şovdan sonra daha iştahlı olduklarına eminim. Yaşadığımız bu deneyim, fırlatılma takviminde bir değişiklik yapacağımız anlamına gelmemeli. Aksine hem işimizi kolaylaştırdı hem de sağlam bir hedefe doğru yol aldığımızı bize bir kez daha kanıtlamış oldu. Oraya birilerini göndermeden deliğin dibinde ne olduğunu öğrenemeyeceğiz. Bundan sonra yapmamız gereken ilk şey, deliğin derinliğini hesaplamak olmalı.” dedi.

Daniel’in kararlarını neredeyse herkes onaylamıştı ki bir soru geldi:

“–Ya giriş bizimkiler oraya varmadan kapanırsa?”

Daniel her zamanki rahat edasıyla soruyu cevapladı:

“–Öyleyse bu sefer kesin bombalarız. Şimdilik bu kadar, yeni fikir ve önerilerinizi bekliyorum. En kısa sürede deliğin fotoğraflarını çekin ve derinliğini hesaplayın.” diyerek toplantıyı bitirdi.

Daniel dinlenmeye çekilmeden önce aldıkları yeni kararları görev takımına bildirmeyi uygun gördü. Seçtikleri elemanların ne kadar kararlı olduğunu görmek istiyordu, böylece doğru adamları göreve dâhil ettiğinden bir kez daha emin olacaktı.

Çok geçmeden girişin derinliği görevli ekip tarafından hesaplandı. Derinliği duyan herkes daha farklı senaryolar üretmeye başlamıştı ama ortada net bir şey vardı. İçeride ne olduğunu ancak birileri yaklaşık 900 metre derinliğe inince çözebilecekti!

Oryantasyon salonuna ilerlemekte olan Robert, Daniel’a kayıp uygarlıktan geriye kalan unsurları, bugünkü kendi teknolojileriyle yorumlamaya kalkışmanın ne kadar mantıksız olabileceğini ifade etmeye çalışıyordu:

“–Yaşamlarını bir gezegenden başka bir gezegene taşıyabilmiş bir uygarlığın patriot füzesi kullanmaya kalkması sence ne kadar gerçekçi? Bundan sonra tamamen soyut düşünmeliyiz. Deliği herhangi bir sebep için kullanmış olabilirler.” dedi.

Daniel ise aynı fikirde değildi.:

“–Ben hâlâ güvenlik amacıyla kullanılan bir giriş olduğu kanaatindeyim. Yer altındaki mekanizma deliğe saldıracağımızı tahmin etmiş olmalı. Yoksa girişin üzerinde tur

atan robotları da fark ederdi. Tabii ki bizim sahip olduğumuz füzeleri kullandıklarını söyleyemeyiz, belki de yoğunlaştırılmış radyasyon dalgalarını kontrollü bir şekilde hedefe yayarak düşmanlarına karşı kendilerini savunuyorlardır. Kim bilir...”

Görünüşe bakılırsa Daniel, Robert’in ne demek istediğini anlamak istemiyordu. Daha fazla üzerine gitmeden konuyu kapatmaya karar verdi.

Görev ekibi Daniel ve Robert’in vereceği haberleri sınırsızlıkla bekliyordu. Daniel,

“–Sonuçlar elimizde kahramanlar! Size bugün kötü bir haber verecek değilim.” deyip deliğin fotoğraflarını dağıtmaya başladı.

Her biri fotoğrafları ellerinde evirip çevirip inceleyerek farklı bir sonuca varmaya çalışıyordu. Sean bir anda “912 metre mi?” diyerek sesini yükseltti ve Daniel konuşmasına bazı karar maddelerini okuyarak devam etti:

“–1. Görevi planladığımız gibi gerçekleştiriyorsunuz. Planda ve takvimde öngörülen bir değişiklik henüz yok.

2. Yaklaşık 900 metre derinliğe takımımızdaki iki kişinin inmesini planlıyoruz. Daha önceden bir tür tünelle karşılaşabileceğinizi tahmin etmiştik. Fakat bu kadar derin olabileceğini düşünmemiştik. Kullanacağınız asansörü tasarlayan mühendisler, çalışmaları üzerinde bazı güncellemeler yapıyorlar. Gidene kadar kullanacağınız bütün oyuncaklarla alıştırma yapacak zamanınız olacak. Bana güvenin.

3. Tünelin dibinde ne var bilmiyoruz. Görevinizin başlıca hedeflerinden biri de bu zaten.”

Bu sırada Sean tekrar Daniel'in sözünü kesti:

"Delīgi bulan robotlarla görüntü almış olduğunuzu sanıyordum." diye sordu. Buna karşılık Daniel,

"-Kullandığımız robotların spor araba gibi hareket ettiğini mi sanıyorsun evlat? Bombalama yapacağımızı hesaba katarak hepsini bölgeden uzaklaştırdık. Üstelik bu robotları deliğin dibine düşürmeye de niyetim yok." dedi.

Bu sözlerden sonra Eowyn sessizce sırtarak,

"-Pahalı robotları risk etmek yerine, deliğin dibine bizi düşürecekler. Anlasana ..." diye fısıldadı.

Daniel karar maddelerini okumaya devam ediyordu:

"-4. İçine gireceğiniz delik büyük ihtimalle savunma amacıyla kazılmış. Bu yüzden ölüm riskiniz oldukça yüksek. Bu koşulları göze alarak aşağıya ineceksiniz. Şimdilik bilmeniz gerekenler bu kadar. Herhangi bir gelişmeden sizi bizzat haberdar edeceğim. Robert ve mühendisler yarın akşamüzeri size görev boyunca kullanacağınız bazı teknolojileri tanıtacaklar."

Gerçek

Hayaleti videoda yakaladıkları günden bu yana Rafik ve Samet'in hayatı tamamen değişmişti. Adeta hiç sona ermeyecek bir arayışın içine girmişlerdi. Gençliklerinin verdiği enerji ve şevk ile her düşünce kapısını zorluyorlar, kimi vakit yorgun düştüklerinde kendilerini ya Mustafa'nın ranzasında ya da görüntüleme odasında hayallere dalarken buluyorlardı. Akıllarındaki bütün sorular beyinlerini küçük bir çocuğun ellerinde hamurla oynadığı gibi ziyan edip bir köşede kurumaya bırakıyordu.

Yine böyle bir anda Rafik görüntüleme odasında Samet ile birlikte otururken eline telsizi aldı. Birkaç gün önce elinden cep telefonunu aldığı haylaz güvenlik görevlisini odasına çağırdı:

“Rafik konuşuyor. Eğer telefonunu almak istiyorsan hemen odama gel.”

Genç, çok geçmeden kapıyı çaldı. Suçluluk psikolojisi ile içeri girerken sol eli ensesinde geziniyordu ve bakışlarını amirlerinden kaçırmaya çalışıyordu. Rafik'in işkence etmeye niyeti yoktu, zaten yeterli cezayı verdiğine inanıyordu. Fakat gencin bildiği bazı şeyleri öğrendiğine inanmadan telefonu çekmecedan çıkarmaya da niyeti yoktu.

“Bozulan kamera hakkında ne biliyorsun?” diye sordu.

Telaşa kapılan genç bir anda bin bir türlü şey sıralamaya başladı:

“Yemin ederim bilmiyorum efendim. Sanat galerisindeki hiçbir araca zarar vermedik. Zaten burayı korumak için buradayız. Hem ben internete bağlanan telefonumu o koridordaki kamera bozulduktan sonra aldım. Yani oraya daha önceden gitmişliğimiz yoktu. Herkes kamerayı hayatın bozduğunu söylüyor.”

Samet gencin sözünü sert bir şekilde kesti:

“Bu söylentiye ilk kim çıkardı? Çabuk söyle!”

Adeta bir komiser edasıyla zavallı genci sorgulamaya başlamışlardı. Ellerini önünde bağlamış olan gencin arkadaşlarını ele vermemek için verdiği çaba takdire şayandı. “

“Söylersem işimi kaybedebilirim. Bu söylentiye gerçekten ben çıkarmadım.” diye cevap verdi.

Gencin direnmesi artık Rafik’in de sinirlerini bozmaya başlamıştı. Ayağa kalkarak,

“Eğer hemen söylemezsen, hakkında rapor tutacağım ve belediye ile tüm ilişkin bir haftada kesilecek.” diyip gözdağı vermeye kalkıştı.

Daha fazla baskıya dayanamayan genç direnmeyi bıraktı:

“Müdür Ziyad Bey...” dediğinde Rafik ve Samet şaşkına dönmüşlerdi:

Samet sesinin tonu hayli değişerek hayret içerisinde ,

“Nasıl olur?” diye sordu ve genç konuşmaya devam etti.

“–Kendi kulaklarımla duydum. Rafik Beyden önce burada çalışan amirimizle konuşuyorlardı. Ziyad Bey eski amirimize ‘*Bu ucube kameralardan ne istiyor? Her ay mutlaka bir kameranın canına okuyor.*’ dediğini duydum. Yemin ederim, gerçeği söylüyorum.” dedi.

Rafik gencin daha fazla üzerine gitmeden telefonu çekmecesinden çıkardı ve bir ağabey tavrıyla,

“–Bak! Bu hayalet konusunun daha fazla açılmasını istemiyorum. Eminim müdürümüz o sırada başka bir şeyden bahsediyordu. Yanlış anlamış olmalısın. Şimdi görev yerine dönmek için ayrılabilirsin. Aramızda olanları da hiçbir yere rapor etmiyorum. İçin rahat olsun. Anlaştık mı?” dedi. Telefonuna tekrar kavuşan genç teşekkür edip Rafik’in odasından ayrıldı.

Kapı kapanır kapanmaz Samet, Rafik’e dönerek,

“–Buna ne diyorsun bakalım?” diye sordu.

Rafik aslında gencin başka bir güvenlik görevlisinin ismini vereceğini bekliyordu. Ziyad Beyin bu sözleri söylemesi, kameralar üzerindeki tüm şüpheleri arttırıyordu.

“–Demek daha önce de kameralar aynı şekilde bozulmuş. Hayalet olayını örtbas etmeye çalışan müdür bey emin olmadan bu sözleri sarf etmiş olamaz.” dedi Rafik.

Samet heyecanla,

“–Sanırım ellerinde bizimkine benzer videolar vardı. Bence hayalet kameraları bozarken görüntüye yakalanmış olmalı. Olay böylece müdür beyin kulağına kadar gitmiştir.” dedi.

“–Haklı olabilirsin. Korkutucu olan şey ise kardeşinin bir kere daha haklı çıkmış olması. Dediği gibi hayalet aslında kimseye görünmek istemiyor. Etrafındaki sesleri duyabiliyor. Dahası 300 yıl önce ölmüş olan bir adam kendisinin kameralar tarafından görüntülenebileceğini biliyor. Belki de hayaletler öğrenme yeteneğine de sahip. Bence hayalet, görüntüleme odamızı da sıkça ziyaret ediyor.” diyerek fikir üretmeye başladı. Rafik bu gece susmak bilmiyordu.

Arkadaşının söylediği her kelime Samet’i biraz daha korkutuyordu:

“–Öyleyse ne yapacağız?” diye sordu Samet.

Rafik’in verebileceği pek de tutarlı bir cevabı yoktu.

“–Aslında birkaç günde hayalet hakkında epey şey öğrenmiş olduk. Şimdilik beklemeye devam edelim. Bu akşam sizin evde tekrar buluşuruz.”

Diğer yandan Samet ve Mustafa’nın dedesi Cemal, torunlarının davranışlarındaki değişmeyi çoktan fark etmişti. Gençlerin ondan gizledikleri bir şeyle meşgul olduklarından şüpheleniyordu.

Samet’in arkadaşı Rafik, Cemal Dedenin küçük yaşta ki torunu Mustafa ile pek zaman geçirmezdi, ama artık Samet evde olmasa da Mustafa’yla odasında muhabbet ediyorlardı. Odalarına ne zaman dalsa, her ikisini de dikkatli bir şekilde bilgisayar ekranında bir şeyler inceliyorken buluyordu.

İki gün önce, Samet ve Rafik’in pazaryerinde kendisiyle buluşup ölmüş insanlar hakkında konuşması şüphelerini iyice arttırmıştı. Üç gencin bir şeyler peşinde olduğundan emindi ve ne olduğunu da çözmeye kararlıydı.

Akşamüzeri her zamanki gibi evine ulaştı. Torunu Mustafa'yı odasında bulunca hoş beşe başladı:

“Hiç odandan çıkmıyorsun. Sınavlar tekrar başladı galiba...”

Dedesinin odaya girişine pek dikkat etmeyen Mustafa,

“Evet Dede! Hocalarımız canımıza okumaya ant içmiş gibiler.” diye cevap verdi.

Cemal'in gözü ekrandaki görüntüye takıldı. Odaya ne zaman girse, üçünü bu resme bakarken buluyordu. Uğraştıkları şeyin bu görüntüyle alakalı olduğunu sezinledi:

“Hocalarınız size çok ödev veriyorlardı. Şu anda da ödevinle uğraşıyorsun sanırım, değil mi?” diye sordu.

Mustafa bu soru karşısında hemen ekrandaki görüntüyü değiştirdi ve rahatsız bir ifadeyle,

“Evet, bu yapmaya çalıştığım ödevim. Senin günün nasıl geçti?” diye sordu.

Torununun kendisine yalan söylediğine adı gibi emindi. Bu çocukları anne ve babalarını kaybettikleri günden bu yana yetiştirmişti ve ne zaman yalan söylediklerini rahatlıkla fark edebiliyordu. Mustafa'yı daha fazla şüphelendirmeden konuyu değiştirmeyi düşündü.

“Her şey yolunda oğlum. Pazaryerinde, ne zaman kiminle evleneceğini öğrenmek isteyen yeterince meraklı kız vardır hep. Bir gün sizi de orada bulduğum bir kızla evlendireceğim.” dedi ve gülerek gencin odasından ayrıldı.

Cemal Dedenin doğal olarak bilgisayar kullanımıyla ilgili pek bir tecrübesi bulunmuyordu. Ama o görüntünün torununun kendisine yalan söylemesine sebep olan şey ol-

duğuna da emindi. Pazaryerinde hikâyelerini dinleyen çocuklardan birine bilgisayarı kullandırtmayı düşündü. Fakat torunu Mustafa bunun kolaylıkla farkına varırdı.

O sırada Rafik ve Samet yaşlı adamı selamlayarak eve girdiler. Cemal Dede neşeli bir ses tonuyla,

“–Aleyküm selam! Hadi beraber bir yemek yiyelim.” dedi.

“–Biz işten gelirken bir şeyler atıştırdık dede. Ama istersen sana bir şeyler hazırlayım dede.” dedi Samet.

Arkadaş toplantısını bozmak istemeyen adam,

“–Önemli değil, ben yiyecek bir şeyler bulurum. Sen arkadaşını yalnız bırakma.” diye cevap verdi.

Dedesinin bu cevabı üzerine Samet ile Rafik hızlı bir şekilde Mustafa’nın odasına daldı. Rafik kuşkulu bakışlarını yaşlı adama yöneltmişti ve kapıyı arkasından kapatmak üzereydi. Cemal Dede ise Samet’in kardeşine heyecanlı bir şekilde söylediklerine kulak misafiri oldu:

“–Oğlum! O aylakları bugün konuşturduk. Meğerse güvenlik kamerasının bozulma hikâyesini müdür beyden duymuşlar.”

Kulak kabarttığı cümle bir anda ekrandaki görüntüyle ilişki kurmasını sağladı. Samet eve girer girmez kardeşine güvenlik kamerasıyla ilgili bir haber verdiğine göre bu Mustafa’nın da ilgilendiği bir şey olmalıydı ve kendisine bir anda,

“–Tabi ya! Bana ödev olduğunu söylediği şey zaten güvenlik kamerası görüntüsüydü.” dedi. Akşam vakti odalarının kapısına ses etmeden yaklaşarak ne konuştukları-

nı dinleyebileceğini düşündü. Ancak bu şekilde merakını giderebilirdi.

Cemal Dede mütevazı akşam yemeğini yerken, Mustafa yeni haberleri kardeşinden almaktaydı. Müdürün yaşanan gariplikleri rahatlıkla kabullenmesi artık şaşırtıcı gelmiyordu. Hayalet videosunu gayet doğal karşılamıştı ve merak edip izlemek bile istememişti. Bunun yerine böyle bir şeyden haberi olmamış numarası yaparak hayatına kaldığı yerden devam etmeyi tercih etmişti.

Mustafa ağabeyinin sözlerini keserek,

“Bence müdürünüz Ziyad Beyin elinde de bazı videolar bulunmalı. Böyle bir şeye abimden başka kimse gözüyle görmeden inanmaz. Sizce odasında videoları bulunduyor olabilir mi?” diye sordu.

Rafik,

“Biz de aynı şekilde düşündük. Dokuz ayda, görevinden istifa etmiş olan bir dizi güvenlik amiri var. Eminim hayaleti videolarında yakalayınca ilk iş olarak olayı Müdür Ziyad Beye iletmeye kalkıştılar. Adam artık inkâr ederek, kendisini olanlardan büsbütün uzak tutmayı düşünüyor. Zaten yakında emekli olup...” diye cümlesine devam ediyordu ki cümleyi tamamlayamadan Cemal Dede oda ya daldı.

Yaşlı adam gerçekten de sinirli gözüküyordu ve konuşmasına hararetli bir şekilde başlayan her Ortadoğulu gibi işaret parmağını sallayarak,

“Bu işten uzak duracaksınız! Her şeyi duydum. Çok canınız yanar oğlum. Uzak tutun kendinizi! Çok canınız yanar vallahi!” diyerek acımayla karışık bir tehdit savurdu.

Rafik başını “*Şimdi ne yapacağız?*” dercesine ellerinin arasına aldı. Hayalet hikâyesini gizli tutabilmek için ellerinden geleni yapmışlardı, fakat şehirde bu hikâyeyi duyması gereken son kişi, Rafik’in kendi ağzından hayaletin varlığını dinlemişti işte!

Samet, hem sinirli hem de kederli görünen dedesini sakinleştirebilmek için ayağa kalktı. Mustafa ise bir bardak su getirmek için yerinden fırladı.

Cemal Dedenin elleri titriyordu. Samet kendisine bir şeyler söylüyordu ama dediklerinin bir kelimesini bile dinlemiyordu. Kapının bitişiğindeki sandalyeye oturduğunda, Rafik’in bacağını sıkıca tuttu:

“–Bana bak çocuk!” dedi sert bir şekilde. Bu diyalog Rafik’i gerçekten de rahatsız ediyordu ama kaçabileceği bir yer yoktu. Yaşlı adamın söyleyeceklerini dinlemek zorundaydı.

Cemal Dede konuşmaya devam etti:

“–Oynadığınız oyunun size neler yapabileceği hakkında en ufak fikre bile sahip değilsiniz. Ben bu iş yüzünden tüm hayatımı heba ettim. Eşimi ve çocuklarımı kaybettim. Artık tek tutunduğum şey torunlarım. Torunlarımı bu olayın içine sokmaya kalkma delikanlı!” Yaşlı adam şu ana dek hiç birinin görmediği kadar ciddi konuşuyordu. Mustafa’nın getirdiği suyu titreyerek içiyordu ama sinirli bakışları Rafik’in üzerindeydi.

Ne diyeceğini bilemeyen Rafik gerçekten sıkılıyordu ve adamın dediklerinden pek de bir şey anlamamıştı. Yaştırabilmek için kendince bir şeyler söylemeyi denedi:

“–Biz Samet ile beraber çalışıyoruz efendim. Benim gerçekten de hiçbir kabahatim veya art niyetim yok. Torunlarınız kendi isteği ile bana yardımcı oluyorlar.”

Cemal Dede dişlerini sıkarak yanındaki torununu yakasından tuttu:

“–O yere bir daha gitmeyeceksin Samet! Anladın mı? Vadi Al-Yahoud’a ayak basmanı yasaklıyorum sana. Kendine başka bir iş bul!” diyerek hışımla torununu çekiştir-meye başladı.

Üç genç, böyle bir tepkiyle karşılaşabileceklerini hiç beklemiyorlardı. Samet şaşkın bir şekilde,

“–Ciddi bir şey olduğu yok dede. Neden sanat galeri-sinde çalışmamı istemiyorsun? İşsiz kalsam daha mı iyi?” diye sordu.

Torununun yakasını yorgun düşerek bırakan adam çaresiz bir şekilde dövünmeye başladı. Kendi kendisine bir tür ağıt yakıyordu ve gençler sözlerinin çoğunu anlamıyorlardı. Biraz daha sakinleştğinde mırıldandığı sözleri anlamaya başladılar:

“–Yapmayın... Gitmeyin... Neden olacak oğul? Neden olsun? ... Sen de benim gibi kör mü olasıñ oğul! ... Güneşin altında pazaryerinde çapulcu kıyafetlerle gezinip hikâyeler mi anlatasın seninle alay edenlere? Ben her şeyi gördüm oğul. Elleriyle gözümü dağlayan o kara iblisi bilmez miyim?”

Cemal Dede oturduğu yerde eğilmiş, ileri geri sallanarak ağlıyordu. Samet dedesinin omuzlarından okşayarak sakinleştirmeye çalıştı. Yaşlı adamı daha önce hiç böyle görmemişti ve söylediklerinden pek bir şey anlamıyordu.

Diğer yandan dedesinin son sözleri hepsini şaşırtmış ve meraklandırmıştı. Üç genç ayağa fırlamış, birbirlerine bakıyorlardı. Hayaletin bir karartı olduğunu nasıl bilmişti?

Ağlamayı kesen yaşlı adam yüzünü büyük torunu Samet'e çevirip,

“Gerçekten gözümü nasıl kaybettiğimi bilmek ister misin?” diye sordu.

Samet ve Rafik yıllar önce anneanneleri hikâyeyi anlatırken bir şeyler işitmişlerdi ama tam olarak dedelerinin nasıl bir kaza sonucu gözünü yitirdiğini bilmiyorlardı. Dedelerini rahatsız etmemek için bu konuyu hiç açmamışlardı ama Samet şu anda dedesi ne isterse ‘Evet’ demeye hazırdı. Adamın olanları anlatmak istediğini fark ederek başını kabul edercesine salladı ve usulca yanına oturdu:

“Gözümü kazada kaybetmedim. Benden önce gözüm hakkında kimden ne duyduysanız yalan olmalı. Olanları çok az kişi duydu, gerçeğe bir tek kişi inanıyor.

Siz daha dünyada bile değildiniz. Anneniz ise genç bir kızdı o zamanlar. Yetişkin ve güçlü bir adamdım. Ustam diye tabir ettiğim yaşlı amcam ile birlikte eğlence olsun diye define arıyor, cinli olduğu söylenen yerlere girip çıkıyorduk.

Ananeniz çok şikâyet ederdi bu durumdan ama eğlendiğim tek uğraşım buydu. Zamanımın geri kalanında pazaryerine her gün buz taşırdım. Çocukluğumdan bu yana aynı pazaryerinde nasibimi buldum ben.

Kalıp kalıp buzları günün geç saatlerine dek eğreti bir arabayla taşıyordum. Bu güneşin sıcağında balık satıcıları bizim gözümüzün içine bakarlardı. Buz yoksa tüm emekleri boşa giderdi.

Zaman her şeyi nasıl da değiştiriyor. Buzdolapları yaygınlaşınca benim gibi çalışan adamlar işsiz kaldı ama ben işimi buzdolapları çıkmadan çok daha önce kaybettim.

Yine bir yaz günüydü. Tüm gün balıkçılara buz taşımaktan canım çıkmıştı. Satıcılar günün kararmasıyla birlikte telaş içerisinde mallarını taşıyor, çaresiz fakir insanlar da satıcıların geri götürecek kadar kıymet vermediği çürük sebze ve meyveleri topluyorlardı. O insanların durumunu gördüğümde şükrediyordum Allah'a.

Balıkçılardan biri o gün iyi satış yapamamış, birçok malı elinde kalmıştı. Akşamüzeri geride kalan ne kadar buz varsa getirmemi istedi. Son bir sefer daha yapmak için gürültülü demir arabamı çekmeye başladım yokuş yukarı. İki sokak ötedeki bir dükkândan satın alıyorduk buz kalıplarını. Arabamı buzla yükledikten sonra kalın halatlarla kalıpları bağladım. Normalden biraz daha fazla yüklemiştim arabayı. Üstesinden gelirim diye düşünmüştüm. Buz satıcısının deposundan çıktığımda dışarısı insan kaynıyordu. Ne olduğunu bile bilmiyordum. Umurumda da değildi zaten. Tek istediğim, buzları erimeden müşteriye teslim edip evime gitmekti.

O kalabalıkta insanların arasından sırtımdaki koca arabayla geçemezdim. Bir sürü insan alkış tutuyor, bir konvoyun gelmesini bekliyorlardı. Ara sokakların birine girerek daha hızlı gidebileceğimi düşündüm. Tam köşeyi dönmek üzereyken, aşırı yüklenen araba tüm günün yorgunluğu ve geç kalma telaşıyla birlikte bir ara elimden kaydı. Yere yığıldığımda kontrolümden çıkan arabanın tank gibi yürüdüğünü gördüm yokuş aşağı dar yolda.

Şans eseri yolun kenarındaki hiçbir araca zarar vermedi. Köşedeki elektrik direğine çarptı ve bir sürü buz kalıbı ortalığa saçıldı. Yere düşenlerin çoğu kırılmıştı. Direğe çarpan arabamın gürültüsüyle birlikte garip bir çığlık duydum.

Araba kimseye çarpmış olamazdı. En fazla yirmi metre uzağımda durmuştu ve kimseyi ortalıkta görmediğime emindim. Etrafıma tekrardan bakındım. Üstelik ses insan sesi gibi de değildi. Korkutucu, yırtık, yorgun ve ürpertici bir sesin sokaktaki yankısını duymuştum o anda.

Yerimden doğrulup arabanın peşinden koştum. Ortalığa saçılmış buzları toplamaya çalışıyordum ki o sesi tekrar duyduğumu sezdim. Köpek gibi yalvaran bir şey, oldukça kısık bir sesle adeta inliyordu.

Arabayı direğe yasladım ve yerdeki bir taş ile bulundugu yere sabitledim. Yardım edebilecek birilerini bulabilir miyim diye bakındım. Ama birkaç metre ötemdeki kalabalık hâlâ sevinç sloganları atarak gelecek konvoyu karşılamaya hazırlanıyordu. Kimse beni dikkate bile almamıştı.

Öncelikle en yakınımda duran, parçalanmamış buz kalıplarını toparlamaya başladım. Birkaç adım arkamda iki büyük kalıp yan yana uzanıyordu. Ağır kalıpları kucağıma almak yerine ayaklarımla ittirmeyi düşündüm. Tam arkalarına geçip ittirmeye başladığımda tarif edemeyeceğim bir soğuk kapladı ayak bileklerimi. İlk önce ateş gibi yaktı ama soğuk bir şeydi bu. Buzların altından o garip inleme sesini tekrar duymaya başladım. Bulunduğum yere çakılmışım sanki. Kıpırdayabilmek artık imkânsızdı. Ayak bileklerimden dizlerime doğru güçlü bir soğuk yayılıyordu.

Ayakucuma doğru baktığımda, yerdeki bembeyaz buz kalıplarının içerisinde bir karartının hareket ettiğini gördüm. Yılan gibi süzülüyordu. Karartının elleri ayak bileklerime hiç bırakmayacak gibi kenetlenmişti. Yüzü yoktu. Sanki kara bir gölgeydi yerde uzanan ve ben korkudan ne yapacağımı bilemiyordum.

Gözlerimin bile yakalayamayacağı bir hızla yüzüme kara pençesini savurdu. Sol gözümü yakarak aldı benden ve bir anda kayboldu. Oracıkta yere yığıldım. O kadar acıya rağmen çığlık bile atamıyordum. Yerde kıvranıyordum.

Kendimi hiç bu kadar aciz ve güçsüz hissetmemiştim. Ondan sonra etrafımda neler olduğunu göremedim. Ben yerde kıvrılırken gürültücü kalabalık hâlâ alkış sesleriyle coşuyordu. Çok geçmeden büyük bir patlama sesi duydum, ardından da canı yanan onlarca insanın haykırıışlarını...

O sırada bayılmışım. Gecenin geç bir vakti hastanede uyandım. Odam rütbeli polislerle doluydu. Herkesin bakışı bana yönelmişti. Daha kendime bile gelemeden üzerime yürüdüler. Günahsız bir kurban olduğum halde üç gecemi nezarethanede geçirdim. Saatlerce süren sorgulamalar, hakaretler, dayak, acı ve açlıkla geçen üç gece...

Polisler her seferinde kimin için çalıştığımı sorduklarında gerçekten gördüklerimi anlattım. Deli numarası yapan bir yalancı olduğumu düşündüler. Olanları dinleyen her polis amiri daha fazla işkence etti. Hikâyeme inanmalarına imkân yoktu. Üstelik o kadar yaralı insan arasında vücudu patlamadan etkilenmemiş tek kişi bendim!

Sorgulanmam esnasında öğrendim. Dar sokaktaki kalabalık, meğerse demeç vermek üzere meydana giden bir politikacıyı karşılamak için bekliyormuş. Ben yerde kıvrıla-

nırken sokaktaki araçlardan biri infilak etmiş. Eğer araç sadece beş saniye önce patlasaymış, konvoydaki politikacı o suikasta kurban gidebilirmiş. Politikacının hayatı kıl payı kurtulmuş. Fakat yolda bekleyen halk konvoyun arkasından koşmaya başlamış ve araç patladığı anda etrafı sivil doluymuş. Üstelik arkasından ezilen bir sürü insan.

Bunca kargaşa ve şiddetin içerisinde, benim şüpheli bir şekilde sadece gözümü kaybetmem polisleri ikna etmedi. Beni yıllardır pazaryerinden tanıyan esnaf, amirlerden birini suçsuz olduğuma ikna edebilmiş. En sonunda beni bir köpek gibi karakoldan def ettiler. Yaşadıklarımı anlattığımda herkes iyice keçileri kaçırdığımı düşündü, karım bile...

İnsanların alayına daha fazla dayanamayıp Beyrut'tan kaçtım. Halamın köyüne gidip yalnız başıma toprak işleriyle uğraşmaya başladım. Siz, annenizi kaybedip bakıma muhtaç olduğunuz için tekrar döndüm bu şehre.

İşte o felaket günü hayatımı mahveden hayaletle karşılaştım. Belki de ben çok şanslıyım ve ucuz atlattım. Söyleyin şimdi bana, siz hayatınızdan daha fazlasını yok yere vermek istiyor musunuz?"

Üç genç hayretler içerisinde olanları dinliyordu. Rafik, yaşlı adamın gerçekten delirmiş olduğunu umuyordu. Hiçbir şey söylememeyi tercih etti. Zaten ona fırsat vermeden Cemal Dede odalarından yorgun adımlarla uzaklaştı. Mustafa dedesinin arkasından koridora doğru fırladı:

"-Dede!" diye seslendi.

Kederli adam yavaşça arkasını döndüğünde Mustafa sözlerine devam etti:

"-Artık gerçeğine inanan dört kişi var."

Temas

Kim bilir mevsimlerden hangisi... Belki de günlerden Pazar, ama ne önemi var ki artık? Dışarıda belki hava çok soğuk, güneş haftalardır yok İskandinav toprağında. Olur ya belki de sokaklar tüm gün aydınlık, bunaltmayan taze bir sıcaklık var dışarıda. İnsana uyumayı unutturan, günü sonuna dek yaşattıran ferah bir yaz günü yaşanmakta...

Stian için artık bunların hiçbirinin anlamı yoktu. Onu hayata bağlayan tek şey, içine çekmeye devam edebildiği zayıf bir soluktu. Tarihin ne olduğunu bile bilmiyordu.

Tam o sırada Phuong koridorun tozunu almaktaydı ve Stian bunları kederli bir şekilde düşünürken yaşlı kadının bağıra bağıra söylediği saçma şarkının sözlerini işitti. Tiz sesi genç adama adeta işkence ediyordu.

Bahar geldi, yine tutunuyor yorgun kollarıma bu güzel mayıs ayında,

Güneş öpüyorken bedenimi vücuduma kavuştuğu her yerden.

Evet güzelim, bugün günlerden Cuma ve yarın seni kırlara taşıyacağım.

Gerçekten bu bir rastlantı mıydı? Yoksa Phuong felçli adamın düşüncelerini mi okumuştı? Birkaç gün önce de Stian'ın o anda dinlemek istediği şarkıları sırasıyla çalmıştı. Daha da ötesi sevdiği parçaları o anki ruh haliyle uyumlu olarak çalıyordu.

Belki bir insanın çok sevdiği bin şarkı vardır ama bu şarkıların her biri, ayrı zamanlarda çok hoşuna gider insanın. Yani bir şarkı ne zaman çalınsa o, kişinin gerçekten de o şarkıyı dinlemek isteyeceği zaman olmayabilir. Bin parçanın arasından o anki ruh halimize uygun belki de en fazla elli şarkı bulunabilirdi. Phuong ise bir bakıma o elli parçayı sırasıyla çalınayı becerebiliyordu. Her geçen gün yaşlı kadın Stian'a daha da çok yaklaşıyordu. Gün be gün yaşananlar, hasta adama, Phuong'un inanılmaz bir empati gücü olduğunu düşündürmekteydi.

Yaşlı kadın koridoru temizledikten sonra sandalyesini yorgun hareketlerle Stian'ın yatağının yanına çekti. Ses etmeden bakıyordu sadece. Çoğu zaman yaptığı gibi elini genç adamın şakağında gezdirmeye başladı:

“Ben sizin tahmin ettiğinizden çok daha farklı bir insanım efendim.” diyerek başladı sözlerine ve konuşmaya devam etti:

“Sizin orada olduğunuzu biliyorum. Bilmek istediğim tek şey ise bu işkenceye daha ne kadar dayanabileceğiniz. Görünürde kurtulabilme şansınız yok gibi gözüküyor. Aslında karar verip gerçekleştirebileceğiniz, değiştirebileceğiniz bir sürü şey var daha. Hepsi dünyada, sizin onlara ulaşmanızı bekliyor. Bu yüzden ne kadar dayanabileceğinizi merak ediyorum. Başka biri olsa bu yaşadık-

ları karşısında çoktan aklını kaybetmişti, ama siz hâlâ orada duruyorsunuz ve tarihi merak ediyorsunuz. Ben de sizi kaybetmemek için size yardım ediyorum işte. Bugün günlerden Cuma, 17 Mayıs 2013.”

Bu inanılmaz bir şeydi, kadın genç adamın zihnini tamamen okumuştı ve hatta ona cevap veriyordu. Stian, artık büsbütün delirdiğini düşünüyordu ama kadın konuşmaya devam etmekteydi:

“–Hayır, kesinlikle hayır! Şu anda duyduğun her kelime gerçek. Sen orada bir hapis içerisinde sin ve ben seni hürrende izliyorum. Sana zaten yardım etmek için buradayım. Düşüncelerini benden kaçırmaya çalışma, zaten başaramazsın. İçindeki tüm samimiyeti görüyorum. Eski kız arkadaşını nasıl merak ettiğini de biliyorum. Arada onu düşünüyorsun, ama ulaştığın olgunluk her şeyi geride bırakmana yardımcı oluyor. İçinden *köprüünün altından çok sular geçti* diye düşünüyorsun ve haklısın. Artık o ilişki için yapabileceğin hiçbir şey yok. Ama geriye kalan hasret yakıyor içini sebepsiz yere çaresizce... Neden cevap vermiyorsun?”

Stian anlam veremediği bir telepati gücünün etkisi altında olduğunu farketmişti. Ama içinde hâlâ bir şüphe vardı. Çünkü kadının söylediği her şey, bilinçaltında zaten var olan şeylerdi.

“–İçinde hiçbir şüpheye yer verme Stian. Senin ne kadar güçlü olduğunu biliyorum. Senin yardımına ihtiyaç duyan büyük bir güç var. Görüyor musun? Şu dünyadaki hiç kimsenin aklının henüz kavrayamayacağı bir yücelik senin yardımına muhtaç olacak kadar çaresiz. Çaresizliğin, birinin sahip olduğu güçle alakası olmadığını şimdi

anlıyor musun? Tek istediğim benimle diyalog kurman. Cevap ver bana lütfen...”

Stian’ın ilk kez *anne* diyecek bir çocuktan farkı yoktu. Büyük bir korku ve şaşkınlık içerisinde yaşadıklarının nasıl gerçek olabileceğine anlam vermeye çalışıyordu. Çevresindeki herkes yıllardır biyolojik ölümüyle sonlanacak bir bitkisel hayatta olduğunu düşünmekteydi ve bütün yakınları için o artık bir ölüydü. Ama birkaç hafta önce hayatına giren bu esrarengiz kadın şimdi kendisiyle konuşmasını istiyordu.

Aklından başka kaybedeceği hiçbir şeyin olmadığını tekrar hatırlayarak Phuong’a,

“–Beni gerçekten duyabiliyor musun?” diye sordu.

Yaşlı kadın,

“–Hem de düşündüğün her kelimeyi. Ne kadar şaşkın olduğunu ve aklından ne kadar soru geçtiğini görebiliyorum. Bu da çok normal, korkmanı gerektirecek bir şey yok. Benim bir tür Tanrı vergisi bir yeteneğe sahip biri olduğumu düşün. O kadar...” diye cevap verdi.

Stian sabırsızlıkla,

“–Ama bu nasıl mümkün olur? Hem böyle bir yeteneğin varsa, nasıl hasta bakıcılığı yaparsın?” diye sordu.

Phuong kendine güvenen bir tavırla gülerek,

“–Ha ha ha! Yıllar sonra seni birisi duyabiliyor ve ilk merak ettiğin şey o kişinin nasıl para kazandığı. Aslında bunu beklemiyordum, gerçekten de çok ilginç.” dedi.

“–Düşüncelerimi nasıl okuyabilirsin? Benden ihtiyaç duyduğun şey nedir ayrıca?” diye devam etti Stian.

Phuong sabırlı bir edayla,

“–Anlaşılan beni dikkatini vererek dinlemiyorsun. Sana nırim eğitime ilk önce bununla başlamamız gerekiyor. Sana zaten farklı biri olduğumu baştan söyledim. Bazı şeyleri nasıl yaptığımı anlamaya çalışma, önce neler yapabildiğimi öğren. Daha sonra kendinin neler yapabileceğini öğreneceksin.” dedi.

Stian’ı bu sözlerin tatmin etmesi mümkün değildi. Phuong’un sarf ettiği her kelime merakını, sorularını ve hayretini daha da arttırıyordu. Fakat Phuong susmak bilmiyordu:

“–En çok arzu ettiğin şeyin ne olduğunu biliyorum. Senden şu anda öğrenmek istediğim, bunun karşılığında neler yapabileceğin...”

Stian hiç beklemeden,

“–En çok istediğim şey nedir sence?” diye sordu.

Sakin bir ses tonuyla konuşan Phuong,

“–Sen açsın Stian. İçinde yıllardır giderilmemiş bir açlık var. Yeniden hissetmeye açsın. Avına doğru koşan yarı bir kurt gibi istekli olacaksın görevlerinde. Belki ölümler etraflarında her konuşulana duyuyorlar, ama ya hisler? Bir bedeni ölüden ayıran en güçlü yön hisleridir. Sana tekrar hissetmeyi vaadediyorum Stian.” dedi.

Sanki ikinci bir şans verilmişti Stian’a. Fazla düşünerek zaman kaybetmedi bile ve “Bütün hislerimi tekrar geri kazanabilecek miyim? Eskisi gibi hareket de edebilecek miyim?” diye sordu. Stian sanki görevi tamamen kabul etmiş, artık anlaşmanın şartlarını yeniden teyit ettiriyor gibiydi.

Phuong, “Eskisinden çok daha farklı duyulara sahip olacaksın. Tek yapman gereken, beni dinlemeye devam etmek. Ben zaten her düşüncende yanıdayım.” dedi ve Stian’ın başucundan ayrıldı.

Stian neler yapması gerekeceğini henüz idrak edemiyordu. Ama Phuong’un kendisi hakkında her dediğine hak veriyordu. Bedeninin geri kalanının nasıl ve ne amaç için kullanılacağı hakkında en ufak bir fikri dahi yoktu. İyi bir amaç için kullanılacağını umut ettiği de söylenemezdi. Herkes tarafından terk edilmiş bir adam, niçin başkalarını umursamak zorunda kalsın ki?

Emin olmak istediği tek şey, yeniden hissedebilmek ve hapis evinden kaçıp istediği yerlere gidebilmektir. Karşılığında ruhunu şeytana satmaya bile razıydı.

Üç Gül

Yorucu geçen bir günün ardından eve dönen Sean, Lisa'yı evinde uyurken buldu. Günlerdir yardımcı olamadığı hastasına Sean'ın basit ama dâhiyane fikrini benimsetmeye çalışıyordu ve yöntemin işe yaradığını görmeye başlamıştı.

Lisa'nın hayatındaki en önemli iki erkek, babası ve erkek arkadaşı kendisinden tüm dünyanın bilmediği bir sırrı saklıyordu. Herkesin birilerinden sakladığı bir sırrı vardır elbette. Sean ve Robert, Lisa'dan binlerce kilometre ötede sebepsiz yere açılan bir tünelin varlığını saklıyordu. Lisa babasından Sean ile olan birlikteliğini saklıyordu. Peki ya Lisa, Sean'dan ne saklıyor olabilirdi ki?

Saçma düşüncelere kapıldığını düşünen Sean, Lisa'nın başucuna kendisinin yazdığı küçük bir şiir parçasını ilaştirdi ve uyumaya çalıştı.

Dua ediyorum karmaya

Farklı vücutlara,

Farklı zamanlara,

Farklı yerlere,

Fakat aynı ruhlar ve aynı gözlerle taşırsın diye bizi.

*Sana yine aşktan bahsedeceğim unutulmuş dillerde,
Yasaklanan kelimelerle.*

*Nefesinin soluğuma karıştığı ilk an olmayacak bu,
Belki de bu dünya çok küçük sahip olduğumuz şeye.*

Uyandığında başucunda bulduğu şiir Lisa'yı göklerle uçurmaya yetmişti! Geç saatte uyanmıştı ve kalktığından Sean çoktan evden ayrılmıştı. Sean genelde bu tür jestler yapmayı becerebilen bir adam değildi. Şu ana dek yaptığı tek anlamlı jest, tanışma yıldönümlerinde organize ettiği sürprizdi.

Yıl dönümünden bir gece önce saçma bir tartışmaya girmişlerdi ve Lisa, Sean'ın kesinlikle haksız olduğunu düşünüyordu. Sean, Lisa'yı her zaman bir şeyler içmeye gittikleri kafede buluşmaya çağırmıştı.

Lisa, genç adamın buluşmaya en azından elinde bir demet çiçekle gelmesini umuyordu ama Sean giydiklerine bile özen göstermemişti. Üzerinde ütülenmemiş tişörtü, yırtık kot pantolonuyla Lisa'nın gözünde terk edilmeyi hak eden çaresiz bir adam gibi görünüyordu.

Lisa'nın masaya geldiğini gören bayan garson siparişlerini almak için yanlarına vardı. Lisa her zaman bol şekerli bitkisel bir çay içmeyi tercih ederdi ve Sean ise şekersiz sert bir kahve alırdı. Fakat bu sefer Lisa çay içmek yerine, kafeden daha çabuk ayrılabilmek için kola içmek istedi.

Durum karşısında şaşırarak Sean çay içmesi için Lisa'yı ikna etmeye çalışıyordu. Daha garip olan şey ise garson bayanın da aynı şekilde ısrar etmesiydi. Lisa, bu garipliği fark edemeyecek kadar sinirliydi ve inat ederek kola iç-

mek istediğini söyledi. İçecekler gelene dek masadaki sessizlik bozulmadı.

Kafedeki garsonlar müşterilerin tekrar tekrar şeker istemesinden usanmıştı. Bu yüzden her masadaki şık tahta kutuların içerisinde küp şekerler bulunuyordu. Sean,

“–Kahveme şeker atmayacak mısın?” diye sordu. Sean’ın konuşmak için bahane aradığını düşünen Lisa,

“–Sen hiçbir zaman içeceğine şeker atmazsın ki?” diye cevap verdi.

Sabrı tükenmek üzere olan Sean,

“–İçecek olan benim, bir kere de dediğim bir şeyi sorgulamadan yapsan ne olur? Eminim hastalarına benden daha çok ilgi gösteriyorsundur.” diye sitem etti.

Genç adamın saçma kavgalara Lisa’nın işini karıştırması, sinir bozucuydu. Dayanamayarak söylendi:

“–Senin yarattığın sorunlarla uğraşmak yerine yardıma muhtaç insanların dertlerini çözmek için çalışmayı tercih ederim.”

Sean sakinliğini bozmamaya gayret ediyordu.

“–Senden sadece şeker istemem mi sorun? Ben bu kutunun içerisinden tatlı bir şeylerin çıkacağına eminim. Sadece açılmayı bekleyen bir kutu var önünde.”

Birkaç tatlı sözün hatırına Lisa kutudaki şekerlerden almaya karar verdi. Kutuyu hafifçe aralarken bir an içerisinde böcek dolu olduğunu sanarak korktu ama içindekileri görünce yüzündeki ifade bir anda değişti.

Kutunun içerisinde şeker yerine üç adet tomurcuk gül bulunuyordu ve her birinin üzerine ilıştırılmış bir yazı var-

dı. Sarı renkli gül üzerinde “Senden özür diliyor. ” yazılıydı. Beyaz olanın üzerinde ise “Senin karşında öyle masum ki!” yazıyordu.

Sanki güllerin her biri renkleriyle dile gelmişlerdi. Sonuncu kırmızı tomurcuğun üzerinde de “Seni çok seviyor.” yazılıydı. Lisa’nın bu denli sevimsiz başlayan günü, bir anda küçük bir jest ile hayatındaki en mutlu günlerden birine dönüşmüştü.

Yaşadıkları güzel anıların bir gün unutulacağı düşüncesi Lisa’yı üzüyordu. Ama işte hayatın bazı gerçekleri de vardı. Hepimizin hayatına bir süre eşlik edip sonra zamanı geldiğinde ayrılanlar her zaman oluyordu ömrümüzde.

Fizik

Phuong, Stian'ın geçirdiği şoku kabullenebilmesi için bir müddet daha beklemeyi tercih etti. Stian'ın, zihninin okunabildiği düşüncesine tamamen inanması gerekiyordu.

Stian ise bir çocuk gibi neşeliydi. Kendisini tarif edilemeyecek kadar mutlu ve zinde hissediyordu. En sonunda birileri sesini duymuştu ve elinde heyecanla sarıldığı bir umut vardı artık.

Phuong, genç adamın çok fazla soru sormamasını ve sabırlı olmasını istedi. Stian, her şeyin Phuong'un istediği gibi zamanında gerçekleşeceğini kabullenmişti. Uzakdoğu'dan gelen küçük ve yaşlı bir kadın artık genç adamın komutanıydı.

Bir gün Phuong kendisine fizik hakkında ne kadar bilgi sahibi olduğunu sordu. Buna karşılık Stian,

“–Bilirsin Norveç'te insanlar genellikle sözel alanlarda eğitim almayı tercih ederler. Tanıştığın birçok kişi ya ekonomi ya işletme ya da reklamcılık okuyordur. Ben ise genel itibariyle Ortadoğu kültür ve politikası okudum. Temel şeyler dışında fizik hakkında pek derin bir bilgim olduğu söylenemez.” diye cevap verdi.

Phuong ise bir öğretmen edasıyla konuşmaya başladı.

“–En azından bazı temel fiziksel gerçekleri biliyorsundur. Örneğin maddenin korunumu yasası, evrendeki hiçbir şey ne yok olur ne de yoktan bir anda var olabilir der. Maddenin durumu değişebilir, fakat kütlesi hep aynıdır. Sonuç olarak, evrendeki toplam kütle tek bir zerresine kadar hep aynıdır.”

Phuong’un anlattıklarından nasıl bir sonuca varacağını kestiremeyen Stian,

“–Nereye varmaya çalışıyorsun?” diye sordu.

Phuong,

“–Bir yere varmaya çalışmıyorum. Sadece bildiğin şeyleri gözden geçiriyoruz. Ayrıca soru sorman yasaklanmıştı. Unuttun sanırım.” diye cevap verip sözlerine devam etti: “İstediğin şey duyularındı, değil mi? Örneğin dokunabilmek. Yaz günü ısınmış bir duvara dokunduğunda neler olur biliyor musun?”

Stian elinden geldiğince bazı şeylerin nedenini düşünmemeye çalışıyordu ama Phuong’un bu denli alakasız konular hakkında konuşması kendisini şaşırtıyordu.

“–Tam olarak bilemiyorum. Sanırım elimizle bir yere dokunduğumuzda bir ısı alışverişi oluyor. İki taraf da aynı dereceye ulaşasıya kadar aktarım devam ediyor. Tenimizdeki algılayıcılar görevini yapıp kimyasallar kullanarak beyne hisleri sinirler aracılığıyla iletiyorlar.”

Phuong,

“–Yeterli!” diyerek konuşmasını böldü ve “Dokunduğun ve gördüğün her şeyin sahip olduğu bir enerjisi var

Stian. Havayla veya başka bir aracıyla bir şeye dokunduğun anda o enerji sana geçiyor. Yani doğadaki her şey bir transfer yardımıyla gerçekleşiyor. Öyleyse evrendeki enerji de sabit kalmalı.” dedi.

Tartışabilecek bir nokta göremeyen Stian sadece,
 “–Haklısın. Ama sürekli evrenden bahsederek kafamı karıştırıyorsun.” demekle yetinebildi.

Yatağın başında bir ileri bir geri giden Phuong ise anlatacaklarına henüz yeni başlamıştı:

“–Düşünsene! Tekrar hissedebilmen için gerekli şey, beyninin enerji transferini fark etmesi. Bu enerji sen felç olmuş olsan da bir şeylere dokunduğunda zaten senin vücuduna akıyor.”

Anlatılanlara hâlâ pek bir anlam veremeyen Stian ,
 “–Yani?” diye sorarak cevap bekledi.

“–Az kaldı. Bütün parçaları yakında birleştireceksin.” diyerek sözlerini tamamladı Phuong.

Sanal Bağ II

...

Miss_Freud: Babamın ve erkek arkadaşımın ne işle uğraştıklarını size söyleyemem. İkisi de aynı şirket için çalışıyorlar diyelim ve babam erkek arkadaşım, Sean'ın bir bakıma eğitmeni. Uzun süredir bir şeylerin peşinde olduklarından emindim, ben de üzerlerine gitmedim.

TreeLover: Sana bir sürpriz hazırladıklarını mı düşünüyorsun?

Miss_Freud: Hayır öyle değil. Sanırım Sean'ın bir seyahate çıkması gerekiyor ve babam da bundan sonra daha fazla çalışacak.

TreeLover: Anladım. Peki, ne zaman yola çıkacak?

Miss_Freud: Bilmiyorum. Fakat uzun bir süre ayrı kalacağımız kesin. 🤖 Neden bu kadar meraklısın TreeLover?

HackerBOY: Miss_Freud'a katılıyorum. Benden de ısrarla hayaletin resmini istiyorsun.

TreeLover: Özel bir sebebi yok. Bence siz de en az benim kadar meraklı tiplersiniz. Aksi takdirde burada olmazdınız.

Miss_Freud: Orası da doğru 😊

HackerBOY: Hey TreeLover! Bize biraz işinden bahseder misin? Felçli bir adamın bakımını üstlendiğini söylemiştin. Yanılıyor muyum?

TreeLover: İşimle ilgili anlatılabilecek pek bir şey yok. Oldukça sıkıcı. Hasta adam hiçbir şeyden habersiz, olduğu gibi yatıyor. Ailesinin evi ziyaret ettiğine bir kez bile şahit olmadım. Şimdi çıkmam gerekiyor. Sonra yine tekrar konuşuruz. 🐼

TreeLover isimli kullanıcı odadan ayrıldı.

...

Volunteer

Mars'ta bulunan girişin kendiliğinden açılmasının üzerinden aylar geçti. Astronotların görev için hazırlandıkları süre içerisinde delik civarında olağanüstü başka hiçbir hareketlilik gözlenmedi. Zaten kapağın açıldığı gün yaşananlar herkesi fazlasıyla tatmin etmişti.

Robert ve Daniel projelerden sorumlu üst düzey yöneticiler olmaktan gurur duyuyorlardı ama bu denli esrarengiz bir yeri inceleyecek üç genci de deliler gibi kıskanıyorlardı.

Fırlatılmanın gerçekleştirilmesinden birkaç hafta önce Daniel, mekiğin adının *Volunteer* (Gönüllü) olduğunu proje çalışanlarına sunulan bir kokteylde duyurdu. İsmin açıklanmasıyla birlikte kokteyldeki tüm gözler Eowyn, Sean ve James'e çevrilmişti. Projenin adı sanki karşılaşılabilecekleri riskleri önceden haber veriyordu. Doğal olarak bilinmezliğe doğru bir yolculuğa tek başlarına çıkacaklardı ve görevi tam anlamıyla başarabilmek için gönüllü olmaktan daha fazlasına ihtiyaçları vardı.

Tüm proje tamamen gizli tutuluyordu. Hatta resmî kayıtlara mekiğin fırlatılma tarihi uydu denemesi olarak geçirilmişti. Volunteer'ın varlığından haberdar olanlar sadece birkaç politikacı, asker ve NASA çalışanından ibaretti.

İnce detaylar üzerindeki çalışmalar devam ederken, eski yazıtların çevirilerini yapan dilbilimci ve arkeologlar da daha önceden NASA tarafından kurulmuş paravan belgesel şirketine baskı yapıyorlardı. Daha fazla şüphe uyandırmamak ve bu bilim adamlarını susturmak adına belki de hiçbir yerde yayınlanmayacak saçma bir belgesel filmi çekiliyordu.

Uzun süren heyecanlı bekleyişin ardından mekik başarılı bir şekilde fırlatıldı ve gönüllüler için aylar sürecek yolculuk da nihayet başlamış oldu.

Beraber katıldıkları bunca eğitime rağmen Eowyn ve Sean, Yüzbaşı Grim'i pek tanımıyorlardı. Mekikte bu kadar süre yalnız uçarken birbirlerini daha yakından tanımaları mümkün olabilecekti. Yüzbaşı Grim'in pek konuşkan olduğu söylenemezdi. Bu durumun böyle devam etmesini düşünen Sean, James ile daha fazla sohbet etmeye karar verdi. Sonsuz boşluğa derin düşüncelerle bakan James'e yaklaşıp,

“–Bu kadar büyük olmasının bir sebebi olmalı, değil mi?” diye sordu.

“–Belki de küçük şeylerin birbirinden uzakta olması çok daha iyidir. Ne olduğunu bilmediğimiz bir ton şeyle burun buruna olsaydık, şu ana dek insanlık hayatta kalmazdı belki de.” diye karşılık verdi James.

Yüzbaşı ne zaman bir yorumda bulunsa savunmayla ilgili bir konuda stratejik bir noktaya değiniyordu. Sean da genelde bu sırada James ile olan sohbetini sonlandırıyor-du. Fakat bu sefer konuşmaya devam etmek istiyordu:

“–Zamanımız bol, bana biraz kardeşlerinden bahsetsene!” dedi.

James, Sean'a doğru ani bir hareketle dönerek,

“-Kardeşlerim olduğunu sana kim söyledi? ” diye sordu.

Sean tutan tahmininden duyduğu memnuniyetle,

“-Birilerini korumaya sanırım orduya girmeden önce başlamışsındır. Hadi onlarla ilgili bir hikâyeni anlat bize!” diyerek rica etti.

“-Tamam! Öyleyse sana erkek kardeşim Simon'ın farkında olmadan küçük bir mafya grubu için çalışmaya başladığı olayı anlatayım.” dedi James.

Hikâye Sean'ı epey heyecanlandırmıştı:

“-Süper! Seni dinliyorum.” diyerek bir yerlere tutundu.

“-17-18 yaşlarındaydım. Oldukça naif bir ailem vardır. Annem ve babam inanılmaz hayalperest insanlardır. O zamanlar San Francisco'da yaşıyorduk ve babam havai fişek satıyordu. İnsanların ne kadar milliyetçi olduğunu bilirsin. Her ay başka bir kutlama için satış yaparlardı.

Ben de okul harcamalarımı çıkarabilmek için yaz aylarını garsonluk yaparak geçiriyordum. Gerçekten güzel yerlerde çalışmıştım. Benden bir yaş küçük olan kardeşim Simon da benim gibi çalışmak istiyordu ama tanıdığım restoranlar, daha profesyonel çalışanlar arıyorlardı. Benim kendimi kabul ettirmem çok zor olmuştu. Bu yüzden çalıştığım yerde ona bir iş ayarlayamadım.

Bir akşam babam eve hayli neşeli geldi ve çok iyi bir satış yaptığını, üstelik garsonluk yapmak isteyen Simon'a da bir iş bulduğunu söyledi. Babam yeni bir restoranın açılışı için havai fişek atacaklarından bahsetti. O gün, kendisinden ilk kez havai fişek siparişinde bulunan bir müşterisi büyük bir gösteri organize etmek istiyordu.

Satışı kabul ederken babam pazarlığın bir kısmı olarak kardeşimin de restoranda işe alınmasını istemiş ve restoran sahibi bu isteğini hemen kabul etmişti.

Kardeşim birkaç gündür bu yeni restoranda çalışmaktaydı. Henüz mekânın açılış töreni yapılmamıştı. Simon'a menülerinde ne tür yemeklerin olduğunu sordum. Hâlâ menüyü görmediğini söyledi. Ortalıkta mutfak da yoktu üstelik! Resmî açılışı yapmamış olmalarına rağmen her gün birkaç müşteri yemek yemeye geliyordu ve Simon misafirlere dışarıdan getirilmiş soğuk yemekleri servis ediyordu. Söylediği şeyler kulağa pek normal gelmiyordu ama yeni bir yerin ilk günlerinde bu tür aksaklıkların olabileceğini düşünmüştüm.

Gösterinin yapılacağı akşam babamın arabasına malzemeleri yükledik ve restorana gittik. Bir sürü dar sokak arasında yolumuzu bulmaya çalışıyorduk. Hatta bir ara yolumuzu kaybettik ve babam telefonla yardım istedi. Kim bu kadar zor bulunan bir yere restoran açardı ki?

Restoran sahipleriyle tanışmadan atış yapacağımız terasa ekipmanlarımızı taşımıştım. Babamın kullandığı bal-yaları görmek gerek. Neredeyse basketbol topu büyüklüğündeki bombaları mukavva namlularla fırlatıyorduk. Atış anı inanılmaz heyecanlı olur. Bir keresinde kafama patlamamış bir fişegin parçası düşmüştü. Mekikle atmosferi delmek kadar heyecanlıdır.

Başarılı gösterimizin ardından işletme sahipleriyle tanışmak için terastan aşağıya indik. Adamları ilk görüşümde kanun dışı işlerle uğraşan tipler olduklarını sezmiştim. Babam ve kardeşimin gözleri ise adeta mühürlenmiş-

ti. Kabul ettikleri misafirleriyle tokalaşmalarının şekillerinden, o soğukkanlı tavırlarından, giysilerinden ve konuşmalarından adamların sorun çıkaran tipler olduklarını fark etmek hiç de zor değildi.

Kısa süren tanışmanın ardından beni ve babamı bir şeyler yemek için restorana davet ettiler. Lüks görünüm-lü küçük restorana girdiğimizde çok şaşırmıştım. İçerideki tek garson kardeşimdi ve küçük bir mikrodalga fırının içe-risine folyo ile sarılmış soğuk yemekleri atıyordu. Adam-lar Simon'dan başkasını garson olarak işe almamışlardı bile ve tek tip yemek hâlâ dışarıdan getirtiliyordu.

Masada babam ile yalnız kaldığımız bir vakit kendisi-ne eğilip *'Sence burası biraz garip değil mi baba?'* diye fısıldadım. Babam hızlı hızlı yemeğini yiyordu ve bana *'Garip olan nedir? Bugün çok güzel bir iş çıkardık. İzleyiciler görsel şölenimize hayran kaldı. Gök kubbe bir an bile boş kalmadı. Ayrıca kardeşine de bir iş bulduk. Çalışıyor işte. Hem adamlar havai fişekleri kaçak olarak almak istedi. Bu mallar için vergi de vermeyeceğiz. Bir taşla bir sürü kuş vurdum.'* dedi.

Babamın son sözlerinden sonra işletmecilerin ne tür adamlar olduğunu iyice anlamıştım. Kimsenin dikkatini çekmemek için ağzımı tören boyunca bir daha açmadım.

Gecenin bitiminde arabayla eve dönerken babama, kardeşimin bu işten ayrılması gerektiğini söyledim. Beni dinlemiyordu bile, hatta kardeşimi kışkandığımı düşündü. Simon ise bir iki gün daha aynı şekilde mutfağı ve aşçısı olmayan bu restoranda çalışmaya devam etti.

Restoran sahibinin gelen bütün müşterileri tanıdığını söylüyordu. Her müşteri aynı yemeği yiyor ve kül tablası-

nın altına yüzlük banknotlar bırakıp ayrılıyordu. Adamların restoran görünümünde bir haraç bürosu açtığı aşikârdı. Annem, babam ve Simon ise söylediklerimi bir türlü anlamak istemiyordu.

Bir akşam kardeşim dehşete düşmüş bir halde eve geldi. Nefes nefeseydi. Restoranda birkaç kişinin, patronları tarafından işkence yapılarak dövüldüğünü söyledi. Simon paniğe kapılmıştı, çünkü gördüklerini kimseye söylememesi gerektiğini tembihlemişlerdi. Kardeşim, göz göre göre mafyanın bir üyesi oluyordu!

Ertesi gün kardeşimi işe göndermedik. Patronu olan adam evi belki de 5 kez aradı. En sonunda babam kardeşimi bir yaz kampı için şehir dışına gönderdiğimizi söyledi. Birkaç hafta sonra ise telefonları tamamen kestiler. En komik olan şey ise annem, babam ve Simon'ın olaydan sonra defalarca 'Ben zaten adamların bir çete olduğunu ilk bakışta anlamıştım.' demesi oldu."

Sean, James'in konuşmasını bölmeden hikâyeyi dinledi:

"-Bu gerçekten de son zamanlarda duyduğum en eğlenceli hikâyelerden biriydi." dedi.

O sırada James,

"-Seni bekleyen özel biri var mı Sean?" diye sordu.

Sean,

"-Aslında kız arkadaşım hakkında ne kadar az şey bilsen o kadar iyi..." diye kısaca bahsedip sustu.

James'e Lisa'dan bahsetmek istiyordu ama mekiğin kara kutusunda konuştukları Robert'in kulağına gidebilir-

di ve Sean bu ilişkiyi bir süre daha gizli tutmak istiyordu. Bu yüzden mekikteki kara kutudan bahsetmeye başladı:

“Biliyorsun James, bir şey uçmaya başlarsa ve önemliyse içine mutlaka bir ses kayıt cihazı konur. Yani söylemek istediğim...” diyerek teknik konulara daldı.

Bir yandan konuşurken diğer yandan da eline bir kalem ve kâğıt alıp üzerine,

“Robert’ın kızıyla beraberim. Duyarsa canıma okur!” diye büyük harflerle yazdı.

Yazıyı okuyan James kahkahalarla gülmeye başladı:

“Kesinlikle haklısın. Bir şey uçmaya başlarsa mutlaka önemlidir.” dedi.

Sean kız arkadaşından bahsetmeye not defteri yardımıyla devam etti:

“Adı Lisa. Bir hastanenin psikolojik yardım bölümünde çalışıyor. İşi, bana sorarsan, deli insanlara akıl vermek. Kendisindeki akli onlara verip kendisi deli gibi geziyor.”

Bazı kısımlarda yazı yazmayı bırakıp konuşmaya devam etti:

“Aslında bir gün başının bu sorunlu insanlardan biriyle belaya girmesinden korkuyorum. Peki ya sen James? Evli misin?”

James düşünmeden cevap verdi:

“Bir süre önce eşimden ayrıldım. Bir hata yaptım ve o günden sonra yaptığım her şeyi tekrar tekrar kontrol etmeye yemin ettim.”

Duyduğu son sözlerden şüphelenen Sean kâğıda bir cümle daha yazdı:

“Yaptığın hata bir kazaya mı sebep oldu?”

Sean’ın ağzından bir çırpıda dökülen sözler, James’i oldukça şaşırtmıştı:

“Nasıl bildin?” diye hayretle sordu.

Sean içinden “*Düşündüğüm kişi olamaz!*” diyordu. Mantıklı bir gerekçe uydurmayı denedi:

“Dikkatsizlikle neden olduğumuz hatalar kazalara yol açar. Öyle değil midir? Sadece akıl yürüttüm. Hiç çocuk sahibi oldun mu James?”

Son soru karşısında sesini kederli bir renge bürüyen Yüzbaşı başını öne eğerek,

“Bir oğlum vardı. Geçirdiğimiz bir trafik kazasında hayatını yitirdi.” diyebilirdi.

Yüzbaşı tam da Sean’ın tahmin ettiği kişiydi. James, Lisa’nın hastası olan takıntılı adam olmalıydı. Dehşet verici haberle sarsılan Sean,

“Duyduklarıma üzüldüm. Ne demem gerek bilmiyorum. İstersen biraz işten bahsedelim ha?” diyerek kederli havayı dağıtmaya çalıştı. Kâğıdı kalemi tekrar eline alıp yazmaya başladı:

“Güvenlik amacıyla gönderildiğine göre yanına bir silah da verdiler, değil mi?”

Takım arkadaşlarıyla daha fazla samimiyet kurmaması gerektiğini düşünen James,

“Başka ne bekliyordun ki Sean?” diye sordu.

Herkesin kendine göre bir hayatı, meziyetlerine ve sorumluluklarına göre yapması gereken bir görevi vardı. Daha fazla konuşabilecekleri bir şey yoktu. Durumdan ra-

hatsız olan Yüzbaşı bir bahane uydurup bulundukları yerden uzaklaştı.

Sohbetin ardından iletişim terminaline yönelen Sean, eğitmeni Robert'a yazılı bir mesaj geçti.

"Yüzbaşı James'in kim olduğunu biliyorum. Sorunlu bir adamın eline silah verip yanımıza yollamışsınız. James, kızınız Lisa'nın hastalarından biriydi. Bir süre önce oğlunu kaybetmiş. Bazı takıntıları var. Sanırım göreve seçilmeden önce terapi görüyordu. Böyle bir adamı, böylesine kritik bir görev için nasıl seçersiniz?"

Mail şeklinde iletilen mesajı fark eden Robert çok geçmeden cevap yazdı.

"Selamlar Sean,

Başta sakın olmayı öğrenmelisin evlat. Bu konunun üzerinde daha fazla durma. Pilotunuzu biz seçmedik. Her şey Daniel tarafından organize edildi. Adam hakkında benim de pek bir bilgim yok. Eminim yararı dokunacaktır ama şimdilik konuyu Lisa'ya açmıyorum. Olayı Daniel'a iletip ne yapmamız gerektiğine karar vereceğiz.

UNUTMA! Hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam et..."

İhtimaller

Sanat galerisinde Samet olmadan çalışmayı düşünmek korkunç bir fikirdi. Rafik, amirliğe terfi ettirildiği günden bu yana neredeyse huzurlu hiçbir gün geçirememişti. Artık bu görevin, lanetli bir iş olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Diğer yandan Samet'in dedesinin anlattığı olay dehşet vericiydi. Adamın yıllar sonra bu kadar ayrıntıyı hatırlaması, hikâyenin inandırıcılığını gözünde daha da arttırmıştı. Üstelik anlattıkları, hayaletin ne kadar tehlikeli olabileceğini gözler önüne sermekteydi.

Mustafa odaya geri dönüp dedelerinin oturma odasında kestirmeye başladığını söyledi.

Ayakta bir ileri bir geri tur atmakta olan Samet fısıldayarak,

“Söylentilerin ne denli gerçek olduğunu görüyorsunuz işte. Hayalet gerçekten eski Yahudi mezarlığından gelen bir kişi olmalı. Neredeyse 30 yıl öncesinde bile bu şehirde korku salıyormuş. Ben dedemin söylediği her şeye inanıyorum. Onun hikâyelerini dinleyerek büyüdüm. Ne zaman birilerini etkilemek için palavra atsa fark ederim. Bu seferkinde hiç de öyle görünmedi. Ayrıca bu kadar

inatçı bir adamı tekrar nasıl ikna edeceğiz? İşimi bırakmamı istiyor.” dedi.

“–Sen işin için canını sıkma. Dedem ekonomik durumumuzun farkında, senin başka bir iş bulmadan istifa edemeyeceğini iyi biliyor. Bence esas dert etmen gereken şey, hayaletin kendisi veya hayaletler.” dedi. Mustafa’nın bu sözleri Rafik ve Samet’i akıllarına gelmeyen bir ihtimalle ürkütmüştü.

Samet çok geçmeden,

“–Ne diyorsun sen?” diye sordu.

Teorisinden emin olamayan Mustafa tereddütlü bir edayla sözlerini sürdürdü:

“–Belki de tek bir hayalet yoktur. Eğer sanat galerisi mezarlığın üzerine yapıldığı için böyle olayların yaşandığına inanıyorsan, birden fazla hayaletin var olabileceğine de inanmalısın. Ayrıca, dedem gözünü kaybettiği günlerde Beyrut’taki hiçbir Yahudi mezarının üzerinde Japon davul gösterisi düzenlenmiyordu.”

Bundan birkaç hafta kadar önce Japonya’dan gelen bir grup sanatçı, geleneksel davullarıyla meraklı bir kalabalığa gürültülü bir gösteri sergilemişlerdi. Samet o günlerde bu şov yüzünden hayaletin öfkeleneneceğini düşünüyordu.

Rafik, Mustafa’nın sözlerini onayladı:

“–Doğru söylüyor. Bu olay sanat galerisinin inşasından onlarca yıl önce gerçekleşmiş. Üstelik eski mezarlıktan epey de uzak bir yerde. Bu da bize bir sürü yeni olasılık sunuyor.” Aklına gelenleri saymaya başladı ve ihtimalleri bir soru ile sonlandırdı:

“–Birden fazla hayalet olabilir.

Hayaletlerin belki de sanat galerisiyle alakası yoktur.

Dedenizin anlattıkları bizim hayaleti tarif ediyor. Demek ki bu olaylar birbirinden bağımsız değil.

Peki, hayalet neyin peşinde?”

Mustafa ortamı biraz rahatlatmak için,

“–Sanata ve siyasete meraklı olduğu açık.” diye espri yaptı. Rafik ise tıkandıklarını düşünüyordu:

“–Artık üzerine gidebileceğimiz tek bir kişi var: Ziyad Bey.” Yarım saatten daha az bir süre içerisinde müdürün ofisinden ayrılacağını biliyordu. Samet’e “Hadi sanat galerisine geri dönelim.” diye seslendi.

“–Daha yeni işten geldik. Hem dedeme ne diyeceğiz?” diye sordu Samet.

Rafik, Mustafa’nın da onlara katılmayı istemesini reddederek,

“–Evde dedenizle birisinin ilgilenmesi gerekiyor. Dedene, stres atmak için bilardo oynamaya gittiğimizi söylersin.” diye akıl verdi.

“–Ya müdürünüz siz daha galeriye varmadan ofisinden ayrılırsa ne yapacaksınız?” diye sordu Mustafa.

“–Daha iyi ya. Odasına izinsiz girmek için beklemek zorunda kalmamış oluruz.” diye cevap verdi Rafik.

O sırada Müdür Ziyad Bey işten ayrılmak için hazırlanıyordu. Bir aile dostunun oğlu evleniyordu ve düğüne yetişme telaşı içindeydi. Çekmecelerin birinde video kamerasını bulup masasının üzerine koydu.

İniş

Aylar süren yolculuğun ardından Mars'a ulaşılmıştı. Ekibin Volunteer'ı başarılı bir şekilde Cydonia bölgesine indirmesi gerekiyordu. Eğer mekiği girişe yeterince yakın bir yere indiremezlerse, başları derde girecekti. Bu olasılığın gerçekleşmesine karşın bazı alternatif planlar üzerinde çalışmalar yapmışlardı. Ama yine de hiç bilinmeyen bir gezegen üzerinde sağlıklı bir navigasyona sahip olmak hiç de kolay değildi. Bu da tüm çalışmanın günlerce uzayabileceği anlamına geliyordu.

Sonunda Yüzbaşı James girişe istenen uzaklığa Volunteer'ı indirmeyi başarmıştı. Mekiği Mars yörüngesine soktukten sonra tarif edilen enlem ve boylamlara doğru araç pike uçuşu yaptı. Uygun gördükleri bir düzlük üzerine yaklaşip kenetleme kancalarını fırlattılar. Dört ayrı kancanın kırmızı toprağa güçlü bir şekilde saplandı ve mekik kendisini kontrollü bir şekilde yüzeye doğru çekmeye başladı. Mars'ın yer çekimiyle olan dengeyi sağlayabilmek için Volunteer'ın tabanındaki düzenleyici motorlar da istenildiği gibi çalışıyordu.

Ekip, Dünya'daki merkez ile iletişimi tekrardan kurup iniş başarılı bir şekilde gerçekleştirdiğini bildirdi. Giriş

yaklaşık 87 metre uzaklıkta bulunuyorlardı ve en kısa sürede tünele inmeyi planlamışlardı. Eğitimleri esnasında çalıştıkları gibi Yüzbaşı James'in operasyon esnasında mekikte kalması gerekiyordu. Sean ile Eowyn beraberce tünele ineceklerdi.

Tünele inişi gerçekleştirebilmek için NASA mühendisleri tarafından asansör görevi görececek bir araç geliştirilmişti. Bir kere kullanıldıktan sonra bu asansörün geri dönmesi beklenmiyordu. Asansör arabasına mühendisler tarafından 'Tulumba' adı verilmişti. Çünkü teknik olarak yapması gereken şey, bu tünelin başına monte edilip dipte ne varsa yüzeye çıkarmalarına yardımcı olmaktı.

Hareket kabiliyeti bir traktörden farksız olan tulumbanın dört adet tekerleği bulunuyordu. Araç, girişin ölçüleri esas alınarak tasarlanmıştı. Tulumbanın giriş üzerine oturtulduktan sonra kancalarıyla toprağa güçlü bir şekilde kenetlenmesi gerekiyordu. Böylece kuyunun dibindeki ağır bulguları yukarıya rahatlıkla çıkarabileceklerdi.

Tulumba mekiğin kargo bölümüne yerleştirilmişti ve Sean ile Eowyn ekipmanlarını ayarladıktan sonra asansör aracının kumandasına geçtiler. Her ikisinin kalbi de deli gibi atıyordu. Sean mekikten yüzeye çıkışlarını onaylamadan önce Eowyn'e,

“İşte başlıyoruz.” dedi ve James'ten bırakılmaları için izin istedi.

Astronotların her ikisi de tulumba üzerinde ayakta duruyorlardı Destekli kemerleriyle bellerini saran halkalara bağlanmışlardı. James her şeyi bir kez daha kontrol edip Volunteer'ın kapaklarını açtı. Çıkış odasındaki tüm ikaz

lambaları yanıyordu. Eowyn her şeyin doğru gittiğinden emin olmaya çalışıyordu. Kapakların açılmasıyla birlikte kabin basıncı bir anda yüzey basıncına eşitlendi.

Genç astronotların ayakta bulunmaları görüş mesafelerini hatırı sayılır biçimde arttırıyordu ama bu kadarı yeterli değildi. Ortamdaki toz bulutları ve her şeyin aynı renkte görünmesi, deliğin fark edilmesini zorlaştırıyordu. Bu yüzden James'in kokpitten sağladığı yönlendirme sayesinde girişe doğru yaklaştılar.

Eowyn heyecanla seslendi:

“-Kapakları artık görebiliyorum. Sean! Sen de fark ettin mi? İşte orada sağımızda! Aracı sağa doğru kırıyorum.” Girişe sadece 15 metre uzaklıkta idiler ama astronotların her ikisi de şimdiden yaşadıklarıyla tatmin olmuşlardı. Bir yandan da daha yolun başında olduklarını çok iyi biliyorlardı.

Yeterli mesafeye ulaştıktan sonra Sean ve Eowyn araçtaki yerlerinden ayrıldılar. Yaptıkları eğitimlerde aracı belli bir mesafeye kadar el komutasıyla yönlendirmeleri gerekiyordu. Tulumba, geri kalan yerleştirme işlemini sensörleri yardımıyla kendi başına tamamlayacaktı.

Araç yerleştirme işleminin tamamlandığı sinyali verinceye dek Sean ve Eowyn bölgeden yeterince uzakta tulumbanın hareketlerini takip ettiler. Makine, kendisini deliğin üzerine oturttukten sonra ince yapılı birçok kolunu toprağa bir bitki gibi saldı ve böylece konuşlandırma işlemini tamamladı.

Zemin hakkında pek fazla bilgiye sahip değildiler ve meydana gelebilecek herhangi bir çökme tüm çalışmanın

başarısızlıkla sonuçlanacağı anlamına geliyordu. Tulum-
banın kullanılamayacak hale gelmesinden daha da fecisi
ise astronotların bu iniş esnasında hayatlarını kaybetme-
leriydi!

Tulumba en sonunda büyük bir halka şeklinde girişin
başına kendisini oturttu ve işlemin sonlandırıldığını ifade
eden ışıkları aşağıdan yukarıya doğru hareket ederek yan-
maya başladı.

“-Tulumba işini bitirdi. Sinyal veriyor, artık yaklaşabi-
liz.” dedi Sean ve ikili girişe doğru yürümeye başladı.

James bulunduğu pilot köşküden aracın bulunduğu
yeri zorlukla seçebiliyordu. Sean ile Eowyn’in başındaki
kameralardan devam eden operasyonu çok daha sağlıklı
bir şekilde takip edebiliyordu.

Hızla tulumbaya yaklaşan Sean ve Eowyn tedirgin
adımlarla zeminin üzerine çıktılar. Tam altlarında uğruna
milyonlarca kilometre yol aşmış geldikleri bilinmezlik tüm
gizemiyle onları bekliyordu. İniş işlemlerine başlamadan
önce bir süre tüneli yüzeyden incelemeleri konusunda
emir almışlardı.

Kollarının üzerine yerleştirilmiş olan el fenerlerini ka-
ranlık tünelin derinliklerine doğru tutuyorlarken Sean ko-
nuşmaya başladı:

“-Dikkat! Dikkat! Tünelle ilgili gördüklerimizi aktarı-
yorum. Bulduğumuz yerden girişin dibinde ne olduğu-
nu gözlemlememiz mümkün değil. Etrafta kapağın açıl-
masını sağlayabilecek mekanik bir donanım bulunmuyor.
Şu anda deliğin yüzeyine dokunuyorum. Oldukça pürüz-
süz. Farklı bir metal kullanılmışa benziyor. Eowyn! Sen ne

düşünüyorsun? Tünelin duvarları da aynı alaşımla mı kaplı sence?”

Eğilip tünelin duvarlarına ellerini sürtmekte olan Eowyn,

“–Dediklerine katılıyorum. Tünelin iç yüzeyini kaplayan madde gerçekten de pürüzsüz. Bana cam gibi göründü. Tüneli kazarken etrafındaki toprağı yakarak derine inmiş olabilirler. Bu yüzden yanmış toprak cam gibi gözüktüyor. Diğer yandan, daha önceden düşündüğümüz gibiyse, deliğin patriot füzesi fırlatma platformu olması muhtemel. Fırlatılan füzelerin ortaya çıkardığı ısı sonucu tünel çeperleri yanmış olabilir. Sanırım bu noktada tünelden örnek alabiliriz.” dedi ve belinden çıkardığı alet ile tünelin duvarlarından örnek materyal almaya koyuldu.

Eowyn’in savıyla hemfikir olmayan Sean,

“–Evet! Örnekleme toplamaya devam et! Füze konusunu bilemiyorum. Eğer daha önce buradan füze fırlatmış olsalardı, duvarlarda izlerini görürdük. Ama kusursuz bir şekilde pürüzsüz bir yüzey olduğunu hem hissediyorum hem de üzerine ışık tuttuğumda rahatlıkla görebiliyorum. Aşağıya inmeden bu konuda fikir yürütmemiz gerçekten de zor. Aracın göbeğindeki projektörü çalıştırmama yardım et!” dedi.

Tulumbanın tam ortasına, girişin derinliklerini aydınlatmaya yarayacak güçlü bir projektör yerleştirilmişti. Yavaşça ısınan projektör, derinlikteki toz bulutu yüzünden bir şey görmelerine pek de yardımcı olamıyordu.

“–Şu anda 20 metreden daha derini görebildiğimizi sanmıyorum. Çok fazla toz bulutu var. Kameramı odak-

lıyorum.” diye bilgi veren Eowyn görüntü ayarlarını değiştirmeye başladı ve “Tünelin içerisinde hiçbir yazı veya sembol göremedik. Ama derinliklerde bakım amaçlı bölmeler olabilir.” yorumunda bulundu.

Bu noktada Sean tekrar söz alıp merkeze çağrı yaptı:

“–Merkez! Cevap ver merkez! Tünele inmeden önce yapmamızı istediğiniz yeni bir görev var mı? İniş için izin istiyoruz, tamam!”

Mars’tan gönderdikleri iletişim sinyalleri Dünya’daki çalışma arkadaşlarına aşağı yukarı 17 dakika sonra iletiliyordu. Bu sebeple gelecek cevap için beklemeye başladılar.

“Merkez sizi takip ediyor Volunteer. Devam edin! Kame-ralarınızı tekrar ayarlayın. Derine inseniz dahi Tulumba bize görüntü aktarmaya devam edecek. İnişiniz onaylandı. Bol şans! Tamam!”

Aldıkları onay mesajıyla Sean ve Eowyn inişe geçmek için hazırlıklara başladılar. Şu ana dek her şey yolunda gitmişti. Eowyn, inmek istedikleri derinliği belirleyip harekete geçme butonuna bastı. İlk etapta 30 metre derine inmeleri tavsiye edilmişti.

Tulumbanın sahip olduğu göstergeler, bulundukları ortamla ilgili ölçümleri anında ekrana yansıtmaktaydı. İnişleri esnasında radyasyon ve sıcaklık seviyesinde bir değişiklik gözlelemediler. Eowyn bir yandan içine girdikleri tüneli inceliyor, diğer yandan da göstergelerdeki sayıları takip ediyordu. Sean ise daha derinlerde bir şeyler yakalayabilmek için projektörü bir köşeden diğerine hareket ettiriyordu.

Yeterli derinliğe inmelerini sağlayan asansör yavaşça durdu. Genç astronotlar şu ana kadar kayda değer bir farklılık gözleleymemişlerdi.

Eowyn, fazla zaman kaybetmeden yeni iniş komutlarını girdi. Bu sefer asansörün indirme hızını bir miktar yavaşlattı ve katedilecek mesafeyi, 150 metreye ayarladı. Tulumbanın sahip olduğu tasarım sayesinde her şey kontrolleri altındaydı. Tünelin belli bir noktada bloke olabileceğini veya daralabileceğini daha önceden tahmin etmişlerdi. Bu yüzden inişi gerçekleştiren mekanizma, platformun tabanındaki sensörlerin onayıyla hareketini sürdürüyordu.

Eowyn göstergelerdeki sensörlerden birinin bozulmuş olduğunu fark etti. Bu durum, kabul edilebilir bir risk olarak düşünülmüştü daha önceden ama ama bunu sözlü olarak merkeze de bildirmesi gerekiyordu:

“–Merkez! İniş hareketimizi onaylayan sensörlerden biri bozuldu. Ama yol almaya devam ediyoruz. Radyasyon ve ısıda kayda değer bir anormallik yok. Tamam!”

Geç de olsa merkezin olumlu cevabı gezginlere ulaştı:

“–Kararınız onaylandı. Yeni bir sensörün bozulması durumunda elle kullanıma geçmeniz gerektiğini biliyorsunuz. Her şey yolunda! Tamam!”

Yüzeyin yaklaşık 100 metre derinine ulaşmışlardı. Sean bir ara yukarıya doğru baktı ve girdikleri noktayı artık göremediğini fark etti. Tünelin duvarlarında şüphe uyandırıcı hiçbir ize rastlayamamışlardı, tek bir çizik bile yoktu. Parlak, cilalanmış yuvarlak bir koridor, kusursuz bir derinliğe uzanıyordu.

İniş takip etmekte olan Eowyn’in gözleri bir anda sıcaklık göstergesine takıldı. Ortam sıcaklığının düşmesi

beklenirken hızlı bir şekilde yükselmeye başlamıştı. Durumu bildirmeye fırsat bile bulamadan tüm sensörlerin kontrolünü kaybettiler ve radyasyon değerleri de anlamsız sonuçlar göstermeye başladı. Asansör keskin bir şekilde hareketini durdurdu. Sarsılarak bir yerlere tutunan Sean,

“–Neler oluyor?” diye bağırdı.

“–Bir şeye çarptığımızı veya sürttüğümüzü sanmıyorum. Sensör göstergesi saçmalamaya başladı. Bir ara tüm sensörlerin bozulduğunu, daha sonra da hepsinin düzgün çalıştığını bildiriyor. Ama monitöre göre sıcaklık istikrarlı bir şekilde yükseliyor. Neler oluyor bilmiyorum. Merkez! Bir önerin var mı merkez?” diye seslendi Eowyn.

Bir süre sonra Daniel’in sesi cızırtılı bir şekilde duyuldu:

“–Merkezden Daniel konuşuyor. Sakin olun! Yüzbaşı James yüzeyde hiçbir şey olmadığını bildirdi. Göstergelerde bir arıza gerçekleşmiş olabilir. Beklemeye devam edin. Tamam!”

Çok geçmeden platform üzerindeki Sean ve Eowyn hafif sarsıntılar hissetmeye başladılar.

“–Acaba deprem mi oluyor?” diye sordu Sean.

Buna karşılık Eowyn,

“–Eğer haklıysan, dünyanın en şanslı insanları biz olmalıyız. Sıcaklık artmaya devam ediyor. Baksana, 145° Fahrenheit⁹” dedi.

Her ikisinin de gözleri güçlü halatların uzandığı giriştiydi. Ama tozdan pek bir şey göremiyorlardı. Sean zeminde doğrultulmuş olan projektörü çıkışa doğru yöneltti:

“–Kahretsin! Tozdan başka hiçbir şey görünmüyor!”

9 145 °F = 63,8 °C

diye söylendi.

Merkezden hâlâ yeni bir mesaj almamışlardı. Eowyn;

“–Sean, eğer göstergelerde bir bozukluk yoksa ve dışarıdaki sıcaklık bu denli yükseliyorsa başımız gerçekten de dertte. 194° Fahrenheit’a¹⁰ ulaştık. Belki de inişi iptal edip yüzeye çıkmayı denemeliyiz. Ne diyorsun?” diye sordu.

Vereceği cevapta tereddüt eden Sean,

“–Geri dönmemizle ilgili bir emir almadık. Ama dönmezsek zaten görev başarısız sonuçlanmış olacak. Yukarı çıkış butonuna bas!” dedi.

“–Hafif sarsıntılar devam ediyor ve sensörlerde bir düzelme yok. O yüzden çıkışı kumanda aracılığıyla yönlendirmem gerek. Sıkı tutun Sean!” dedi Eowyn heyecanla.

Eowyn geri dönüşle ilgili komutları girerken Sean garip bir şey olduğunu fark etti. Bakışlarını projektörü doğrultmuş olduğu çıkışa doğru tekrar yöneltti ve artık delikten gelen ışığı belli belirsiz görebildiğini sezdi:

“–Eowyn! Sen de ışığı görüyor musun? Sanırım ortamdaki toz bulutu kayboluyor. Havaya baksana!” diye haykırdı.

Doğru değerleri girmekle meşgul olan Eowyn aceleyle yukarı baktığında hayrete düştü. Tüneldeki toz sanki bir şey tarafından fark edilir bir şekilde emiliyordu. Çok geçmeden neredeyse tüm toz ortadan kalkmıştı ve üzerine tulumla kurulmuş olan girişi artık rahatlıkla görebiliyorlardı.

Eowyn acilen,

“–Merkez! Merkez! Hâlâ aynı yükseklikteyiz ve artık girişi görebiliyoruz. Tüneldeki toz bulutu kayboluyor. Görüntüleri alabiliyor musun? Merkez?” diye seslendi. Ama

çağrılarının karşılığında hiçbir cevap verilmiyordu.

Sean sinirle,

“–Cevap vermiyorlar. Büyük ihtimalle bağlantı koptu. Kendi başımıza karar vermeliyiz. Kahretsin! Bu iş böyle bitmemeliydi. Rüyamda gördüğüm yaşlı kırmızı ağaç nerede?” diye söylenmeye başladı.

Manüel kullanım için gerekli olan değerleri giren Eowyn,

“–Sıkı tutun! Harekete geçiyoruz.” diyerek yukarı doğru hareketi onayladı.

Fakat platform bir türlü yükselmiyordu. Aynı anda şiddetli bir sarsıntı ile platform üzerinde savrulduklar. Sean yüz üstü yere düşmüştü. Eliyle işaret ederek,

“–Yukarı bak!” diye Eowyn’e seslendi.

Sean’ı kaldırmak için yanına yaklaşan Eowyn hızla arkasını döndü ve gördüğü sahne karşısında sesi kısılmış bir halde sadece,

“–Aman Tanrım!” diye fısıldayabildi.

Tepedeki giriş yavaş yavaş kapanıyordu. Platform üzerindeki sarsıntının şiddeti düşmüştü ama küçük sarsıntılar hâlâ devam etmekteydi. Sean ve Eowyn gözlerine inanmıyorlardı. Son bir umutla merkeze seslenmeyi denediler:

“–Merkez! Cevap ver merkez! Giriş kapanıyor. Bizi takip ediyor musun merkez? Cevap ver!”

Eowyn ve Sean telsizlerinden bir ses geldiğini fark ettiler. Konuşan Yüzbaşı James idi:

“–Halat... Üzerinizden... Halatla...”

Yüzbaşının söyledikleri rahatsız edici bir parazitlikle ke-siliyordu ve dediklerinden pek bir şey anlaşılmıyordu. En sonunda haykırdığı tek bir kelime duyuldu:

“–FRENLEEEER!”

Artık Eowyn ve Sean, içinde bulundukları durumu so-ğukkanlılıkla değerlendiremiyorlardı. Yüzbaşı mekiğin kokpitinden tüm durumu net bir şekilde izleyebiliyordu ve iletişim bağıının koptuğunun farkındaydı. Kendisi tu-lumba aracıyla yeni bir bağlantı kurarak Sean ve Eowyn’e ulaşmayı denedi.

Girişin kapanması durumunda platformu tutan halat-lar kopacaktı ve görev tam bir facia ile sonuçlanacaktı. Ja-mes, hayatlarını kurtarabilmeleri için,

“–Halatlar birazdan kopacak. Üzerinizdeki giriş kapa-nyor. Frenleri ateşleyin!” diye kokpitten seslenmeye ça-lışıyordu.

Yüzbaşının yardımıyla tehlikenin farkına varan Eowyn acil durum freni butonuna tüm gücüyle bastı ve platfor-mun dört bir yanından tünel çeperlerine baskı yapan pis-tonlar bulundukları yere kenetlenmelerini sağladı.

Sean ve Eowyn girişin kapanışını izlemekten başka bir şey yapamıyorlardı ve Yüzbaşı James girişin tamamen ka-panması ile birlikte tüm iletişimi kaybetmişti. Genç astro-notlar bilinmezliğin içerisine tutsak edilmişlerdi...

Truva II

Phuong'un evrenle ilgili sohbetleri bitmek bilmiyordu. Stian sanki fen dersi sınavına girecek bir öğrenci gibi günlerdir anlattıklarını dinlemekteydi. Hasta bakıcısı bir kadının bu kadar şey bilmesine imkan yoktu. Stian zihninde onun bu bilgisinin kaynağıyla ilgili senaryolar üretiyordu. Phuong belki de kendi ülkesinde bir fizik öğretmeniydi ve Vietnam'da edindiği diplomalar Norveç hükümeti tarafından kabul edilmeyince, bu tür işlerle geçimini sürdürmek zorunda kalmıştı.

Diğer yandan yaşlı kadının sorduğu sorular ise oldukça marjinaldi:

“–Hayattaki her şey bir döngü içerisinde. Bunu daha önce hiç düşündün mü? Bu dünyadaki milyonlarca insan bu yüzden reenkarnasyona inanıyor. Tabii ki bu hâlâ kesin olarak ispatlanabilmiş bir durum değil. Ama bana kalırsa gerçek olmamasına da bir sebep yok. Tüm gezegenlerin hareketlerini bir döngü içerisinde tekrarladığını görüyoruz, ama hayatın tekrarlanabileceğine neden bu kadar kolay inanamıyoruz? Tek olduğumuzu düşünmek bizim egomuzu okşuyor. Bir döngüye ait olma düşüncesi insanı rahatsız ediyor. Belki evren sonsuz değildir. Ya esas sonsuz

olan döngünün kendisiyse? Ya evren evrenler içerisinde ve başka bir döngüye ait diğerlerinden farksız bir halkadan ibaretse?”

Yaşlı kadın bu şekilde konuşmaya devam ederken Stian araya girdi:

“–Bir yerde dur lütfen! Bu kadar döngüden sonra benim de başım dönmeye başladı.”

Bu ilgisiz sözlere biraz sinirlenen Phuong, Stian’ın yatağına yaklaşarak,

“–Hâlâ anlamadığınızı görüyorum. Duyuların, döngüler, madde ve enerji... Hepsini bir araya koyduğumuzda seni tekrar yaratmış olacağız. Böylece ikinci kez doğmuş olacaksınız. Bu senin reenkarnasyonun olmuş olacak. Şimdi anladın mı?” diye sordu.

Stian bıkkın bir ruh haline girerek,

“–Ama nasıl? Elimden geldiğince seni anlamaya çalıştığımı görüyorsun. Ama artık bütün parçaları lütfen yerine koy!” diye yakındı.

Phuong’un Stian’a tecrübe ettireceği şeyler her anlamda şok edici türdendi. Bu yüzden her şeyi bir günde açıklayamazdı. Uzun süredir hasta yatağında felçli olarak yatan ve zaten aklî dengesini yitirmeye ramak kalmış biri, Phuong’un anlattıklarıyla büsbütün keçileri kaçırabilirdi. Yine de yakınmalarına kulak verip Stian’ı daha fazla merak içerisinde bırakmak istemedi.

“–Bütün cevaplar döngü ilkesinin içinde saklı Stian. Sen vücudunun sahip olduğu bir işlevi bu döngünün içerisinde kaybettin. Ama farklı halkalar içerisinde duyularını tekrardan kazanabilirsin. Madde ve enerji, neredey-

se aynı şeyler... Her ikisi de duyularının çalışabilmesi için elzem olan araçlardan başka bir şey değil. Biz madde olan vücudunu, enerji boyutundaki eşine dönüştüreceğiz. Geriye kalan madde, vücut enerjinin taşınmasını sağlayacak.”

Bütün bunları dinleyen Stian alaycı bir ifadeyle,

“–Dediklerin teorik olarak çok güzel, mantıklı. Ama bunu elektrik süpürgesiyle mi yapacaksın? CERN'deki bir fizik profesörü gibi konuşmayı kessene!” dedi.

Bu şımarık tavra sinirlenen Phuong,

“–Kiminle konuştuğunu bilmiyorsun Stian. Sözlerine dikkat et! Sahip olduğum potansiyel hakkında hiçbir fikrin yok.” diye ufak yollu bir tehdit savurdu ve gevezeliğe daha fazla aldırış etmemeye çalışarak “Fazla merak etme! İhtiyacım olan elektrik süpürgesini birazdan kargoyla getirecekler.” diye ekledi.

Çok geçmeden kapının zili çaldı ve Phuong seri adımlarla merdivene yöneldi. Stian yattığı yerden kapının açılma sesini duyabiliyordu. Stian hiçbir konuşma sesi işitemiyordu ama aşağı katta gürültülü bir şekilde bir şeyler taşındığını anlamıştı. Ses kesildikten sonra merdivende tekrardan ayak sesleri duyulmaya başlandı. Bu sefer iki kişi üst kata geliyordu ama aralarında hiçbir şey konuşmuyorlardı.

Phuong yanındaki kargo çalışanı ile birlikte Stian'ın yatağının ucuna gelerek,

“–Bundan sonra alt katta yatacaksın. Yanımdaki bey de seni alt kata taşımamıza yardım edecek. Merak etme, o senin düşüncelerini okuyamaz. Seni bir tek ben duyabilirim.” dedi ve yanındaki adama yatağı kaldırmasını işaret etti.

Koca yatağı yaşlı kadın ve kargo çalışanı genç hiç zorlanmadan kaldırdılar ve Stian hâlâ üzerinde yatıyorken geniş merdivenlerden indirip alt kata götürdüler. Tüm bunları yaparken ağzını hiç açmayan genç, görevini bitirdikten sonra evden ayrıldı ve kamyonuna binip uzaklaştı.

Alt kata indirilen Stian odadaki büyük kutuyu görünce gürültünün sebebini anladı. Odanın kenarında buzdolabı büyüklüğünde tahtadan bir kargo kutusu bulunuyordu. Üzerinde dikkatli taşınması gerektiğini ifade eden bir sürü işaret vardı.

Phuong kutuya doğru dönerek,

“İşte sana tekrardan hayat verecek olan şey bunun içerisinde duruyor. Birazdan kutuyu açacağım ve birkaç testten sonra senin kullanabileceğin hale getireceğim.” dedi.

“Bu desteği sana kim sağlıyor? Üzerimde kanun dışı deneyler yapacaksın, değil mi? Sana şikâyet ediyor değilim. Ne istiyorsan yapabilirsin, ölmeyi bile göze alıyorum.” dedi Stian. Aklına gelen her şeyi beklemeden sıralıyordu.

Arkasına yavaşça dönen Phuong gözlerini kısarak,

“Sen çoktan öldün Stian. Sana yeni bir hayat vermek için çalışıyorum.” dedi ve esrarengiz havasına tekrar bürünerek kutuyu açmaya başladı.

Phuong görüldüğünden çok daha güçlü olmalıydı. Kargoyu saran tahtalar ne kadar ince de olsa yine de oldukça genişti. Küçük yaşlı kadın kutunun parçalarını teker teker söküp evin bahçesine doğru dar kapıdan geçirerek taşıyordu. Kutudan çıkarılan kargo, beyaz plastik köpükler içerisindeydi. Köpüğün boşluk kısımlarından düz metalik bir kaplama gözleniyordu.

Birkaç dakika içerisinde kargoyu sarmalayan bütün parçalar Phuong tarafından dışarı çıkarılmıştı. Odanın kenarında duran şey bir solaryum cihazını andırıyordu ve üzerinde markasını belirten hiçbir yazı veya sembol bulunmuyordu.

Çıkan şey, sade bir tasarıma sahip gri bir kapsüldü. Baş kısmında ise yarım metre çapında aynı materyalden yapılmış bir halka bulunuyordu. Halka şeklindeki başlık, ince bir köprü ile kapsüle bağlanmıştı ve köprü çok ince olduğu için göze hiç de sağlam görünmüyordu.

Stian çok geçmeden,

“Bu da neyin nesi böyle?” diye sordu. Ortalığı toparlayan Phuong,

“–Birazdan ne olduğunu test edeceksin.” diye cevap verdi.

Phuong iki elini de Stian’ın yatağı üzerinde genişçe açarak,

“–Artık eğitimin için pratik bir şeyler yapman gerektiğine inanıyorum. Bu cihazı da evine bu yüzden getirttim.” dedi.

Stian hem çok seviniyordu hem de çok heyecanlanmıştı:

“–Tam olarak ne yapmam gerekiyor? Ne saçmalıyorum ki! Ben hareket edemem, neyi denememi bekliyorsun?”

“–Tek yapman gereken, aklını kullanmak... Tüm hayatın boyunca beynin zaten vücuduna hükmetmişti. Ama artık vücudun beyninin isteklerini algılayamıyor. Bu yüzden biz de başka bir yol bulacağız. Seni birazdan kabine yatıracağım.”

Minyon tipli Uzakdoğulu yaşlı bir kadın, iri yapılı bir İskandinav erkeğini kollarına almış taşıyordu. Belki de o anda bu Stian için inanılmaz gelebilecek son şeydi. Kabine birkaç adım yaklaştıklarında kabinin metalik kapağı açıldı. Üzerinde hiçbir buton bulunmuyordu. Saf gri bir metalden başka bir şey değildi. Kabinin göze hoş gelen bir tasarımını olduğu da söylenebilirdi.

Phuong, Stian'ın vücudunu kapsülün içerisine yavaşça bıraktı:

“Fazla bir şey yapmanı zaten beklemiyorum Stian. Kazadan önce beynin vücuduna nasıl hükmetmişse öyle davranacaksın. Yapmanı beklediğim şey esasen hiçbir olağanüstü yetenek gerektirmiyor. Deneyimin çok kısa sürecektir ve ağzını konuşmak için açtığın anda sona erecek. Bol şans...” dedi.

Phuong geriye doğru adımını atarken kapsülün kapağı yavaşça kapanmaya başladı. Kabinin içerisinde ne bir ışık, ne de bir başka yönlendirici işaret vardı.

Birkaç saniye içerisinde kabinin kaba görünümlü tabanından bazı sıvı akışı sesleri gelmeye başladı. Stian belki de bu işi kabul etmekle hata yaptığını düşünmeye başlamıştı ama başka çaresi de yoktu. Phuong'un isteğini kabul etmemiş olsa bile zorla üzerinde yapılan bu deneyi nasıl engelleyebilirdi ki?

Altındaki sıvı akışı sesleri her geçen saniye daha yüksek bir frekansla duyulmaya başlamıştı. Sıvı sesi en sonunda kabinin halka şeklindeki başlığına doğru kaydı ve Stian tam o sırada kendisini ummadığı bir yerde buluverdi.

Artık karanlık bir kabinde kapalı bulunmuyordu ve yüksek frekanstaki sıvı sesinin yerini güçlü uçak motoru sesi almıştı. Büyük ihtimalle çok katlı bir jumbo jeti içerisindeydi. Yolcu uçağının merdivenlerinin başında bulunuyordu ve kokpite oldukça yakındı. Daha etrafında neler döndüğüne anlam veremediği tam arkasından gelen kapı sesini duydu. İki adım gerisindeki tuvaletten bir pilot çıkmıştı ve pantolonunu düzeltmekle meşguldü. Stian'ın varlığını fark etmemişti bile.

Pilot hiçbir şeyden habersiz kokpite geri döndükten sonra Stian ayakta durabildiğini fark etti. Gördükleri ve hissettikleri gerçek olamazdı! Hisleri öylesine keskindi ki üzerindeki hava basıncını dahi fark edebiliyordu. Bir an bir rüyanın içinde olabileceğini düşündü, ama hiçbir hayal bu kadar sahici olamazdı ve Stian bu rüyadan uyanmayı hiç istemiyordu.

Bu sırada vücudunun yerinde olmadığını farkettiler. Ellerinin olduğu yerde anlam veremediği bir karartı vardı. Stian'ın zihni allak bullaktı, bir yandan da sağlıklı düşünmeye çalışıyordu. Kendi kendine,

“Kabinde sesini duyduğum sıvıyı vücuduma karanlıkta enjekte etmiş olmalılar. Phuong bedenimi ilaç deneyi yapmak için kullanıyor olmalı. Sanırım uyuşturucu bir ilacın etkisiyle uçuyorum.” diye düşünüyordu.

Diğer yandan Phuong'un sözlerini hatırladı ve sağlıklı zamanlarındaki gibi yürümeyi denedi. İlk adımı atmaması gerekiyordu, fakat bulunduğu yere çakılı kalmıştı! Cesaretini toplayıp merdivenlerden inmeye teşebbüs etti. Gerçekten hiç de zor değildi, eskisi gibi yürüyebiliyordu.

Alt kattan onlarca genç adamın sesi gelmekteydi. İçindeki merakla basamaklardan inmeye başladı. Tüm uçakta, bilmediği bir dil konuşuluyordu. Yürümeye devam etti ve şok edici bir tabloyla karşılaştı. Yolcu uçağı onlarca tabur asker taşımaktaydı. Karşısında yüzlerce asker tüm saldırı teçhizatıyla donanmış bir şekilde oturuyorlardı. Askerlerin hepsi bereliydi ve bir kısmı bordo, daha fazlası da mavi renkli bere giymişlerdi.

Kabinle ilgili diğer bir gariplik ise yolcu uçağının içerisinde hiçbir koltuğun bulunmamasıydı. Neredeyse tüm koltuklar sökülmüştü ve yüzlerini kamuflaj boyasıyla yeşil ve siyaha boyayan askerler uçağın zemininde bağdaş kurmuşlardı. Bellerinden uçak zeminine kemerlerle bağlanmışlardı. Herkes büyük bir hazırlık içerisindeydi ve bazı askerler silahlarını kontrol ediyorlardı.

Tam o sırada Stian'ın anlamadığı dilde bir anons yapıldı ve ayakta bulunan rütbeli askerler derhal yerlerini aldılar. Uçak ani bir manevra ile inişe geçti ve çok kısa bir süre içerisinde inişe geçtiler. Uçağın zemine değişlerini Stian da hissetmekteydi. Askerlerden bazıları o sırada gözlerini kapayıp ellerini açmış dua ediyorlardı.

Uçak durduğunda tüm aydınlanma ışıkları söndürüldü ve içeride kırmızı ikaz lambaları yanmaya başladı. Tüm askerler bir anda ayaklandılar. İçerideki herkes ayağa kalkmıştı ve sistematik bir biçimde çıkışlara ilerliyordu. Uçağın dört bir yanından aynı anda geniş kapaklar açılmıştı ve askerler üçer dörder, ellerinde silahlarıyla çıkışlardan atlamaktaydılar.

Stian ne olduğunu tahmin edemediği dilden en sonunda bir kelimeyi tanıyabilmişti. Çıkışa yönelen tüm askerler tek bir kelimeyi çılgınlar gibi tekrar ediyorlardı:

Allah Allah Allah ...

İniş yaptıkları zemine çok yakın noktalara başka uçakların da indiğini görüyordu. Bir dizi yeni uçak mütemadiyen biraz ilkel görünen piste iniş yapmaktaydı.

Stian büyük bir şok içerisinde etrafında olup bitenleri takip etmeye çalışıyordu. Kimse Stian'ın farkına varmamıştı. Uçak kabininin tamamen karartılmış olması Stian'ın gizlenmesine yardımcı oluyordu. Birkaç adım uzağındaki çıkışların birine yaklaştı. Askerler coşkuyla bağırarak atlıyorlardı. Stian bir çeşit askerî çıkartmaya şahitlik ediyordu. Askerlerin Müslüman olduğuna adı gibi emindi ama hâlâ tam olarak nereli olduklarına anlam verememişti.

O sırada yanına aniden yaklaşan subaylardan biri Stian'ın varlığından habersiz kolunu çıkışa doğru yasladi. Kırmızı ikaz ışığının altında Stian'ın gözlerinin önüne serilen iki sembol zihnine adeta binlerce yıldırımın düşmesine sebep oldu. Subayın kolundaki bayrakta beyaz hilal ve yıldız yan yana duruyordu.

Stian kendisine hâkim olamayarak,

“–Türk askerleri!” diye fısıldadı.

Hemen yanı başındaki subay onca gürültü içerisinde bu garip sesi fark edip bakışlarını şahin gibi yanındaki boşluğa çevirdi ama Stian çoktan o yer ve zamandan uzaklaştırılmıştı ...

21 Saat

Sean ve Eowyn gönüllü girdikleri kapanın içerisinde tutuklu kalmışlardı. Artık yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Aşağıya inmelerini sağlayan platformun tüm halatları kopmuştu ve baskılı frenler aracılığıyla sıkıştıkları yükseklikte asılı duruyorlardı. En azından platformun kendine ait olan enerjisi ile yeterli ışığa şimdilik sahiptiler.

Eowyn, Sean'ın ayağa kalkmasına yardımcı oldu:

“–Ortam sıcaklığı ne âlemde? Göstergeler hâlâ çalışıyor mu?” diye sordu.

Göstergelerin butonlarına aceleyle basmakta olan Eowyn sinirle ekrana vurdu:

“–Göstergeleri tamamen kaybettik. Nasıl bir arıza meydana geldiğini bile bilmiyorum. Hiçbir şey göstermiyorlar. En son ortam sıcaklığı tehlikeli boyutlara ulaşmak üzereydi. Daha sonra ne oldu bilmiyorum.”

Sean heyecanla,

“–Sanırım ne olduğunu anladım. Bence dedikleri gibi bir koruma kalkanı silahının yuvasındayız. Büyük ihtimalle bir çeşit lazer ışınına maruz kaldık. Bu yüzden ortam sıcaklığı ve radyasyon bu kadar yükseldi.” dedi.

Aynı fikirde olmayan Eowyn,

“–Haklı olabilirsin ama hiç sanmıyorum. Öyle olsaydı, çoktan ölmüş olurduk. Dediğine göre bir lazer silahının tam namlusu üzerinde duruyorduk ve hâlâ onun içinde oturuyoruz. Kendimizi yukarıya çektirecek kancaları fırlatsak bile kapağı açmamıza imkân yok. Şimdilik beklemeye devam edelim. Belki telsiz bağlantımız çalışır veya kapı kendiliğinden tekrar açılır ve kurtuluruz.” diye cevap verip bulunduğu yere saldı kendisini.

Sean ve Eowyn belirsizlik içinde beklerken, kumanda merkezi Yüzbaşı James ile hararetli bir tartışma içerisindedeydi:

“–Uzun süre burada bekleyebilirim. Giriş kendiliğinden tekrar açılabilir. Takım arkadaşlarıma daha fazla zaman vermemiz gerekmez mi?”

Daniel ise merkezden emir yağdırmaya devam ediyordu:

“–*Bu felaketin meydana gelebileceğini zaten tahmin ediyorduk. Bu yüzden sen de bu göreve dâhil edildin. Bu yüzden büyük patlayıcıyla birlikte giriş parçalayıcı da yanına verildi. Hiçbir şey bilmiyormuş gibi konuşmayı kes ve emrettiğimiz işi söyledüğümüz zamanda yap!*”

“–Tamamen haklısınız efendim! Ama böyle bir durumla karşılaştıktan sonra bir gün içerisinde girişi patlatmam gerekeceği bana söylenmemişti, ayrıca içerideki arkadaşlarımızın başına henüz ne geldiğini bilmiyoruz. Bir gün çok kısıtlı bir süre, lütfen en azından iki gün daha verelim onlara. Biliyorsunuz ki tulumbanın üzerinde yeterli oksijen

jen tüpü bulunuyor.” dedi James ve gelecek cevabı beklemeye başladı.

Daniel’in görevi riske atmaya hiç de niyeti yoktu ve duygusuz bir ses tonuyla sarf ettiği sözler duyuldu:

“–James! Emirlerin tartışılmaması gerektiğini benden çok daha iyi biliyorsun. 21 saatleri kaldı. İşini yap! Tamam!”

İlk Yolculuk

Stian yaşadığı deneyimin ardından birkaç gün baygın bir şekilde yattı. Bilinci tamamen kapalıydı. Geçen günler kendisine sadece birkaç dakika gibi gelmişti. Tekrar uyandığında etrafında ne koşuşan askerler vardı, ne de bir yolcu uçağının içerisindeydi. Phuong onu metalik kapsülden çıkarmıştı ve her zamanki yatağındaydı yine...

Phuong, uyanır uyanmaz yanına yetişti ve kendisine sorular sormaya başladı:

“Aşağı yukarı kaç asker gördün? Tam olarak nereye iniş yaptınız? Herhangi bir ateş sesi duydun mu? Çarpışma gerçekleşti mi? Seni kimse gördü mü? Stian? Stian! Cevap ver!”

Phuong’un peş peşe sıraladığı sorular Stian’ın yorgun beyninde yankılanıyordu. Daha kendisine gelemeden soruları cevaplandırmaya çalıştı:

“Bilmiyorum! Çarpışma falan görmedim. Ama herkes saldırı için hazırды. Nereye indiğimizi de bilmiyorum ama her yer karanlıktı. Bana uyuşturucu mu verdin? Gördüğüm rüyaları nasıl kontrol edebiliyorsun?”

Aldığı cevaplardan tam anlamıyla tatmin olamayan Phuong, cevap alamadığı soruları tekrar yöneltti:

“Bütün sorularıma cevap ver! Etrafında kaç asker vardı? Altı yüz? Bin? Daha fazla? Seni fark eden oldu mu?” diye sordu sabırsızca.

“Bilemiyorum. Ortalık karanlıktı. Ben bile kendi vücudumu göremedim. Kimse beni görmüş olamaz. Ellerim yoktu. Ortalıkta kaç kişinin olduğunu da bilmiyorum. Ama başka jumbo jetler de iniş yapıyordu. Ne oldu bana?”

Bu sefer aldığı cevaplardan bir bakıma memnun olan Phuong arkasına gerilerek,

“Tebrik ederim Stian. İlk görevini başarıyla tamamladın. Kendinle gurur duymalısın, çünkü zamanda yolculuk etmiş olan ilk insan oldun.” dedi.

Stian’ın beyni durmuş gibiydi. Gördüğü her şeyin, vücuduna verilen bir ilacın yol açtığı halüsinasyonlar olduğunu sanıyordu. Phuong neler gerçekleştiğini açıklamaya devam etti:

“Eğer gittiğin yerdeki hiçbir şeyle etkileşime geçmediysen, bu görevi gerçekten de mükemmel bir şekilde tamamlamış oldun. Sana bunca zamandır hislerine nasıl kavuşacağını izah etmeye çalışıyordum. İşte vaat ettiklerimin hepsi böylece gerçekleşmiş oldu. Duyuların, döngüler, madde ve enerji... Seni yatırdığım kabin bu söylediklerimi kullandı ve seni başka bir döngü halkasına sıçratmıştı. Sen bana gördüğün her şeyi ayrıntılı açıklamadan önce ben sana bu işin nasıl gerçekleştiğini anlatacağım.

Senden bir duvara dokunduğunda neler olduğunu açıklamayı istemiştin. Bütün duyular enerji ile taşınır Sti-

an. Ben de senin duyularını iki döngü arasındaki bir köprü ile taşımış oldum. Sen aslında hep buradaydın. Fiziksel olarak vücudun hiçbir yere gitmedi. Böylece kütlenin korunumu yasası da muhafaza edilmiş oldu. Evrendeki toplam madde miktarı tek bir zerresine kadar sabit kalmalı.

Sonuçta duyularını taşıyan şey yine senin vücuduna ait olan algılayıcılarıdır. İçine girdiğin kabin, bu algılayıcılarını sırasıyla vücudunun yüzeyinden topluyor ve kabinin başındaki halkaya iletiyor. Halka içerisinde oluşturulan kara delik aracılığıyla bütün zerrecikler istediğimiz döngüye taşınıyor. Yani istediğimiz zaman dilimine iletilmiş oluyorsun. Toplam madde miktarını koruyabilmek için de bu zaman dilimindeki zerreler, duyularının gönderildiği zaman dilimindeki rastgele zerreler ile takas edilmiş oldu.”

Stian bu noktada Phuong’un konuşmasını bölerek,

“–Rastgele zerreler ile vücudumu takas ediyor olman tam olarak ne anlama geliyor? Bedenime ne yaptığını öğrenmek istiyorum.” diyerek hesap sordu.

Gülümseyen Phuong,

“–Vücuduna bir şey yaptığım yok. Seni gönderdiğimiz yer ve zamandan denk gelen havadaki zerreler ile algılayıcıların takas ediliyor. Bunlar zaten senin vücuduna ait olan yapı taşları. Korkacak bir şey yok. Ama teknik olarak sorun olabilecek şey şu; vücudundan topladığımız tanecikleri diğer tarafa yolluyorum. Tüm tanecikler seyahatin sonunda ait olduğu döngülere geri gelmesi gerek. Ama vücudundaki tanecikler tekrar tam olarak nereye döndürülüyor bunu bilemiyorum. Nasıl ki havadaki zerreler rast-

gele toplanıyorsa, senin vücuduna dönen tanecikler de aynı şekilde geriye rastgele bırakılıyorlar.” dedi.

Kafası oldukça karışan Stian,

“–Yani?” diye sordu.

“–Yanisi şu oluyor genç adam. Popondan aldığım algılayıcı zerreler, dudaklarına dönmüş olabilirler. Ama bunu hissetmezsin bile. Bu kapsülün vücuduna yapabileceği tek aksilik bu olacak.” diyen Phuong kahkaha atarak gülme-ye başladı ve Stian’ın anlatacaklarını dinlemeyi bekliyordu. “Şimdi gördüklerinin tamamını tüm ayrıntılarıyla dinlemek istiyorum...”

Gitmek ya da Kalmak

Samet ve Rafik sanat galerisine varmadan birkaç dakika önce müdür, arabasına binerek merkezden uzaklaşmıştı. Samet, müdür beyin odasında hayalet videosu arama fikrinden hiç hoşnut değildi ama Rafik’le birlikte bu maceraya atılmışlardı bir kere.

“–Bunu yapmamız gerektiğine emin misin? Yakalanabiliriz...” dedi Samet.

“–Eğer merakımı gideremezsem aklımı kaybedeceğim. Kaç gündür uyuyamıyorum. Hem zaten sen bu işte benden daha tecrübelisin. Geçen hafta hayalet videosunu kaydettiğim CD’yi odamdan yürütmüştün!” diye cevap verdi Samet.

Bu sözlere karşılık Samet,

“–İyi de, arkadaşının odasından CD yürütmek başka, patrondan yürütmek başka.” diye mızıklanmasını sürdürdü.

Müdürün sanat merkezinde olup olmadığını henüz bilmiyorlardı. Odasına doğru yöneldiklerinde güvenlik çalışanlarından birine rastladılar ve Ziyad Beyin kısa süre önce ofisinden çıktığını öğrendiler.

Şanslı olduklarını düşünen Rafik odanın etrafında kimse yokken içeri dalmaları gerektiğini düşündü. Güvenlik amirleri acil durumlara müdahale edebilmek için bütün kapıların anahtarlarını ellerinde bulundurma hakkına sahiptiler. Buna müdür ofisinin anahtarı da dâhildi.

Karşılaştıkları meslektaşlarının sözüne güvenemezdi. Eğer müdür içerdeyken kapının kilidine anahtarı sokarsa, başları ciddi bir şekilde belaya girebilirdi. Bu yüzden Rafik her ihtimale karşı odanın kapısını çalıp içeri girmek için kapıya yüklendi. Neyse ki kapı kilitliydi.

Hızlı bir şekilde kapıyı açıp odaya daldılar. Rafik müdürün masasına doğru büyük adımlarla yürürken, Samet kapıyı kapatıp sırtını kapıya yasladı. Hiçbir şeye elini sürmek istemiyordu. Çekmeceleri alelacele açıp kapayan Rafik'i izliyordu.

Rafik inanılmaz derecede soğukkanlıydı ve araması esnasında odadaki hiçbir şeyin yerini değiştirmemeye özen gösteriyordu. Masanın başına çoktan ulaşmıştı ve bir ara doğrulup fısıltıyla Samet'e seslendi:

“–Kapıyı tutmanın bir yararı yok. Neden gelip yardım etmiyorsun? Şu dolaplara baksana!”

“–Büyük ihtimalle aradığımız videoları bilgisayarında tutuyordur. O da zaten büyük ihtimalle şifrelidir. Yani burada bulabileceğimiz pek bir şey yok. Çok tedirginim. Çıkalım artık!” dedi Samet. O sırada gözüne masanın üzerinde duran dijital kamera ilişti. Heyecanla “Şuraya baksana! Masanın üzerinde bir kamera duruyor. Belki içerisinde bir şeyler kayıtlıdır.” dedi ve masaya doğru birkaç adım attı. Eline kamerayı alıp üzerindeki açma\kapama butonunu aramaya koyuldu.

Rafik ve Samet birlikte kamerayı kurcalarken kapıya yaklaşan seri ayak seslerini duydular. Kapının arkasında ki kişi anahtarını kapının deliğine soktu ve de haliyle kilidi sadece bir kere çevirmesiyle kapı açıldı.

İçerideki iki genç de bir anda buz kesildi. Kapının kilitli olmadığına şaşırان Ziyad Bey, Samet ve Rafik'e sinirli gözlerle bakıyordu. Yavaş hareketlerle başını öne eğip, dişlerini sıktı ve kapıyı kapattı. Agresif bir ses tonuyla,

“–Ne yapıyorsunuz burada?” diyerek çıkıştı.

Akıllarına gelen ilk bahaneyi uydurabilirlerdi. Ama bu, durumlarını daha da büyük bir çıkmaza sokardı. İronik olan şey ise kamera, son dakikaya kadar işe bulaşmaktan kaçınan Samet'in ellerindeydi!

Samet ve Rafik'in ağızlarını bıçak açmıyordu. İkisinin de Ziyad Beyin yüzüne bakacak cesareti yoktu. Orta yaşlı müdür öncelikle yerlerine oturmalarını istedi:

“–Aradığınız şey kameranın içerisinde bulunmuyor çocuklar.” dedi. Rafik özür dilemeleri gerektiğini düşünerek konuşmaya kalkıştı ama müdür bey eliyle susmasını işaret etti:

“–Biliyorum, genç ve toysunuz. Ama her ne olursa olsun, sizin amiriniz olan bir kişinin odasına izinsiz giremezsiniz. Size bu öğütleri veriyorum ama Rafik'ten önce burada güvenlik amirliği yapan diğer iki şef de odamı karıştırmaya kalkmıştı. Sanırım bu yaptığınızın yaş veya tecrübeyle alakası yok.” dedi Ziyad Bey. Sıkıntılı bir şekilde başını kaşıyarak,

“–Şimdi ne yapmamız gerekiyor sizce çocuklar?” diye sordu.

Rafik tekrar söz alarak,

“–Her şekilde suçluyuz efendim. Tamamen haklısınız.” dedi. Tam bir teslimiyet içerisine girmişlerdi.

Ziyad Bey,

“–Böyle bir şey yüzünden işten ayrılmanıza gönlüm elvermez. Aslına bakarsanız belki ben de sizin yaptığınız gibi bu odayı karıştırmaya kalkardım. Hatta belki sizin kadar sabırlı olmazdım bile. Kim bilir? O yüzden ceza almanız gerektiğini de düşünmüyorum. Fakat odama tekrar girmenizi de istemiyorum. Merak ettiğiniz ne varsa cevap vereceğim. Buyurun.” dedi.

Rafik ve Samet müdürlerinin kendileriyle dalga geçtiğini düşünüyorlardı. Samet emin olmak için,

“–Gerçekten mi?” diye sordu.

Müdür Ziyad artık çalışanlarını kaybetmekten bıkmıştı. Sahip olduğu adamlarını olayları inkâr edip zıtlaşarak kaybetmek yerine, bu sefer yanlarında yer alarak kazanmayı umuyordu. Bu sebeple farklı bir yönetim stratejisine başvurmayı düşündü.

Başını olumlu şekilde sallayan müdür,

“–Sorun da bitsin artık. Size birkaç dakikamı veriyorum. Gideceğim düğünün nikâh merasimini çoktan kaçır-dım. Hadi sorun bakalım!” dedi beklenmedik sevecen tav-
rıyla ...

Rafik ve Samet’in gözlerinin içi gülüyordu. Samet belki de sorulabilecek en cesur soruyla başladı:

“–Son bir yılda neden üç kere güvenlik amirimiz de-
ğişti?”

Müdür kısa ve net bir cevap verdi:

“Çoğu burada gördüklerinden tırsıp kaçtı.”

Rafik atılarak,

“Elinizde farklı bir hayalet görüntüsü var mı?” diye sordu. Buna karşılık ummadıkları bir cevap aldılar:

“Yemin ediyorum ki hayır! Elimize daha önce hiç videosu geçmemişti. En azından şu ana dek kayıtlarda fark eden olmamıştı. Yani Rafik sen buraya gelmiş en şanslı insansın.”

Müdürün son sözleri gerçekten de şok edici türdendi. Rafik zaman kaybetmeyerek aklına gelen bir diğer soruyu yöneltti:

“Peki, bizim elimizdeki videoyu neden görmek istemediniz? Hayaletin neye benzediğini hiç merak etmiyor musunuz?”

“Hayır, videodaki görüntüleri merak etmiyorum.” diyen Ziyad Bey gözlerini kapattı. Dudaklarını sıkıyordu. Daha önceden görmüş olduğu bazı şeyler gözlerinde canlanıyor gibiydi ve sözlerine devam etti:

“Ben dâhil, toplamda en az dört kişi hayaletle karşılaştı. Ben sadece bir kere hayaletle yüz yüze geldim. İki ay kadar önce gerçekleşti. O sırada da yanımda bir önceki var-diya sorumlusu vardı.”

Müdürün sözleri gerçekten de insanın kanını donduracak cinstendi. Rafik daha fazla şey öğrenmeyi umarak,

“Lütfen tam olarak ne olduğunu anlatır mısınız?” diye sorunca Ziyad Bey çok istekli olmasa da olayları tüm çıplaklığıyla anlatmanın yararlı olabileceğini düşündü ve başladı:

“–Bu şeyin ne olduğuna hiçbirimiz akıl sır erdiremedik. Eğer benimle birlikte aynı şeyi diğer amir de görmemiş olsaydı, kendi aklımdan şüphe ederdim. Sanat merkezinin açılışını yaptığımız günden bu yana güvenlik kameralarıyla ilgili sorunlar yaşıyoruz. Belirli aralıklarla yer altı katlarındaki güvenlik kameraları bozuluyordu.

Bütçemizin ne kadar kısıtlı olduğunu sizler de iyi biliyorsunuz. Zaten buranın inşası için belediyemiz bir servet harcadı. Bozulan güvenlik kameraları kullanılamayacak hale geliyordu. Hiçbirinin tamir edilmesine imkân yok. Bu yüzden ilk birkaç ay yedek kameraları kullanarak eksiklerimizi giderdik. Daha sonraları yenilerini sipariş etmeye başladım.

O dönemin amirlerinden biri, satın alınan kameraların markasının kalitesiz olabileceğini söyledi. Bu yüzden, farklı iki marka daha denedik. En sonunda onlarda da garip arızalar çıkmaya başladı.

Artık son bozulan kameranın yerine yenisini koyabilecek ödeneğim yok. Hatta yarın galeriye bir teknisyen geliyor. Bozuk olan kamerayı arka bahçeyi kollayan sağlam kameralardan biriyle değiştirecek. Ayrıca son bozulan kamera da yer altı katındaki koridorlara ait. Üstelik misafir edilen pahalı sanat eserlerini sakladığımız depoya açılan koridorda bulunuyordu.”

Rafik müdürün konuşmasını kuşkulu bir ifadeyle yönelttiği sorusuyla böldü:

“–Depoya açılan kameraların sıklıkla bozulması sizce garip değil mi? Belki de içeriden birisi depomuzu soymayı planlıyordur ve bu yüzden kameraları bozuyordur. Olamaz mı?”

“Ben de ilk başlarda öyle düşündüm. Etrafımdaki herkesten şüphelenmeye başlamıştım. Ama esas soru şu: Eğer birileri kameralarımıza sabotaj düzenliyorsa, bu kişinin kameraya yakalanmış olması gerekir, değil mi? Bozmak üzere olduğu kameranın görüntü alamadığı kör bir noktasına geçse de yine bir yerlerden kameralara son dokunan kişi mutlaka gözlemlenirdi. Daha da ilginç bir başka konu da kameraların her birinin farklı bir aksamından arızalanmış olması. Kimisinin güç besleme kabloları, kimisinin merceği yanmıştı. Çoğu ise kasalarının içerisindeki devrelerinden hasar görmüştü. Hasar diyerek kastettiğim herhangi bir fiziksel darbe filan değil, yine devre içerisindeki bazı yanıklar. Elektrik tesisatçıları defalarca şebekelerimizi kontrol etti. Eğer ana hattan kaynaklanan bir kaçağımız olsaydı bilgisayar, klima ve buzdolabı gibi diğer birçok elektronik eşyamız çoktan arızalanırmış.

Tabii ki söylentiler bu olayların hepsi gerçekleşmeden önce duyulmaya başlandı. Birçoğu yalan olmalı. Her çalışan bir şeyler gördüğünü, binada bir garipliğin olduğunu iddia ediyordu. Hiçbirine kulak asmadım, hatta daha sonraları iddiaları çıkaranları cezalandırdım. O günlerde dünyanın en geri zekâlı insanlarıyla çalışmak zorunda bırakıldığımı zannediyordum.

Elimdeki elemanlar sürekli değişip duruyordu. Daha bazı insanları tanımaya fırsatım olmadan işten ayrıldıklarını duyuyordum ve söylentilere son vermek artık neredeyse imkânsızdı.

Belki bu söyleyeceklerim seni daha da korkutacak Rafik ama diğer amirlerin hepsi hayaleti görüntüleme odasında gördüklerini söylediler. Ta ki ben de şahsen haya-

letle karşılaşmaya kadar söylenenlerin gerçek olabileceğine inanmıyordum...

Yaşananları dinlediniz, şimdi ne düşünüyorsunuz?”

Hayaletin diğer amirler tarafından görüntüleme odasında görüldüğünü duyan Rafik irkildi ve arkasına kollarını kovuşturarak duvara yaslandı. Müdüre bir şeyler söylemesi gerektiğinin farkındaydı:

“Ama kameralardan gelen görüntüleri izlediğimiz oda, ikinci katta bulunuyor. Biz hayaletin sürekli yer altında dolaştığını sanıyorduk.”

Müdür Ziyad gülerek,

“Ölmüş bir insanın hayaletinin sadece kabrinin olduğu yerde dolaştığını mı düşünüyorsunuz? Gerçi bu konuda ne söylesek çok saçma, çünkü mantık dışı bir varlıktan bahsediyoruz en nihayetinde.” dedi.

Samet masasına boş bir ifadeyle bakan müdüre yönelerek,

“Peki siz tam olarak hayaletle ne zaman ve nasıl karşılaştınız?” diye sordu.

Müdür saatini kontrol etti. Düğüne daha fazla geç kalmak istemiyordu, bu yüzden olayı kısaca anlatıp yola konulmayı düşündü.

“Size hızlı bir şekilde anlatacağım, çünkü yetişmem gereken bir düğün var. Neyse, olay daha önce de söylediğim gibi iki ay kadar önce gerçekleşti. Rafik’ten önceki vardiya amiri bana iki kez hayaletle karşılaştığını söylemişti. Adam sürekli aynı şeylerden bahsediyordu. Hatta ona göre hayalet neredeyse her gün görüntüleme odasına uğruyormuş.

Hayaletin odaya yaklaştığı anı sezebildiğinden falan bahsediyordu. Duvarlarda gezinen bazı yüzler görüyormuş. Sanırım kafayı iyice sıyırmak üzereydi gariban.

Ama ben hayaleti görüntüleme odasında görmedim. Sizin '*kabirden ayrılamama*' teorinize uygun olarak hayaletle yer altı koridorlarında karşılaştım. Hayaletin gelişini hissettiğini iddia eden amirle birlikte depoya doğru yürüyorduk. Koridorun güvenlik şifresini girdik ve kapıyı açtığımızda tam karşımızda duruyordu. Hayatımda şahit olduğum en doğüstü olaydı.

Ayaktaydı. Bembeyaz koridorun içerisinde simsiyah bir silüete sahip bir insan karşımızda duruyordu. Tüm gözleri yanıltabilecek bir şeffaflığa sahipti. Ben ve amir kapıda donakaldık. Zannedersenem hayalet de bizi gördü, bence hepimizin tahmin ettiğinden çok daha zeki bir varlık bu. Ama ben de ölmüş bir insan olduğuna inanıyorum. Daha sonra duvarın içinden süzülüp gözden kayboldu.

O anda ne yapacağımızı bilemedik, ben gerçekten paniğe kapılmıştım. Ama yanımdaki amir çok daha sakindi. Adam artık hayaletin bir sonraki hareketini tahmin etme derdindeydi. Ben daha koridorun girişine çakılmış bir haldeyken, o çoktan kamerayı kontrole koyulmuştu. Cihazdan hafif hafif duman çıktığını söyledi.

Biliyorsunuz yer altındaki havalandırma sistemimiz pek iyi çalışmıyor. İçerideki yanık kokusu rahatlıkla hissedilebiliyordu. Amir bana ilk kez hayaletin bir kamerayı bozduğuna şahit olduğumuzu söyledi.

Bu kadar soğukkanlı olmasına rağmen birkaç gün sonra güvenlik amiri işinden istifa etti. Çıkardığı işi çok be-

ğendiğimizi ve bütçemiz bozuk olmasına rağmen kalması için maaşını arttırabileceğimizi söyledim. Ama hiçbir yararı olmadı. Fikrini değiştiremedim. Bana şu sözleri söyleyip odadan ayrıldı: *‘Servet bile ödeseniz, bu pislğe bir daha bulaşmam.’*”

Müdürün sözleri Rafik ve Samet’i daha fazla korkutabilirdi. Korkutuyordu da ... Ama Ziyad Beyden duydukları her ifade ile düşündükleri şeyler daha fazla örtüşüyordu. Merakları da buna nispetle daha fazla artıyordu.

Sessizliği yine müdür bozdu:

“–Bu amirin doğru olanı yapıp yapmadığını bilemiyorum. Onun gibi bizler de aynı seçeneğe sahibiz; gitmek ya da kalmak. Orası size kalmış işte. Ama o adamın işten ayrılmasına cidden çok üzölmüşüm.”

Son sözlerinin ardından bir iç çekti.

“–Neyse, başka sorunuz yoksa artık gitmem gerekiyor.” dedi Ziyad Bey ve iki elini de masasının üzerine koyarak ayağa kalktı.

Rafik ve Samet’in sorabileceği başka soruları yoktu ve müdürün daha fazla geç kalmasına sebep olamazlardı. Yine de Rafik ayaktayken, son bir öneri almak için Ziyad Beye,

“–Bizim bundan sonra ne yapmamızı öneriyorsunuz?” diye sordu.

“–En basit olanı yapmanızı istiyorum: Susmanızı..”

Kancalar

Sean ellerindeki güçlü projektör ile tünelin başını ve sonunu sürekli gözlüyordu. Tünelde mahsur kalmalarının ardından henüz bir saat geçmişti ve umutları her geçen dakika biraz daha tükeniyordu. Sean projektörü bir kere daha tünelin dibinden yukarıya doğru yöneltirken bir kenara yığılmış olan Eowyn'e dönüp,

“Sence James bizi kurtarabilir mi?” diye sordu.

Eowyn yılgın bir ses tonuyla,

“Gerçekten ne yapabileceğini bilmiyorum. Girişi tek başına patlatmış olsa bile hayatta kalmış olmamız bir mucize olur. Tünel dik açıyla aşağıya uzanıyor, patlayan kapının tüm parçaları kafamıza yağmur gibi yağar. Üstelik en son yüzeye 92 metre uzaklıktaydık. Yani olası bir patlama zaten bizi de etkileyecektir. Sonuç olarak hayatta kalmamız neredeyse imkânsız. James'in yapması gereken bir süre daha bekleyip eve dönmektir.” dedi.

Yüzünde sıkkın bir ifade taşıyan Sean hâlâ pozitif olmayı deniyordu:

“Hadi ama bu kadar da karamsar olma! Ben nedense kurtuluşumuza kesin gözle bakıyorum. Sebebini bilmi-

yorum ama içime öyle doğuyor. Sanki birazdan E.T. ortaya çıkacak gibi. Onu senden önce görmek için projektörü döndürüp duruyorum.” dedi neşeli bir ifadeyle.

Eowyn, Sean'ın ablası gibi davranıyordu:

“Bence projektörü bir müddet çalıştırmayı durdurmalısın. Yoksa ihtiyacımız olduğu anda bataryamız bitmiş olacak.”

Oyunu yarıda kesilen bir çocuk gibi üzülen Sean çaresiz bir şekilde projektörü kapatmak için hamle etti ama derinden gelen bir ses bir anda ellerini durdurdu:

“Sesi sen de duyuyor musun? Duvarlara dokun!”

Yerinden heyecanla doğrulan Eowyn arkasındaki duvarlara iki eliyle yapıştı. Tiz bir titreşim, platformu da sarsmaya başlamıştı. Projektör girişe çevrilmişti, bakışlarını havaya diken Sean,

“Kahretsin! Hiçbir şey görünmüyor. Ne oluyor?” diye sordu.

Derinden gelmekte olan ses gittikçe güçleniyor ve platform üzerindeki titreşimi arttırıyordu. Sean ve Eowyn her iki eliyle tünelin çeperlerine yaslanmış, sesin nereden geldiğini tayin etmeye çalışıyorlardı.

“Bu küçük bir deprem olmalı. Umarım frenler bu sarsıntıdan zarar görmez. Yoksa direk dibi boylayacağız.” dedi Eowyn.

İlk etapta sabit kalan sarsıntı gittikçe güçleniyordu.

“Bence deprem olmuyor. Benim bulunduğum tarafa doğru gelmeye çalış. Sarsıntı bu taraftan geliyor.” diye karşılık verdi Sean.

Sean'a tam aksi yönde bulunan Eowyn platformun kenarlarına tutunarak hareket etmeye başladı. Sarsıntı sıklığında bir değişme yoktu ve şiddeti kararlı bir şekilde daha da güçleniyordu.

Sean, Eowyn birkaç adım daha yaklaştığında,

“Şimdi ellerini duvara koy!” diye bağırdı. Eowyn'in gözleri o anda korkuyla büyüdü, duvarın derinliğinde sanki bir şey hareket ediyordu. Eowyn hayretle,

“Bu da neyin nesi?” diye sordu.

“Bilmiyorum, ama sanırım buraya geldiğinde ne olduğunu göreceğiz.” diye cevap verdi Sean. Bir süre sonra etraflarını saran sarsıntının gürültüsü konuşmalarını duymalarını engellemeye başladı. Sean ve Eowyn gittikçe daha yüksek sesle konuşmaya devam ettiler.

“Sence bize doğru mu geliyor? Bana sabit hareket ediyormuş gibi gelmedi. Sanki zigzaglar çiziyor. Aman Tanrım! Sarsıntı giderek şiddetleniyor. Duvarı daha fazla dinleyemeyeceğim.” dedi Eowyn ve ellerini duvardan çekip tekrardan platformun kenarlığına tutundu.

Sean merakına hâkim olamıyordu. Ne pahasına olursa olsun, son anına dek toprak içerisinde hareket etmekte olan şeyin geldiği yönü tahmin etmeye çalışıyordu. Etrafına tutunarak yavaşça yere oturmaya çalışan Eowyn, Sean'a haykırdı:

“Yeter artık! Duvardan ellerini çek! Kaskını bir yere vurup, kendini öldüreceksin. Benim gibi tutunarak otur yerine! HADİ!”

Sean adeta kendini kaybetmişti. Ne olduğunu bilmediği bu gücün etkisi altındaydı sanki. Bilinmeyene dokunabilmek için bu kadar yol kat etmişlerdi. Onu eline alama-

dan geri dönmeyi bir türlü kabullenemiyordu. Her ne pahasına olursa olsun, sarsıntının gücüne inat ayakta durmaya çalışıyordu. Dehşet verici olayın, bu güne ulaşana dek sarf ettiği çabanın hediyesi olduğunu düşünüyordu ve bu bilinmeyene erişme fikri ona haz veriyordu.

Heyecanla Eowyn'e karşılık verdi:

“–Nasıl yere oturursun? Buraya gelebilmek için nelerden vazgeçtik? Fakültedeki ilk dersimizi hatırlamıyor musun? O andakinden çok daha fazla meraklıyım yaklaşan şeye. Şunun sesini duymuyor musun? Ben bu ana ömrümü adadım. Sen de ayağa kalk ve bu sesi hisset!”

Eowyn sinirle “*Sen kafayı çoktan bozmuşsun!*” diyecekken platformu sabit tutan frenlerden biri hata verdi. Eowyn bakışlarını endişe içinde, ayakta duran Sean'dan platform monitörüne döndürdü. Ekranda frenlerden birinin devre dışı olduğu uyarısı yanıp sönüyordu.

Sean ise toprakta yol aldığını hissettiği şeyin yön değiştirdiğini sezdi. Artık sarsıntılar en üst raddeye ulaşmıştı ki beş frenden biri daha hata verdi.

“–Artık topraktaki şey bize ulaştı. Etrafımızda tur atıyor! Tünelin etrafında dönüyor! Spiral şeklinde dönüyor sanki!” diye bağırdı Sean ve platformun kenarlığına tutunarak Eowyn'in yakınına yığıldı. Her ikisi de korkuyla olcukları bekliyorlardı.

Daire şeklindeki platformun frenleri merkeze beşgen şeklinde yerleştirilmişti ve şu ana dek bozulan frenler hâlâ dengelerinin bozulmasına yol açmıyordu. Fakat bir frenin daha devre dışı kalması durumunda tüm platform dengelerini yitirecekti.

Eowyn, iki adım gerisinde duran Sean'ın son sözlerini, sarsıntının gürültüsü sebebiyle tam olarak anlayamamıştı. Dediklerini daha iyi duyabilmek için Sean'a yaklaşmayı denedi. Astronot kıyafetlerinin içinde olduğunu unutmuştu bir anda, Sean'a daha yakın olunca sesini daha iyi duyacağı yanılsamasına kapılmıştı.

“–Son söylediğini anlayamadım. Ne spiralinden bahsediyorsun? Yanına geliyorum.” dedi.

Sean zaman geçirmeden,

“–Duuur!” diye haykırdı. “Zaten telsizle konuştuğumuzu unuttun mu? Yerinden hareket etme! Aramızdaki freni görmüyor musun? Geriye sadece 3 adet fren kaldı. Bu tarafa geçersen platformun dengesi bozulacaktır. Olduğun yerde kal!” dedi. Eowyn saf bir amatör gibi hareket ettiğini düşünüp yerine çakıldı.

Diğer yandan sarsıntı kesilmek bilmiyordu. Titreşimler tünele artık dalgalar halinde yayılmaya başlamıştı. Bozulan frenler hata vermeden önce bir miktar gaz çıkışı yapmışlardı. Frenlerin içerisindeki basınç, tünelin çeperlerinden gelen tepkiye karşı koyamıyordu. Sean ve Eowyn'in gözleri, aralarında duran frenin üzerindeydi. Sarsıntının son bulması ve frenin bir müddet daha dayanabilmesi için dua etmekteydiler. Tüm macera, burada, bu şekilde bitmemeliydi. Böylesi bir son tüm emeklerine haksızlık olurdu ...

Eowyn tüm ümidini yitirmişti ve en iyi arkadaşıyla vedalaşmadan hayatının sona ermesini istemiyordu. Bakışlarını aralarında duran frenden kaldırıp Sean'ın kaskına doğru yöneltti.

“–Buraya kadarmış Sean! Birazdan yolculuğumuz sona eriyor.” dedi umutsuzca.

Bu sözlere sinirlenen Sean kaşlarını çattı:

“–Hayır Eowyn! Buraya kadar değil. Bir şekilde bu durumdan kurtulacağız. Ne yapabileceğimizi düşünmeye çalış.” dedi ve o sırada aklına bir fikir geldi. Yerinden doğrulmaya çalışan Sean “Kancaları fırlatmalıyız!” dedi.

Arkadaşının söylediklerinde işe yarar hiçbir yan göremeyen Eowyn,

“–Tünelin duvarları pürüzsüz! Kancaların nereye tutunacağını zannediyorsun? Kancaları başımıza indirip kendini yaralamadan olduğun yerde kal!” dedi.

Buna karşılık Sean,

“–Senin gibi yere uzanıp ölümü bekleyemem. İhtiyacımız olan tek şey umut. Tek umudumuz da bu kancaları fırlatmak. Nereye tutunurlar bilmiyorum, ama ya tutunacak bir yer bulurlarsa?” dedi. Sözlerini sarf ederken platformun tırabzanlarına tutunarak ayakta durmaya çalışıyordu.

Kancaları ateşleme butonları platformun dört köşesine yerleştirilmişti ve Sean en yakın olanına üç dört adım kadar uzakta bulunuyordu. Yavaş yavaş ellerini ve ayaklarını kaydırarak hareket ettirip butona ulaşmayı denedi.

Eowyn arkasından,

“–Ne olur sıkı tutun!” diye bağıırıyordu. Sean’ın elini ateşleme butonunun üzerine atmasına çok az kalmıştı.

Tam o esnada tüm gürültü ve sarsıntı bir anda kesildi, her şey aniden durmuştu sanki. Yüreklerine su serpildiği o anda korkunç bir patlama tüm sessizliği alt üst etti. Plat-

formun onlarca metre aşağısında dipsiz karanlığın içinde bir yerler yıkılmıştı sanki ve sesin yankıları tüneli inletiyordu. Sanki çöken bir şatonun taşları uçurumdan aşağıya doğru yuvarlanıyordu.

Son patlama tünelde ani ve daha ciddi bir sarsıntı meydana getirmişti. Sarsıntının şiddeti geriye kalan frenleri zorluyordu. Eowyn,

“–Tünelin tabanına bazı parçalar düşüyor. Sesin yankısını duyabiliyor musun?” diye sordu.

Korkunç yankıdan sonra tünele yeniden sessizlik hâkim olmuştu. Sean fırlatma butonunun güvenlik kapağını kaldırmıştı ve eli kırmızı butonunun tam üzerinde tetikte bekliyordu.

“–Evet! Patlamadan sonra bir şeyler dökülmeye başladı. Korkarım tünel göçmek üzere. Eğer biraz daha derine inebilmiş olsaydık, kayalar üzerimize devrilecekti.”

Son sessizliğin ardından bir patlama daha duyuldu ve bu kez daha güçlü bir sarsıntı tüm tüneli inletti. Bu gerginliğe dayanamayan frenlerden iki tanesi daha yavaşça devre dışı kaldı. Neyse ki Eowyn ve Sean’ın arasındaki fren, en son bozulan olmuştu. Platform tünel duvarlarına sürtünerek dengesini yitiriyordu ve astronotların bulunmadığı köşeden aşağıya doğru kaymaya başlamıştı.

Eowyn’in attığı çılgınlıkla beraber, Sean yardımcı olmayacağını bildiği halde kancaları fırlatmak için butona tüm gücüyle yüklendi. Duvarlara sürtünerek dayanılmaz bir ses çıkartan platformun dört bir yanından kancalar fırlatıldı. Platform gittikçe hızlı bir şekilde devriliyordu. Sean ve

Eowyn telaşla tırabzanlara tutunmaya çalışıyorlardı. Aşağıya indikçe platform eğik bir şekilde yere düşmeye başlamıştı.

Genç astronotların her ikisi de artık yolun sonuna geldiklerine inanıyorlardı ve solukları kesilmişti. Bilinmeyen son içerisinde beyhude bir şekilde yok olmak üzere hızla ilerliyorlardı. Düşüşleri esnasında Sean'ın fırlattığı kancalar tünel içerisinde yukarıya doğru yol almaktaydı. Eowyn endişeli gözlerle projektörün aydınlattığı kancaların karanlık içerisinde nasıl kaybolduğunu izliyordu.

Eowyn bir anda gördükleri karşısında gözlerine inanamadı. Karanlık içerisinden bir yılan süzülüyordu sanki. Hayır, bu adeta bir ejderhaydı. Çin efsanelerinde resmedilen ejderhalara benzer, yılan şeklindeki bir yaratık kancaların arasından süzülüyordu. Kollarını iki yana doğru açmıştı ve pençelerini tünelin duvarlarına saplayıp kendisini daha da ileriye doğru atıyordu.

Bu tam anlamıyla bir ejderhaydı. At yelesine sahip, bir yılanın kıvraklığına erişebilen, adeta şeytanın gözleriyle avını izleyen bir kaplan gibiydi ve gözlerini Eowyn'e dikmişti. Eowyn gördükleri karşısında adeta büyülenmişti. Karşısında o ana dek gördüğü en güzel yaratık duruyordu.

Sean düşmeden önce ayakta durduğu için yüzü tamamen tünelin zeminine doğru dönüktü. Eowyn, Sean'a seslenmek için çıldırıyordu ama felaketin endişesinden nefes almayı dahi beceremiyordu. Tarif edemeyeceği yaratığın kendilerine nasıl yaklaştığını seyretmekteydi.

Ejderha artık çok yakındı ve bir hamleyle kuyruğunu platform üzerine savurdu. Narin bir şekilde Eowyn'i be-

linden kavradı ve platformdan kopardı. Eowyn direnmemiști bile, tutunduğu demirlerden salıverdi ellerini.

Eowyn tam olarak göremiyordu ama ejderha bir şekilde tüneli ağzıyla yardı ve içine bir solucan gibi girdi. Kendisine yeni bir tünel açarak toprak içerisinde ilerliyordu ve ardında bıraktığı delik kendi kendisine göçerek kayboluyordu. Genç kadının yarı açık yarı kapalı gözlerle bu rüyayı izlemeye devam etti ve ejderhanın kuyruğunda savrulmaktan yorgun düşüp bayıldı...

Sorular

Stian seyahati boyunca yaşadığı tüm olayları Phuong'a ayrıntılarıyla tekrar tekrar anlattı. Phuong, genç adam kapsül içinde bulunduğu sürece Stian'ın zihnini dinleyemiyordu. Fakat Stian şahit olduklarını anlattığı sırada gördükleri tekrar gözlerinin önüne geliyordu ve Phuong bu görüntüleri rahatlıkla algılayabiliyordu.

Son yaşadığı deneyimle beraber Stian'ın kafasındaki birçok soru cevap bulmuştu. Bir taraftan da yeni sorular zihnini kurcalıyordu ve mantığı zamanda yolculuk yapmış olduğunu hâlâ kabullenemiyordu.

O sırada Phuong,

“–Hâlâ vücudunu bir ilaç şirketinin deneylerine kobay olarak kullandığımı düşünüyorsun. Biliyorum, ama eğitimin devam ettiği sürece bu şüphenden kurtulacaksın. Bana yaptığın iş için ücretini sana peşin ödüyorum. Görevin esnasında karşılığını alıyorsun. İşte sana hislerinden daha fazlasını sundum. Buna ne diyorsun?” diye sorunca Stian'dan beklenmedik bir cevap aldı:

“–*Neden beni seçtin?*”

Duraksayan Phuong,

“Benden başka güvenebileceğin kimse yok. Şunu bilmeni isterim ki sana hiçbir zaman yalan söylemedim, söylemeyeceğim de. Her soruna cevap vermeyebilirim, vermeyebilirim; bazı şeyleri senden saklayabilirim. Soru sormanı da yasaklayabilirim. Ama yalan veya doğruluğundan emin olmadığım bir bilgiyi sana asla ulaştırmam. Hiçbir kötü amaca hizmet etmiyorsun Stian. Aksine çok ulvî ve evrensel bir görev üstlendin. Bu dünyadaki en özel görev ve ayrıcalık benim tarafımdan sana bağışlandı.

Beyin gücümüzle birbirimize bağlandığımız gibi başka bir köprüyle de birbirimize bağlı kalmalıyız. Bu köprünün adı da GÜVEN! Sana güvenmem gerek. Senin ise bana güvenmekten başka bir tercihin yok. Yaşadıkların tamamen gizli kalmalı. Sahip olduğun sessizlik sana kuşkusuz güvenebilmem için en güzel neden. Deneyimlerini sadece BEN bilmeliyim ve kaybettiğin duyularını sana sadece BEN geri verebilirim. İşte bu yüzden seçildin.” dedi.

“Eğer beni geçmişe geri gönderirsen, kendi geçmişimi değiştiremeyeceğimi nereden biliyorsun?”

“Nereye gideceğini de ben seçerim. Kapsül seni bir enerji bulutu gibi daha önceden belirlenmiş bir noktaya bırakıyor. Hareket kabiliyetin sınırlı olacak. Kendi kendine istediğin yere gidebileceğini sanma sakın. Diğer yandan seyahatin boyunca seninle iletişim kurmam mümkün değil. Bu yüzden karşılaştığın her şeyi bana tüm ayrıntılarıyla anlatmalısın. Devam eden günlerde birkaç sefere daha çıkacaksın, hepsi çok basit olacak. Bir tür bu çalışmalara alışma gezileri diyelim. Başka bir sorun var mı?”

“–Yolcu uçağındaki tüm koltuklar sökülmüştü. O gün tam olarak ne gördüm? Kapsül beni tam olarak nereye bıraktı?”

“–Eğer beklediğim şeyleri görmemiş olsaydın, bu senin ilk ve son görevin olmuş olacaktı. Ama her şey tam beklediğim gibi devam ediyor. Doğrusu çok uzaklara gönderilmedin. Gördüklerin yaklaşık 15 yıl sonra olacaklara ait şeylerdi. Üçüncü dünya savaşını fitilleyecek olayın tam başladığı noktada bulundun.

Güç her zaman farklı kutuplara bölündü ve herkes kendisine yakın olan yerde yerini aldı. Komünist-kapitalist çekişmeleri, yüzyıl savaşları, İngiliz, Fransız, Osmanlı ve Roma çağı... Bu böyle devam edip gidecek. Görüyor musun? Al sana bir başka döngü daha. Son 10 yıldır yeni bir kutuplaşmanın içerisindeyiz. Bu kadar süredir başka ülkelere saldırgan tutumlar içerisinde bulunmayan radikal İslamcı gruplar, bir anda fikir değiştirip Batıya karşı terörist bir tavır takındı. Yeni akım nasıl sona erecek? Yeni bir soğuk savaş dönemi mi? Yoksa güç dengesinde birilerinin yerini değiştirmeye karar vermesi mi?

Laik Türkiye Cumhuriyeti toplumu Müslüman olmasına rağmen onlarca yıl Batıyla hareket etti. Onların farklı bir kutuba doğru atacağı ilk adım, her şeyin başlangıcı olacak. Bu hareketin durdurulması imkânsız gibi bir şey. Gördüğün olay başarılı gerçekleştirilen bir askerî çıkarma harekâtıydı. Yolcu uçaklarına yüklenmiş 10000 özel kuvvet komandosu, iki ayrı güç grubu olarak Yunanistan topraklarına indirildi.”

“–Nasıl? Ama bu nasıl mümkün olabilir?”

“–Gayet basit. Türk ordusu tarafından gizlice 10 adet jumbo jet uçağı satın alındı. Uçakların iç tasarımı tamamen askerî harekât için elden geçirildi. Yaklaşık 560 yolcu taşıyabilen uçakların her birine biner kişi nakledildi ve uçaklar da kullanıma açık Yunan acil durum pistlerine indirildi. Bilirsin, bazı kritik bölgelere yakın olan otoyollar bu amaçla kullanılmak için hazırlanmıştır.

Yaklaşık 20 dakika içerisinde Türklerin asker çıkarma işlemini tamamlaması gerekiyor. Yunanlılar ise ilk başta radardan kaybolan yolcu uçaklarının yere çakıldığını zannedecekler ve tehlikenin farkına vardıklarında havadaki her yolcu uçağını bir tehdit olarak algılayacaklar. Böylece gafil avlanan Yunanistan büyük bir işgalin pençesine düşmüş olacak. Çağdaş bir Truva saldırısı, sence de öyle değil mi?”

“–Peki, bundan sonra hep bu olayların içerisinde mi bulunacağım?”

“–Korkunu haklı buluyorum, ama dert etmen gereken bir şey yok. Seyahatin esnasında sana zaten kimse zarar veremez. Çünkü fiziksel olarak her zaman buradasın. Zaten bu bahsettiğim olay büyük çerçevenin içerisindeki küçük bir sahneydi. Eğitimlerin boyunca uzun bir süre bu savştan ve zaman diliminden uzak kalacaksın. Şimdi biraz dinlen, büyük günler seni bekliyor.”

Hattatın Defteri

Rafik ve Samet, müdüre yakalanmalarının ardından sanat galerisinin otoparkında elleri ceplerinde yürüyorlardı.

“–Eee? Sence müdürün sözünü dinleyecek miyiz?” diye sordu Samet.

Hafifçe tebessüm eden Rafik,

“–Kesinlikle. Zaten hayaleti ekranda gördüğüm ilk günden bu yana sözünü dinledik. Yani kardeşin haricinde kimseye bu olaydan bahsetmedik. Bundan sonra da sessiz kalıp söylentileri yalanlamaya devam edeceğiz.” diye cevap verdi.

Duyduklarına sevinen Samet,

“–Yani maceraya devam ediyoruz ha?” diyerek Rafik’e bir omuz attı ve ekledi. “Dedemi bir şekilde ikna etmemiz gerek. Burada çalışmamı engellemek için elinden geleni yapacaktır. Buna da bir çare bulmamız lazım. Aslında benim bir fikrim var.”

Rafik, Samet’e yönelerek,

“–O iş nasıl olacak?” diye sordu.

Kurnaz düşüncelerle alt dudağını ısırarak Samet,

“–Vallahi, bu olaylara dedem hepimizden daha meraklıdır. Küçüklüğümden beri bize böyle hikâyeleri ballandıra ballandıra anlatıyor. Çoğu kendi palavrası zaten, ama adam kendi yalanlarından bile zevk alıyor. Eline gerçeğiyle yüzleşme fırsatı tekrardan geçmiş. Sence bu fırsatı kaçırır mı?” dedi.

Gözleri parlayan Rafik,

“–Onun gibi deli bir adam olsaydım -ki öyleyim- ben de kaçırmazdım herhalde. Peki dikkatini nasıl çekebiliriz?” diye sordu.

“–Sen orasını bana bırak. Bildiğim bir şeyler var. Hadi, her zaman takıldığı kahveye gidelim.” dedi Samet ve ikili yön değiştirip yürümeye devam ettiler.

O sırada Cemal Dede kahvehanedeki arkadaşlarına eşinin hikâyesini anlatmakla meşguldü:

“–Benim ailem fakirdi. Aslında daha kimseyle evlenmeyi kafaya koymamıştım. Kendisini tanımıyordum bile.

Hanımın babası bizden daha varlıklıydı, ama güngörmüş insanlardı. Sağ olsun kayınpederim burnu havada bir insan değildi. Kendi çocuklarının bile toprakta iş görmesini isterdi.

Bizim rahmetli hanım çok açığözdü. Bir gün beni babasının tarlasında çalışırken görmüş beğenmiş. On dokuz yaşındaydım daha. O da on altısında. Tarladaki arkadaşlardan biri söyledi bana ilk önce, ‘*Bak bu kız en fazla sana su taşıyor.*’ diye. Güneşin altında kavrulurken, karımın elini yüzüne gölge eden duruşunu unutamam.

Deli kız annesini ikna etmiş önce. Annesi de benim anamla görüşmüş. Nişanlanacağımı en son öğrenen ben

oldum. İlk başta boyu benden kısa diye istememiştim kızı. O anki cahil kafamı koca dayım nasıl kandırdı bilemezsiniz. Bana aynen şöyle dedi: *'Oğlum bu kızın yaşı daha 16. Kadınlar biraz daha geç büyür. Gör bak 4-5 sene-ye seni bile geçer boyu. Sen kızın boyunu kafana ne takıyor-sun ki? Güler yüzlü, narin, kıymet bilen biri mi? Sen asıl ona bak! Hem evlenirsen annene babana da çok yararı dokunacak. Hele bir he de.'*

Adam nasıl çelmişse aklımı, bir buçuk aya evleniverdim. Dediğine de öyle kanmışım ki 30 yaşına kadar karım boy atacak diye bekledim. He he he!"

Yaşlı adam yüzündeki tatlı tebessümle sözlerini noktalamış ve bakışlarını kahveye doğru yaklaşmakta olan torunu Samet ile arkadaşı Rafik'e çevirdi. Beraber oturduğu topluluktan ayrıldı; kahvenin kapısına doğru yürüdü ve omzunu kapının pervazına yorgun bir şekilde yaslayarak gençlerin gelişini izlemeye başladı. Bir yandan da *"Bakalım bu sefer ne soracaklar?"* diye düşünüyordu.

Cemal Dede torunlarının kendi yaşadığı korkunç deneyimi yaşamasını istemiyordu. Gençlerin kahveye aklını çelmek için geldiklerinden adı gibi emindi. Samet ve Rafik kahvenin kapısında durup yaşlı adama,

"-Selamün aleyküm!" dediler. Cemal Dede yavaş adımlarla tahta bir iskemle alıp kahvehaneden çıktı ve biraz geç de olsa,

"-Aleyküm es-selam!" deyip gençlerin selamını aldı.

Kahveden birkaç boy uzaklaştı. Daha sonra iskemlesini çorak arsanın ortasına koyup oturdu. Bunu gören gençler de birer sandalye alıp yaşlı adamın karşısına iliştiler.

Cemal Dede, sanki Samet işinden günler önce istifa etmiş gibi konuşuyordu:

“–Ne oldu yavrum? Yeni bir iş bulabildin mi? Allah yoluna hayır getire!”

Konuşmadan önce Rafik’le kısa bir ara bakışan Samet dedesine yönelip,

“–Bize yardım etmen gerek dede! Her şey işi bırakıp gitmekle olmuyor. Hem işimi bırakmam, yakayı bu lanet şeyden kurtaracağımız anlamına da gelmiyor. Ayrıca, bugün sana söylemek istediğimiz başka bir şey daha var. Hattat dedenin defterini neden kullanmıyorsun?” diye sordu.

Duyduğu sözlere sinirlenen Cemal Dede,

“–Öyle bir defter yok!” diye haykırdı ve iki elini de hışımla dizlerine vurarak yerinden fırladı. “Size zamanında bunları kim uydurmuş bilmiyorum.”

Biraz daha ileri eğilen Samet,

“–Dede! Bu defteri bizim ailedeki herkes biliyor. Hattat deden koyun postunu bile okuyarak yürütürmüş. Asasını diktiği tarlaya bir tek karga bile ilişemezmiş. O defteri de ölmeden önce sana vermiş. Hem Mustafa elinde görmüş birkaç ay önce. Yardımına ihtiyacımız var.” dedi. Samet bu sefer daha ikna edici bir ses tonu kullanmıştı. Rafik ise arkadaşının neden bahsettiğini anlamaya çalışıyordu.

Yaşlı adam bakışlarını zeminde gezdiriyordu ve fısıldayarak daha sakın bir tonla,

“–Defteri bulsak bile, okuyamayız. Hattat şifresi kuru-

lu üzerinde. Yanlış okursan, başına bin türlü musibet örer-sin.” dedi. Ayakta iki adım dolanıp iskemlesine geri dön-dü. Başını, suçlu bir çocuk gibi öne eğmişti.

Samet o sırada Rafik’e göz kırptı ve o da dedesi gibi fı-sıldamaya başladı:

“–Dede! Senin hikâyen bize bir şey öğretti. Bu musi-bet soğuktan korkuyor. Soğuk canını yakıyor sanki iblisin. Bunu ancak sen defterden okuyup halledebilirsin. Hem intikamını almış olacaksın deyyustan, hem de biz güven içerisinde çalışıyor olacağız bundan sonra. Belediye bize çok güzel para ödüyor. Oradaki işimi bırakırsam, çöle sü-rerler beni. Bir daha iş bulamam. Yardım et bize!”

Torunun son sözleriyle başını kaldıran yaşlı adam ,

“–Korkmayın oğul! Biz daha ölmedik evelallah! Bir ça-resini düşünürüz elbet.” deyip gençleri gönderdi.

Cemal Dededen yeterince uzaklaştıklarında Rafik Samet’e sokularak,

“–Ne kitabından bahsediyorsun?” diye fısıldadı.

Samet gülümseyerek,

“–Tam da istediğim gibi oldu. Bu bize epey zaman ka-zandıracak. Bu tür esrarengiz şeylere inanıyorum, ama şif-reli defter olayı bence biraz abartı. Biliyorsun dedem bir bakıma Harry Potter dünyasında yaşıyor. Dua kitabının hikâyesini de biz küçükken annem anlatmıştı. Dedem yıl-lardır böyle bir kitap saklıyor herkesten. Bunun zaten pek bir önemi de yok. Mühim olan dedemden işim için izin alabilmiş olmaktı. Bizi de bu şekilde başından savdığına göre, çalışmama hâlâ izin veriyor demektir. Bnroh!¹¹”

11 Arap dilinde ‘Gidelim!’ anlamına gelir.

Ego

Stian günlerdir yeni bir görev almak için sabırsızlanıyordu ama Phuong bunca zamandır sanki hiçbir şey olmamış gibi davranmaktaydı. Daha önceden yaptığı sıradan işlerle zamanını doldurup evden ayrılıyordu.

Bu bekleyiş daha fazla sürmedi. Birkaç gün sonra Phuong eve girer girmez Stian'ın yanına gelip,

“–Artık son yaşadıklarını iyice kabullenmiş olmalısın. Hadi seni biraz gezintiye çıkaralım.” dedi ve felçli genç adamı kucaklayıp kabinin içerisine dikkatlice yerleştirdi.

Deliler gibi heyecanlanan Stian,

“–Bu sefer nereye göndereceksin? Lütfen bu kez göndermeden önce bana biraz bilgi ver.” diyerek resmen yalvardı.

Sakin davranan Phuong,

“–Merak edilecek bir şey yok. Artık buna alışmalısın. Bundan sonra seni her gün aynı saatte aynı yere göndereceğim. Görevinde değişen pek bir şey yok. Kimseye gözükmeye, ortalığı kolaçan et. Dönmek istediğinde bana seslen.” dedi. Kabini çalıştırmak için son ayarlamaları yapı-

yor, bir yandan da talimatlarına devam ediyordu:

“Gerektiğinde eşyaların içinden geçmeyi dene. Az kalsın unutuyordum: Uzun süredir Arapça pratik etmiyordun değil mi? Gittiğin yerde ihtiyacın olabilir.” diyerek konuşmasını tamamladı ve kabini kapattı.

Yoğun sıvı sesi felçli adamın kulaklarında tekrar yankılanmaya başlamıştı. Sıvı sesinin yarattığı frekans gittikçe yükseliyordu. Stian neyle karşılaşacağını merak ederken transfer tamamlanmıştı bile.

Stian vardığı yeri tanımaya çalışıyordu. Ortalık kapsülün içi gibi tamamıyla karanlıktı fakat artık hiçbir ses de duymuyordu. Geçiş tamamlamış olduğundan tam olarak emin değildi. Yürüdüğünü düşünüyordu ama zifiri karanlıkta bir şey göremiyordu: Bulunduğu ortamın verdiği hafif sıcaklık, kendisini daha iyi hissetmesine yardımcı oluyordu.

Çok geçmeden yürüyebilmekte olduğundan iyice emin oldu. Phuong’un bu bilmeceli sürprizlerinden artık sıkılmaya başlamıştı ve hangi deliğe tıkıldığını çözmeye çalışıyordu.

Kollarını iki yana doğru açtığında, yer yer soğukluk hissediyordu. Karanlık içerisinde adımlarını yavaş yavaş atarken yaklaşan birkaç insanın sesini duydu. Az ilerisinde ince bir ışık yansıması olduğunu gördü. Kendi kendine *“Bir çeşit ambarın içerisine kapatılmış olmalıyım.”* dedi. Sohbet eden adamların konuşmaları ve ayak sesleri yaklaşmaktaydı.

Adamlar, ışık yansımasının olduğu yerde durdu. Dijital tuş sesleri duyuldu ve kısa süre içerisinde oda tamamen

aydınlandı. Stian bir anda ortaya çıkmıştı ve ne yapacağını bilmiyordu. Etrafını kolaçan etti. Az önce kollarını açtığı yerde iki adet bronz heykelin bulunduğunu gördü.

Bir çeşit deponun içerisindeydi ve etrafında irili ufaklı bir sürü heykel ve tablo bulunmaktaydı. Birçoğunun üzeri beyaz çarşaflarla örtülüydü. Hızlı hareket etmesi gerektiğini fark eden Stian yanındaki büyük heykelin arkasına geçti.

Depoya giren adamlar sohbetlerine devam ediyorlardı. Stian'ın varlığından tamamen habersizdiler. Stian cesaretini toplayıp adamların nerede olduğunu gözetledi.

Güvenlik görevlisi üniformasını giymiş, yirmili yaşlardaki esmer iki genç adam odayı kontrol ediyorlardı. Gençlerden birinin arkası dönüktü ve yerde dizili olarak duvara yaslanmış tabloları kontrol ediyordu. Diğerisi ise ellerini beline koymuş deponun ışıklandırmasına göz gezdiriyordu.

Stian konuşmalarına kulak kabartıp dediklerini anlamaya çalıştı. Arapçaya ait garip bir lehçenin konuşulduğunu düşündü. Suriye Arapçasına benzeyen dili anlamakta güçlük çekiyordu. Ellerini beline koymuş olan adamın depodaki ışıklandırmadan bahsettiğine emindi ama sadece birkaç kelimeyi tam olarak duyabilmişti.

İçeride daha fazla zaman geçirmeyen güvenlik görevlileri deponun kapısını kapatıp koridordan uzaklaştılar. Temkinli davranan Stian bir süre daha yerinden kımıldamayı tercih etti.

Tamamen yalnız kaldığından emin olduğunda oda içerisinde bir tur attı. Hiçbir şey göremiyordu ama yavaşça

yürümeye devam ediyordu. Depo içerisindeki heykellerden birine çoktan denk gelmesi gerekiyordu. Fakat henüz bir tekine bile dokunamamıştı. Diğer yandan, yürümeye devam ettikçe vücudunun farklı yerlerinde rahatsız edici soğukluklar hissediyordu.

Yürümeye devam ederken kapının altındaki ince ışık tekrardan gözüne ilişti. Oraya yönelip yürümeye devam etti ve aklına gelen bir şeyle bir anda bulunduğu yere çakıldı. Kendi kendine, *"Kapıya varasıya kadar en azından bir tane heykele denk gelmiş olmalıydım. Hissettiğim garip soğukluklar bronz ve mermer heykellerin yüzeyi olmalı. Far-
kında olmadan Phuong'un dediği gibi eşyaların içerisinde
süzülüyorum."* diye düşündü.

Karanlığın içerisinde kendisini kaybedecek gibiydi. Bir an evvel bu depodan kurtulmak istiyordu. Kapının altından odaya sızan ışık Stian'ın pusulasıydı. Önünde duran kapının en azından işlek bir caddeye açılmadığından emindi artık.

Ortalık yeterince sessizdi. Onun yerinde bir başkası olsaydı belki de bu kadar cesur hareket edemezdi ama Stian sabırsızdı. Yıllardır karanlıkta tek başına beklemekten bıkmıştı ve eline verilen bu fırsatı değerlendirerek sonunu düşünmeden karanlık perdeyi yırtmak istiyordu. *'Kapının içinden süzülmeliyim!'* dedi.

Gözlerini kapatıp duvarın içine daldı. Bakışları bir anda aydınlık bir koridora ulaşmıştı. Kararlı hareketini duraksatıp koridora baktı bir süre. Ortalık pırıl pırıldı ve etraf bomboştu. Yerdeki fayanslar ışıldıyordu ve tam karşısında bir başka kapı daha bulunuyordu. Bu kapının da hemen yanında üzerinde tuşların bulunduğu bir dijital kilit

yerleştirilmişti.

Koridorda ilgi çekebilecek başka hiçbir şey yoktu. Bakışlarını biraz yukarıya kaldırdığında tavanın köşesindeki mavi yangın çıkışı işaretini gördü.

Vücudunun büyük bir kısmı deponun duvarlarında olduğu için epey üşümüştü. Kimseyle karşılaşmayacağını umarak birkaç saniye içerisinde tamamen koridora geçmiş oldu. Geniş adımlar atarak parlak fayansın üzerinde gezinmenin tadını çıkarıyordu. Bu sefer Phuong tarafından stres dolu bir dünyaya gönderilmemişti. Ulaştığı yer belki yeşil bir vadi değildi ama uzun süredir felçli kalmış bir adam için yürüyebildiği bu zemin, bir vadiden öte, cennetin ta kendisiydi.

Henüz birkaç adım atmıştı ki tüm tüylerini diken diken edecek bir ses duydu. Koridorun sessizliğini genç adamların kahkahaları bozmuştu. Stian kafesinden salınmış bir hayvan gibi ortalıkta koşturduğunu fark etti. Dikkatsiz bir şekilde hareket etmiş ve görevlilerin koridordan tamamen uzaklaştığını düşünmüştü, ama yanılmıştı.

Karanlık depolardan birine dalması gerektiğini; az önce içinden çıktığı odaya girmenin daha mantıklı olabileceğini düşündü. Deponun karşısındaki oda bambaşka bir yere de açılıyor olabilirdi.

Koridor L harfi şeklindeydi ve kahkaha sesleri kapının diğer ucundan yükseliyordu. Hızlıca dönemecin köşesinden kapıyı kontrol etti. Hâlâ kapalıydı.

Kapıların her ikisi de birbirinin aynısıydı ve tur attığı sırada yön duygusunu yitirmişti. Daha fazla zaman kaybetmeden bir tercih yapması gerekiyordu. Her ikisi de karanlık

bir depo olmalı diye umut ederek, kapılardan birine daldı.

Yakalanma korkusuyla karanlık oda içerisinde yürümekten ziyade adeta koşuyordu. Gerçekten ne kadar hızlı yol aldığının farkında değildi. Vücudunda soğukluğunu tekrardan hissettiği irili ufaklı heykeller veya diğer eşyalar önünden geçiyor olmalıydı. Deponun sonuna doğru yaklaşmış olduğunu düşünüp bulunduğu yerde hareketsiz bir şekilde durdu.

Heyecanla bekliyordu. Karanlık Norveç kışında bakıcılarının ayak seslerini duymayı beklediği günlerdeki gibi güvenlikçilerin seslerini duymaya çalışıyordu. Kendisini kimsenin görmediğinden emindi. Büyük ihtimalle depoya tekrardan kimse girmeyecekti.

Bir yandan da eğer içeriye birileri girerse ne yapması gerektiğini düşünüyordu. *“Ya adamlar içeride bir şeylerini unutmuşlarsa? Ya da bu depodan bir tablo almaları gerekiyorsa? O zaman ne yapayım?”* diye soruyordu kendisine endişeyle.

Stian sıkıntıyla, *“Kahretsin! Bu sefer çok daha fazla kalmayı umut ediyordum. Geri dönmek istemiyorum. Daha nerede olduğumu bile bilmiyorum.”* diye yakınıyordu.

Henüz bir dakika bile geçmeden koridordan patırtılar yükselmeye başladı. Bulunduğu yerin üst katından ayak sesleri geliyordu. Adeta bir grup insan koşarak aşağı kata iniyorlardı. Stian nereye kulak kabartacağını şaşırmıştı. Aynı zamanda koridordan bazı adamların bağırışma sesleri geliyordu ama hiçbir kelimeyi tam anlamıyla duyamıyordu.

Kapana kısılmış bir fare gibi çaresiz bir şekilde bekliyordu. Şimdilik hareket etmemenin daha iyi olabileceğini dü-

şündü ama istemedenden de olsa korkudan bir adım geriledi.

Koridora doluşan adam sayısı git gide artıyordu. Dışarıdaki konuşmaları artık daha net duymaktaydı. Birileri aceleyle duvardaki dijital panelden tuşlara bastı ve birkaç güvenlik görevlisi içeriye hücum etti. Deponun içerisindeki ışıklar tüm odayı aydınlattı.

Stian ise girişe yaklaşık 7 metre uzaklıktaydı ve etrafı birkaç adet heykel ile çevrelenmişti. Heykellerin arasında fark edilemeyeceğini düşündü. Kapıyı açan güvenlik görevlileri, girişe heyecanla gelen arkadaşlarına ‘*Sessiz ol!*’ işareti yapıyorlardı. Stian bu sefer arkadan bağıra bağıra gelen yeni yetme güvenlikçilerin dediğini rahatlıkla anlayabilmişti. Tek bir ağızdan “*Nerede? Nerede?*” diye kapıdaki arkadaşlarına sesleniyorlardı.

Stian önünde duran Davut heykelinin sağ kolunun altından girişi izliyordu. Girişin başında bulunan üç delikanlı diğerlerine kapıda beklemelerini işaret ettiler. Hafifçe eğilip heykeller arasında dolaşmaya başladılar. Stian kısa süre içerisinde fark edileceğinden emindi. Deponun alternatif bir çıkışı olmadığını düşündü, aksi takdirde güvenlikçiler koşturuyor olurlardı. Kendi kendine “*İyi de bu adamlar burada olduğumu nasıl öğrendiler?*” diye sordu.

Şu an için önemli olan kimseye görünmeden ortadan kaybolmaktı. Bağırarak geri dönmenin de riskli olabileceğini düşündü. O sırada görevlilerden bir tanesi Stian’a doğru hızla yaklaşıyordu. Artık geriye pek fazla seçenek kalmamıştı. Stian arkasında bulunan duvara doğru koşarak bilmediği bir odaya geçmek zorundaydı. Daha sonra etrafında kimsenin olmadığı bir yerde birkaç kelime söy-

leyip bu seferki seyahatini sonlandırabilirdi.

Stian, görevlinin iyice yaklaşmasını beklemeden kararlı bir şekilde geri geri yürümeye başladı. Hareket ederken sırtının duvarın içinden geçtiğini hissetti. Duvarın tüm soğukluğu artık üzerindeydi ve depoya dair gördüğü son şey üç-dört metre uzaklığındaki güvenlik görevlileriydi. Gençlerden bir tanesi bazı heykellerin üzerindeki çarşaf-ları bile kaldırıp kontrol ediyordu.

Duvarın arkasına geçiş yaptığı yer de tamamen karanlık-tı ve diğer odaya göre oldukça serindi. Stian korktuğu gibi işlek bir caddeye çıkmadığı için mutluydu ama yine tam olarak nerede olduğunu kestiremiyordu. Bulunduğu ortamın serinliğinden ve basık havasından gittikçe rahatsız oluyordu. Tam o sırada yıllar sonra ilk kez bir tat aldığını hissetti. Ağzına nemli toprağın tadı geldiğine adı gibi emindi.

Terk etmiş olduğu depo aslında yeraltındaydı ve içinden geçtiği duvardan sonra başka bir oda daha yoktu. Stian nihayetinde toprak içerisinde yürüdüğünün farkına vardı. Bir süre kendisini bulunduğu yerde hareketsiz bıraktı.

Yıllardır hasta yatağında cansız bedeninin toprağa defnedilmesini bekliyordu, fakat bu sefer kendi ayağıyla toprak altına girmişti. *"Toprağın içindeki en canlı ölü benim..."* diye düşündü. Stian'ın benlik duygusu her gün biraz daha güçlenmekte ve içinde, kontrolü güç bir ego yetişmekteydi. Sanki hayata geri dönmüştü.

Bu seyahate son verme zamanının geldiğine karar verdi ve birkaç söz sarf edip toprağın içinde tamamen kayboldu.

Jeg vil bli sterker...¹²

12 Norveççe *"Daha da güçleneceğim..."* anlamında bir ifade...

Mucize

Platformun tüm aydınlatması devre dışı kalmıştı. Tulumba aleti adına geriye kalan şey artık tam bir hurda yığınıydı. Sean platformda yalnız kaldığının henüz farkında değildi. 900 metre derinliğindeki bilinmez kuyu içerisinde hızla ilerliyordu. Tutunduğu platform yer yer tünelin duvarlarına sürtünüyor ve serseri kıvılcımların etrafa saçılmasına sebep oluyordu. Sean parmaklarında kalan son güçle direniyordu.

Sol eli tutunduğu platformdan hafif hafif kaymaya başlamıştı. Kollarının dermanı kesiliyordu. Daha da kötüsü artık bu mücadeleyi kaybetmiş olduğu düşüncesine yenik düşmeye başlamıştı. Sol eli tırabzandan tamamen koptuğu anda platform sanki yavaşlamaya başladı. Artık tek eliyle platforma tutunuyordu, ama yanılmıyorsa düşüşü gerçekten yavaşlamaya başlamıştı. Bir anda sol eliyle de tırabzana tekrardan tutunabildi ve hafifçe ayaklarının üzerinde durmayı başardı. Kaskının üzerindeki aydınlatma sayesinde önündeki duvarı rahatlıkla görebiliyordu ve yere düşüşünün gitgide yavaşladığından emindi.

Çok geçmeden platformun tabana hafif bir iniş yaptı-

ğını fark etti. Bu bir mucize olmalı diye düşündü ve şaşkın bir şekilde etrafına bakınırken,

“–Eowyn! Neredesin! Eowyn! Cevap ver!” diye bağır-maya başladı. Eowyn’in baygın bir şekilde bir yere kıvrıl-mış olduğunu umuyordu, dizlerinin üzerine eğilip elleriy-le platformun yüzeyini yoklamaya başladı. Ne yapacağını bilemez bir halde Eowyn’i aramaktaydı. Karanlığın içeri-sinde hiçbir şey göremiyordu.

O sırada etrafını saran karanlık tarif edilmez bir ışık huzmesiyle yarıldı. Karanlık tünelin duvarları bu ışıkla adeta yırtılıyordu karşısında. Sean’ın gözleri son birkaç sa-attir karanlığa alışmıştı ve bu ışıltı kendisini fazlasıyla ra-hatsız ediyordu. Önce çaresiz bir şekilde sol elini gözleri-ne gölge yapmak için kullandı, daha sonra ise kaskındaki gölgeliği indirdi. Gördükleri karşısında hayrete düşmüştü.

Işığın içerisinde bazı karartılar görüyordu. Gözleri ışı-ğa uyum sağladıkça gölgeleri daha da net görmeye başla-dı. Etrafı, her biri bir metre boyundaki robotlarla çevrili-ydi. Vücut anatomileri tam bir çocuğunki gibiydi ve arala-rından bir tanesi iki elini göğsü üzerinde tutuyordu. Elleri-nin arasında sürekli renk değiştiren bir top dönmekteydi. Ne olduğunu anlamayan Sean şok içerisinde yıllardır söy-lemeyi beklediği iki kelimeyi sarf etti:

“–Biz dostuz!”

Elinde topu tutan robot konuşmaya başladı:

“–Kim olduğunu biliyoruz. Bizi takip et. Zarar görme-yeceksin.”

Sean güçlü ışığı arkasına almış olan robotlara bakıyor-du, ama yüzlerini kestiremiyordu. Sanki yüzleri hiç yoktu.

Gördüklerine umulmadık bir hızla uyum göstererek robotların arasında yürümeye başladı.

Patlama

Rafik tüm ilginç olaylara tanık olmaya başladığı yere geri dönmüştü. Görüntüleme odasında var-diyasını bitirmek için dakikaları sayıyordu. Hayaletin ka-meraların birinde görüldüğü günden bu yana başka hiç-bir görüntü elde edememişlerdi. İlk zamanlar gizemli var-lığın aynı saatlerde aynı yerde tekrardan ortaya çıkacağı-nı düşünmüştü, fakat bu savını da bir sonuca ulaştıramadı.

Bütçe sorunları sebebiyle, kalitesiz donanım ile çalış-mak zorundaydılar. Tüm monitörlerin zaman zaman gö-rüntülerini peş peşe kaybedip tekrar düzelmeleri, kullandıkları telsizlerin yere hafifçe bile düşseler parçalara ayrıl-ması, Rafik'in sinirlerini bozuyordu. Ekranlardaki görün-tüler, zaman zaman cızırtılarla karıncalanıyor ve henüz biri kendiliğinden düzelirken bir diğeri bozulmaya başlıyordu.

Rafik görüntüleme odasındaki zamanının çoğunu ni-şanlısıyla mesajlaşmakla geçirdiği için bu arızanın biraz da cep telefonu sinyallerinden kaynaklandığını düşünmek-teydi. Cihazlara birkaç kez vurarak görüntülerini adam et-meye çalışıyordu.

Rafik sandalyesinde kaykılmış, kız arkadaşından gelen mesajı okumaktaydı ki dışarıdan gelen büyük bir patlamanın sesiyle irkildi. Tüm sanat galerisi sarsılıyordu. Hızla ekranları kontrol etti. Otoparktaki araçları görüntüleyen kamera tüm olanları Rafik'e naklen aktarmaktaydı. Siyah-beyaz ekranda bir otomobilin yandığı görülüyordu.

Araç alevler içerisindeydi ve etrafa yaydığı siyah dumanlar, görüntü almasını engelliyordu. Son olarak iki görevli gencin araca doğru telaşla koşmakta olduğunu fark etti. Eline hemen telsizini alıp anonsta bulundu:

“–Kimse yanan araca yaklaşmaya kalkmayın! Dikkat! Dikkat! Tüm araçlardan uzak durun! Şefiniz Rafik konuşuyor! Kimse nöbet yerinden ayrılmayın!”

Rafik kol saatini kontrol etti, ikiye geliyordu. Kendisini toparlayıp odasından fırladı. Karşısına çıkan ilk yangın tüpünü kapmaya çalıştı, elleri öylesine titriyordu ki tüpü yerinden oynatamıyordu. Sinirle tüpü tekmeledi ve yerinden söktü.

Otopark çıkışına doğru var gücüyle koşuyordu. Bir yandan da yoluna çıkan şaşkın gençlere emirler yağdırıyordu:

“–Sen! Müdür Ziyad Beyi uyandır! Sen! İtfaiyeye haber ver! Sen! Görev yerine geri dön! Hey siz ikiniz! Birer yangın söndürme tüpü alıp otoparka gelin! Haydi ama! Bakmayın öyle! Hareket edin!”

Ekranda koşuşturduğunu gördüğü iki genç, otoparka ulaşan Rafik'i korkulu gözlerle karşıladı. Hep bir ağızdan,

“–Patlamanın olduğu yere çok yakındık. Ortalıkta kimseyi yoktu! Araç kendiliğinden infilak etti efendim.” dediler.

Patlayan otomobile en yakın araç yaklaşık 15 metre uzaklıkta bulunuyordu ve sarsıntısının etkisiyle onun da alarmı ötmeye başlamıştı. Ortalık bir anda savaş alanına dönmüştü.

İtfaiyenin gelmesini beklemekten başka bir şey yapamayacağını anlayan Rafik elindeki tüpü yere attı:

“–Hiçbir araca kesinlikle yaklaşmayın! İtfaiye kamyonları için kapıları ardına kadar açın! Ben görüntüleme odasındayım.” deyip odaya doğru koşmaya başladı.

Bu olayın birkaç Vandal serserinin veya terörist bir grubun işi olmadığını düşünüyordu. İçinden bir ses bu patlamadan hayaletin sorumlu olduğunu söylüyordu. Şu anda net bir cevap almanın en hızlı yolu, 5 dakika öncesine ait görüntü kayıtlarını incelemektir.

Nefes nefese odasına döndü. Bilgisayar programını kullanarak daha polis gelmeden kendisine son 15 dakikanın görüntülerini kopyaladı ve videoyu kaydettiği disk çantasına sakladı. Elindeki medya izleme programıyla patlamanın birkaç dakika öncesine ulaştı.

Rafik’in kalbi göğüs kafesini yırtacak kadar hızlı çarpıyordu. Sabırsız bir şekilde kayıtları inceliyordu. Bilgisayarın faresiyle 15 dakikalık videonun farklı noktalarına tıklıyor ve normal olmayan bir şeyler yakalamaya çalışıyordu. Fakat henüz gözüne takılan hiçbir şey yoktu. Patlama olduğu anda saatini kontrol etmişti ve tam olarak 01:57’yi gösterdiğini hatırlıyordu. Videoyu 01:56’ya ayarlayıp devam eden 2 dakikayı dikkatlice izlemeye karar verdi.

Kameralar saniye başına sadece tek bir resim karesi kaydetmekteydi. Otoparkın duvarına doğru dikilmiş kü-

çük çam ağaçlarının hafif kımıldamalarından başka görüntülerde neredeyse hareket eden bir şey bulunmuyordu.

Otoparkı aydınlatan uzun direklerden biri patlamak üzere olan araca oldukça yakındı, fakat araç tam olarak ışığın altında durmuyordu. Saat tam 01:57:12'de araç benzin deposundan fırlayan ok halindeki bir ateş ile birlikte patlıyordu. Devam eden karelerde araç patlamanın da etkisiyle hafifçe havaya kalkıyor ve aracın tüm camları içeri-rideki korkunç basınçla birlikte etrafa saçılıyordu. Rafik otomobilin etrafında dolanan bir kişiye veya araca uzaktan atılan herhangi bir cisme rastlayamamıştı.

Görüntüleri net olarak tekrar izlediği sırada koridordaki insanların seslerini duydu. Yüksek sesle konuşan kişi Müdür Ziyad Bey idi:

“Yetki sınırlarınızı aşıyorsunuz memur bey! Görüntüleme odasına girmeye yetkiniz yok! Bunun bir terör saldırısı olmadığı gün gibi ortada. Sadece bir kazaydı. Lütfen daha fazla zorlamayın artık.”

Dışarıda ufak bir arbede yaşanmaktaydı. Rafik, içeriye girmeye çalışanların terörle mücadele polisleri olduğunu düşündü. Ziyad Bey, içeriye girmemeleri için direnmekteydi. Rafik görüntülerin tamamını sakın bir kafayla izleyecek vakit bulamamıştı ve aklına Ziyad Beyin daha önceden söyledikleri geldi: *Eğer buradaki olaylar basına yansır-sa, bütün personel işsiz kalır.*

İki polis memuru Ziyad Beyi kollarından tutup kelepçeledi. Bu süreyi fırsat bilen Rafik hemen otoparka ait son üç günün kayıtlarını silmeye başladı. Polislerin içeriye dolmasıyla elindeki fareyi bıraktı ve oturduğu koltuk-

tan fırlayıp geri adım attı.

İçeriye yavaş adımlarla giren iri polis amiri Rafik'i süzdü:
 "–Vardiya sorumlusu Rafik sen misin?" diye sordu.

Kapının hemen önünde müdürünün elleri kelepçelenmiş bir vaziyette yere yatırıldığını gören Rafik, serinkanlı olmaya çalışıyordu, fakat korkunun üstesinden gelmek imkânsızdı. Titreyerek,

"–Benim efendim." diye cevap verdi.

Yaşlı amir küçümser bakışlarla çalışma odasında göz gezdirdi:

"–Otoparkta çalışır vaziyette bulunan bir kameranız var. Bu görüntüleri teslim etmenizi istiyoruz. Daha sonra ifadeniz alınacak." dedi.

Rafik geri dönüşü olmayan bir yola girdiğini biliyordu. Her ne kadar korksa da cevap vermek zorundaydı:

"–Elimizdeki otopark kayıtları üç gün öncesine dayanıyor efendim. Kamera hâlâ çalışıyor gözükse de kablo bağlantılarında bir sorun var. Bütçemizin kısıtlı olması sebebiyle bu tür aksaklıkları kısa sürede onaramıyoruz."

Sinirden deliye dönen polis amiri,

"–Yalan söylediğini beş yaşındaki bir çocuk bile anlar pislik herif! Bunu da kelepçeleysin ve merkeze getirin. İki-sini ayrı araçlarda getirin. Müdürüyle konuşmasını istemiyorum." dedi ve sert adımlarla odadan çıktı.

Rafik'in kelepçelendiği sırada Ziyad Bey diğer polis memuru tarafından ayağa kaldırıldı. Müdür gülümseyerek Rafik'in duyacağı bir sesle,

"–Aferin sana evlat!" dedi ve arkasındaki polisin itek-

lemesiyle koridorda yürümeye başladı. Odaya giren diğer iki polis memuru görüntüleme cihazlarını kurcalamaya başlamışlardı bile.

Silah

Phuong, geri dönüş işlemi tamamlanır tamamlanmaz kabini açtı ve Stian'ın zihnini yoklamaya başladı. Tabii ki de Stian bunun farkında bile değildi.

Yaşlı kadın birkaç saniye boyunca tepkisiz bir yüz ifadesi takındı ve Stian'ın zihninin bir önceki seyahatine nazaran çok daha huzurlu olduğunu gördü. Özgüveninin daha da artması için kendisine hiçbir soru sormadı ve hatta “Güzel iş çıkardın.” diyerek iltifatta bulundu.

Bu sefer hiçbir soru yöneltmeden Stian'ın karşılaştıklarını sakın bir şekilde dinledi:

“–Kimse tarafından görülmediğine ben de inanıyorum. Fakat bu olayda garip olan bir şey var. Ne olduğunu tahmin edebilecek misin?” diye sordu.

Stian hiç beklemeden cevap verdi:

“–Evet! Daha önce beni gayet ciddi bir olaya gönderdin ve uçağın içi tetikte bekleyen askerlerle doluydu. Fakat onlarla burun buruna olmama rağmen beni fark ede-

mediler. Bu seferki adamlar ise transferimin üzerinden çok geçmeden beni aramaya koyuldular. Sanki o depoda kapana sıkıştığımı çok önceden biliyorlardı.”

Ayakta kolları bağlı duran Phuong ellerini çırparak;

“–Bravo! Artık ayrıntıları görmeye başladın. Çok hızlı öğreniyorsun, kendinle gurur duymalısın Stian.” dedi.

Duyduklarına sevinen Stian,

“–Peki nereye ve hangi zamana gönderdin beni?” diye sordu. Stian’ın yanına oturan Phuong yolculukla ilgili bazı açıklamalarda bulunmaya başladı:

“–Aslında bu sefer zaman bakımından pek uzaklara gitmedin. Seni Beyrut’ta bulunan resmî bir binaya yolladım. Nasıl olsa yıllarca Arapça eğitimi aldın, bu da senin için bir avantaj olacaktır. Yani seni Brezilya’ya göndermemiş olduğuma sevinmelisin. Neyse...

Bu seyahatin tahmin ettiğim gibi ikimize de çok şey öğretti. Gözünü açtığın depodan çıkar çıkmaz içi sadece fayansla donatılmış, beyaz bir koridora girdin. Her ne kadar görünümün şeffaf olsa da çıplak bir göz seni o koridorun içerisinde rahatlıkla görecektir.

Depoların her ikisi de pahalı sanat eserlerini saklamak için kullanılıyor. Kapılar elektronik şifrelerle korunuyor ve tüm girişler de güvenlik kameralarıyla gözleniyor olmalı. İşte o anda olan oldu. Eğer bir şeyin meydana gelme ihtimali varsa, bu kaçınılmazdır, olacaktır. Sen de büyük bir olasılıkla güvenlik kamerasını izleyen kişi tarafından farkedildin. O da bütün adamlarını depoları kontrol etmeleri için ardından yolladı. İşte bu kadar...”

Stian hayranlıkla Phuong’un senaryolarını dinliyordu :

“–Bu kadar fazla ayrıntıyı nasıl biliyorsun?” diye sordu. Phuong ise,

“–Sadece akıl yürütüyorum.” diyerek konuşmasını sürdürdü: “Devam eden görevlerinde seni yine aynı sanat merkezine göndermeyi düşünüyorum. O binada pişeceksin. Birkaç seyahatten sonra tam bir hayalet olmalısın. Kimse seni fark edememeli. Ne video kameralar, ne avcı köpekleri, ne de diğer güvenlik araçları. Elini kolunu sallayarak en yüksek seviyedeki güvenlik merkezlerine rahatlıkla sızabilen bir silah haline gelmeni istiyorum.”

Stian şaşkınlıkla,

“–Silah mı? Neden bahsediyorsun sen?” diye sordu.

“–Hâlâ farkında değilsin ama aslında transfer sonrasındaki siluetini etkili bir silah olarak kullanabilirsin. Zaten sana verilen yeni vücut sadece enerjiden örülü bir şey. Yapman gereken tek şey, potansiyelini bir noktaya odaklamak. Hepsini nasıl kullanacağını bu sanat merkezinde öğreneceksin. Orası senin yeni okulun artık.

Kimse tarafından görülmeni istemediğimi biliyorsun, bu yüzden öncelikle içerideki güvenlik kameralarını azaltalım. Böylece birileri tarafından yakalanma olasılığın azalmış olacak. Her adımını atmadan önce iki kere düşünmen gerekecek. Bir duvarın içerisinden geçerken diğer odada neyle karşılaşabileceğini bilmen gerekecek. Tam bir uzman yeni nesil ajan olmanı istiyorum Stian. Anlayabiliyor musun?”

Stian duydukları karşısında mutluluktan havalara uçuyordu:

“–Beni bir kobay olarak kullanacağınızı sanıyordum,

fakat siz bana inanılmaz güçler bağışlıyorsunuz. Karşınızda saygıyla eğiliyorum ustam.” diye minnetini bildirdi.

Modern Mevlana

Eowyn tüylerinin diken diken olduğunu hissetti. Ortamın serinliğinden ellerini kolları üzerinde gezdiriyordu. Hâlâ gözlerini açmamıştı. Parmak uçlarının tenine dokunabildiğini hissetti. Üşüyordu.

Kendine geldiği anda irkilerek açtı gözlerini. Korkuyla doğruldu yerinden. Onun uyanmasıyla bulunduğu yer daha da aydınlandı. Üzerindeki tüm ekipman çıkarılmış, çırılçıplak bir vaziyette yuvarlak beyaz bir masanın üzerine bırakılmıştı. Yaralandığını hatırlamıyordu ve vücudunda bir çizik dahi yoktu.

“–Neredeyim ben! Çıkarın beni!” diye bağırmaya başladı. Doğrusu sesini yükseltmeye de korkuyordu.

İçinden “*Acaba öldüm mü?*” diye sordu kendisine. Bir çeşit camdan yapılmış beyaz masadan uzaklaştı. Adımını attığı yüzey de masa kadar soğuktu.

Sanki odanın keskin olmayan aydınlatması Eowyn’in üzerindeydi. Nereye gitse peşinden geliyordu. Çok fazla yürümeden içinde bulunduğu odanın duvarlarını görebildi. Bir çeşit hücreye hapsedildiğini fark etti. Odanın soğuk

duvarlarına dokundu. Camdan yapılmışa benziyordu ama bir taş gibi görünüyordu. Dokunduğu duvarın, içine salındıkları tünelin çeperlerine ne kadar benzediğini fark etti.

Bir kere daha seslenmeye cesaret etmeye çalışırken birkaç söz yankılandı:

“–Sağ kurtulanlardan mısınız?”

Eowyn kollarını bağladı ve korkuyla duvarın yamacına çömeldi:

“–Bizler araştırmacılarız. Bir zarar vermek için yollanmadık.”

Ses odanın içerisinde tekrar duyuldu:

“–Savaşta geriye kalanlardan mısınız? Yoksa başka bir ajan mı?”

Dehşete kapılan Eowyn,

“–Hangi savaştan bahsediyorsunuz?” diye sordu ve aklına bir anda platform üzerinde bıraktığı Sean geldi. Yaşlı gözlerle “Sean nerede? Ejder onu da kurtarabildi mi?” diye sordu.

“–Ağlıyorsun. Demek ki sen gerçekten de sağ kurtulanlardan birisin.” dedi ses ilk önce. Eowyn diz çöktüğü köşede hıçkırarak ağlamaya devam ediyordu ki ses tekrar duyuldu: “Uyandığın masaya tekrar yat. Sana yardım edilecek.”

Eowyn’in, hakkında hiçbir fikri olmadığı bu otoriteyle uzlaşmaktan başka bir çaresi bulunmuyordu. Güçlü bir kadındı, bu yüzden bu göreve getirilmişti. Gözyaşlarını siliپ ayağa kalktı ve söylenileni yaparak masaya geri döndü.

Genç kadın nereye hapsedildiği hakkında en ufak bir

fikre bile sahip değildi. Masaya uzandığı sırada bir an tüneldeki düşüşleri esnasında ölmüş olabileceğini düşündü. Aklına yıllar önce Tanrı'nın varlığına kendisini inandırmaya çalışan koyu Hristiyan bir arkadaşının anlattıkları geliverdi. Arkadaşının o günkü sözleri zihninde yankılanıyordu ...

“Biliyorsun benim işim bilgisayar programları hazırlamak. Eğer bir doktorsan, müşterilerin hasta insanlar olur. Eğer bir programcıysan, müşterilerin sorunları olan insanlar olur. Bu mesleğe alıştıktan sonra ister istemez insanların sorunlarını onlar sana bildirmeseler de görmeye başlıyorsun. İnsanların bazı şeyleri tekrar tekrar yapmak zorunda kaldıklarını gördüğünde, beynin kendiliğinden çözüm yolları aramaya başlıyor.

Üç gün kadar önce doğum günümdü. Şirketin yeni sekreteri Sophie bana güzel bir tebrik mesajı göndermişti. Doğrusu böyle bir şey beklemiyordum ve bu jesti beni oldukça mutlu etmişti. Kendisine teşekkür etmeye gittiğimde ona yaklaşık 150 çalışanın bulunduğu bir ofiste her gün nasıl doğum günü mailleri attığını sordum.

Sophie her Pazartesi sabahı ajandasını haftalık bir kontrolden geçiriyordu. Bütün çalışanların doğum günü tarihleri elindeki bir dosyada kayıtlıydı ve her Pazartesi sabahı kendisine o haftanın raporunu çıkarıyordu.

Ben bunun çok sıkıcı olduğunu düşünmüştüm, neyse ki o bu işi severek yaptığını söylüyordu. Her hafta masasına benim gibi birkaç kişinin teşekkür etmek amacıyla uğraması onu neşelendiriyormuş.

Aynı günün akşamı evimde duş alıyordum. Sophie'nin inceliğine karşılık kendisine bir jest yapabileceğimi dü-

şündüm. Yaptığı işi kolaylaştırmak için basit bir program yazabilirdim. İnsanların doğum günlerini bir veritabanına yüklerdik ve program her sabah aynı saatte Sophie'yi uyandırır. O da daha sonra insanlara mail atmaya başlardı. Bu, sekreter kız için büyük bir kolaylık olacaktı.

Daha sonradan daha iyi bir programın yapılabileceğini düşündüm. Neden Sophie her sabah mail göndermek zorunda kalsındı ki?

Bütün işlemleri otomatikleştirebilirdik. Önceden hazırlanmış bir şablon yazıya, tüm çalışanların isimlerini ekleyebilirdik. Daha sonra program her sabah kendiliğinden çalışır ve günü gelen insanlara önceden hazırlanmış olan mailleri atmaya başlardı. Böylece Sophie tebrik yazısı gönderme işiyle bir daha hiç uğraşmak zorunda kalmazdı.

Bir başka sorunu çözmüş olmanın verdiği tatlı mutlulukla tebessüm ediyordum. Banyodan çıkmak için adım attığımda beynime bir fikir yıldırım gibi düştü. Peki ya bu çaba aracılığıyla hayat bulan ruha ne olacaktı?

İnsanlar kendilerine gönderilen mesajın bir bilgisayar tarafından üretildiğini rahatlıkla fark edeceklerdi. Kimse ne sekreter kıza ne de bir başkasına teşekkür etmek için kahve ikram etmeyi aklına dahi getirmeyecekti. Kendisine emredileni yapmaktan başka bir seçeneği bulunmayan duygusuz bir makine tebrik kartları göndermeye başlayacaktı, kimse de aldığı mail sebebiyle mutlu olamayacaktı. Bu işteki bütün anlam, mükemmellik ve sistemleştirme adı altında yok olacaktı.

İşte o gün Tanrı'nın bizi neden yarattığını tam olarak anladım. Tanrı tüm kutsal kitaplarda insanoğlundan önce

melekleri yarattığını söylüyordu. Onların akıllarında kötülük, zekâ, arzu, hırs, unutkanlık, nefret, sabır ve zevk gibi unsurlar bulunmuyordu. Bir bakıma mükemmeldiler. Melekler Tanrı'ya sadece saygı göstermeye programlanmışlardı. Başka bir tercih hakları yoktu ve yaratan da onların bu iradenin dışına çıkamayacağını biliyordu.

İşte bu yüzden Tanrı bize birer ruh verdi ve bizler dünyada sarf ettiğimiz çabayla anlam kazanıyoruz. O'nu tek başımıza kendi irademizle bulmamızı bekliyor. Doğum günü geldiğinde hatırlanmak istiyor.”

Kurban

Phuong mütevazı bir evde haftalardır yeni nesil bir ajan yetiştiriyordu. Esir edilmesi imkânsız olan, gözlere çok zor yakalanan ve attığı adımların sesi duyulmayan mükemmel bir casus.

Stian Beyrut'a defalarca farklı görevler için gönderildi. Artık kaç kere yolculuk yaptığını saymıyordu bile. Sanat merkezinin içerisinde kendi evinde dolanır gibi geziniyordu. Yeterli sayıda güvenlik kamerasını bozduktan sonra vücudunu bir silah gibi kullanmayı tam anlamıyla öğrenmişti. Sahip olduğu enerji bütünlüğünü civarındaki istediği noktaya odaklayarak saldırabiliyordu.

Yaşlı kadının kabini hazırladığını gören Stian,

“–Bir kamerayı daha mı bozmamı istiyorsun?” diye sordu. Etrafında dolanan Phuong gülümseyerek,

“–Hayır, bu seferki o kadar da kolay bir görev değil. Seni sanat merkezine göndermeyi planlamıyorum.” dedi.

Duyduklarıyla heyecanlanan Stian,

“–Yoksa beni başka bir ülkeye veya ayrı bir zaman dilimine mi göndereceksin?” diye sordu.

Phuong felçli adamın yatağına doğru yaklaşarak,

“Kısmen hayır. Yine Lübnan’a gidiyorsun. Fakat bu sefer çok daha dikkatli olmalısın, çünkü gittiğin yerde seni saklayan koridorlar olmayacak. Bunun yerine sokak aralarında koşuyor olacaksın. Dar sokaklar arasında kalabalık insan grupları içerisine girebilirsin. O hengâmede gözlerin seni fark etmesi pek kolay değil ama sen her zaman ki gibi insanlardan uzak duracaksın.” diyerek görevi özetlemeye başladı.

“Günün hangi saatinde orada olacağım? Gün ışığında fark edilmem çok daha kolay olur. Ayrıca tam olarak ne yapmamı bekliyorsun?” diye sordu Stian.

“Gönderildiğin yerde çok uzun süre kalmayacaksın. Süren oldukça kısıtlı olacak, belki de dört dakikadan bile daha kısa. Dediklerimi yapıp döneceksin, bu kadar. Beyrut yerel saatine göre saat 17:32’de seni dar bir sokağa bırakacağım. Yapman gereken de şu: Bırakıldığın yerden yaklaşık 15 metre ileriye yürü ve sana en yakın olan park halindeki aracın benzin deposunu patlat. Geçen gün otoparktaki araca yaptığımız deney gibi, gücünü benzin deposuna odakla. Patlama gerçekleşir gerçekleşmez geriye dönmüş olacaksın. Dar sokağa ulaştığında kalabalığın sesini duyacağına eminim. Halk o sırada başka bir aracı takip ediyor olacak. Sana doğru yaklaşan bir sürü insan göreceksin. Esasen tam anlamıyla görevin, kalabalığın peşinden koştuğu aracın içerisindeki politikacıya suikast düzenlemek olacak.” diye cevap verdi Phuong.

Duyduklarıyla dehşete kapılan Stian,

“Bu tam bir vahşet. Onlarca insanın canına kıymamı istiyorsun. Tüm bunlar ne için? Bu görevleri kimin için yapıyoruz?” diye sordu.

Phuong soğuk bir ifadeyle,

“–Hissettiklerini anlıyorum. Ama yaptığımız şey bir çeşit deney. Dünyada gerçekleştirilen araştırmalar için her gün binlerce hayvan katlediliyor. Yapman gereken şeyin bundan pek de bir farkı yok. Artık bir profesyonel olduğunı düşünmeye başlamıştım. Daha fazla konuşmaya gerek yok. Seni 25 Haziran 1981 tarihine gönderiyorum. Dediklerimi yapıp yapmamakta serbestsin. Benim ne de olsa zamanım bol ve de sen kendini sonsuz yalnızlığının kollarına bırak. Biliyorsun, o kollar da zaman geçmiyor.” diyerek çaresiz adamı tehdit etti.

Stian böyle bir şeyi göze almayı düşünemiyordu bile. Yatağa yeniden tamamıyla mahkûm olmak; aylarca, yıllarca tek başına kalmak, sözlerini ve içinden geçirdiklerini dinleyecek kimsenin olmaması, en kötüsü de hissedememek...

Phuong kendisine verilecek cevabı beklemeden harekete geçti ve felçli adamı yatağından kaldırıp metal kabinin içerisine bıraktı ve şu sözleri söyledi:

“–Hiçbir faydası olmayacağını bilsem de tekrar hatırlatmak istiyorum. Bu sefer daha dikkatli ol!”

Stian daracık çıkmaz bir sokağa bırakılmıştı bir anda. Bulunduğu ortama hafif bir karanlık çökmek üzereydi. Etrafında birkaç koli bulunuyordu, çöplük gibi bir yerdedi sanki. Birkaç sokak ötesindeki insanların seslerini duyabiliyordu.

Kazayla kalabalığın içine girmesinin kendisi için bir facia doğuracağını biliyordu. Kalabalığın içerisindeki insanlar Stian’ın enerji formundaki silüetini rahatlıkla fark edebilirdi.

Bu yüzden çıkmaz sokaktan yavaşça süzülmesi gerektiğini düşündü, fakat diğer yandan zamanının tükendiğinin de farkındaydı. Phuong, görevini yaklaşık dört dakika içerisinde bitirmesi gerektiğini tembihlemişti. Uçar adımlarla sokağın köşesine varıp tuğla duvara dayandı. Tam sokağı gözetlemek için sokulurken anlam veremediği bir kütleye kapılıp yere savruldu.

Neye uğradığını anlamadan, büyük bir gürültüyle bir şeyin kendisine resmen dokunabildiğini hissetti. Geniş beyaz yüzey Stian'ı kısıvrak yakalayıp farklı bir ortama savurmuştu. Acıyla inledi, bir şeyin içerisine hapsedildiğinin farkındaydı. Birkaç saniye içerisinde ölesiye üşümeye başladığını hissetti.

Stian, kendisini felç eden olayın kâbusunu sanki yeniden yaşıyordu. Kendisine hâkim olamıyor, ara ara inlemeye devam ediyordu. Kurtulamayacağı bir örümcek ağına düşmüştü sanki ve içinde acıyla çırpınıyordu.

Bir ara etrafında bir bulanıklığın gezindiğini gördü, bir şey kendisine yaklaşmıştı. Civarında dolaşıyordu. En sonunda Stian'ın yanına iyice sokuldu. Ne olduğunu hâlâ bilmiyordu ama eğer kurtulacaksa bu ya şimdi olacaktı, ya da hiçbir zaman. Tüm gücünü topladı, kendisini karartıya doğru attı ve sıcak bir şeyi yakaladığını hissetti. Tutunduğu şey ona bir çeşit güç veriyordu. Kurtulmasına yardım edecek olan tatlı bir sıcaklık...

Çok geçmeden bir hamle daha yaptı ve karartıya doğru bir kere daha sıçradı. Artık neredeyse kurtulmuştu. Tutunduğu şeyin aslında bir insan olduğunu fark etti. Adam kendisine korku dolu gözlerle bakıyordu. Kendi yaşların-

da, genç ve güçlü bir adam Stian'a gözlerini dikmişti. Stian kendisini engelleyemeyerek kurtulma umuduyla yerli adama saldırdı. Adeta bir hareketiyle masum adamın gözünü oydu.

Yere acıyla yığılan zavallı adam Stian'ın umurunda bile değildi. Ayağa kalktı ve etrafına hızlıca göz gezdirdi. Sokağın köşesi ortaya saçılmış irili ufaklı kırık buz kalıplarıyla doluydu. Geç kaldığının farkındaydı, olanca gücüyle koşmaya başladı. Kalabalığın şamatası her geçen saniye daha da yakından geliyordu.

En yakın otomobil Phuong'un da dediği gibi yaklaşık 15 metre uzağında park halinde bulunuyordu. Arabanın yanına ulaştı, benzin deposunun nerede olduğunu fark etmek pek de zor değildi. Daha önce kameraların aksamalarını yaktığı gibi sahip olduğu enerjiyi aracın deposuna odakladı.

Geçirdiği küçük kaza sebebiyle çok zaman kaybetmişti. Politikacının konvoyuna eşlik eden güvenlik araçları yanından yavaşça geçti, hemen ardından lüks araç da patlama gerçekleşmeden kıl payı uzaklaştı. Fakat artık patlamayı durdurmak imkânsızdı. Stian görevi başarıyla sonuçlandıramayacağını çok önceden sezmişti ama yine de denemekten başka bir çaresi yoktu.

Patlamanın gerçekleşmesine ramak kala lüks aracı takip eden bir çocuğu fark etti. Arkadan gelen kalabalığın en önünde küçük bir oğlan çocuğu koşuyordu. Stian için o an zaman durmuştu sanki. Nasıl olduysa zayıf çocuk Stian'ın karanlık varlığını sezmişti ve meraklı bakışlarını ona doğru yöneltmişti.

Patlamayla birlikte Stian o zaman diliminden ve dar sokaktan koptu. Patlayan araçtan sıçrayan vahşi ısıltı yavaşça çocuğun narin vücuduna doğru koşuyordu. Çocuğun arkasından gelmekte olan masumlar da ölümleriyle kucaklaşmak için yarışıyorlardı ...

Sovyetler Birliği

Stian son görevinin bir rüya olmasını umut ediyordu, ama yaşadıklarının gerçek olduğundan şüphe yoktu. Hiçbir hayal, gerçeğine bu kadar yakın olamazdı.

Seyahatinden geriye birçok yarayla dönmüştü. Kaç insanın canını yaktığını düşünmeye cesaret edemiyordu ve gözlerinin önünden o küçük çocuğun hayali bir türlü gitmiyordu. Bu kadarı yetmiyormuş gibi en büyük kâbusunu bir kere daha tatmıştı; dondurucu soğğun içerisinde çaresizce hapsedilmek ...

Son deneyimi ciddi bir travma geçirmesine sebep oldu ve daha da kötüsü, görevi başarısızlıkla sonuçlandığına emindi. Bir yandan da Phuong'un, bu hatasını affetmeyecek kendisini tamamen yalnız bırakacağı korkusu içindeydi.

Oysa Phuong hiç de sinirli görünmüyordu. Aksine rahatsız edici bir sükûnete bürünmüştü. Olayın üzerinden saatler geçmiş olmasına rağmen görev hakkında hiçbir şey sormadı. Gündelik hayatına devam ediyordu. Tek bir kelime etmeden evi temizliyor, Stian'ın alması gereken vitamin haplarını kontrol ediyordu.

Çok geçmeden felçli adam yorgun düşüp uykuya daldı ve uyandığında ortalıkta kimse olmadığını fark etti. Phuong, Stian'la iletişime geçtiği günden bu yana neredeyse evden hiç ayrılmamıştı. Gidişi genç adamı endişelendiriyordu. Stian kaç saat uyuduğunun farkında değildi. Hâlâ kendi üzerinde bazı ilaçların denendiğinden şüpheleniyordu.

Yattığı yerden odadaki eşyalarda göz gezdirmeye başladı. Odaya loş bir karanlık hâkimdi. Tek bir lamba haricinde odadaki tüm ışıklar söndürülmüştü ve birkaç yıl evvel bir internet sitesinden 50 Norveç Kronu¹³'na almış olduğu antika sehpayı gözü takıldı. O günü dün gibi hatırlıyordu.

O günlerde, yeni taşındığı eve ucuz mobilyalar arıyordu ve bir internet sitesinde üzeri meyve desenleriyle benzeşmiş tahta sehpanın resimlerini görmüştü. Alexandra adında genç bir kız komedin, beyaz bir masa ve birkaç ev eşyası ile birlikte bu sehpayı da elden çıkarmak istiyordu.

Stian, eşyaları satan kız ile bir görüşme ayarladı ve bir akşam şehir merkezindeki dairelerine gitti. Satın alacağı eşyalar önceden yüklüğe atılmıştı.

Alexandra kapıyı tamamiyle açmadan dışarıya süzüldü. Stian, kızın dağınık ev halini kendisine göstermekten kaçındığını düşündü ve genç kız sonunda Stian'a ahşap sehpayı gösterdi.

Zarif bacaklara sahip olan sehpanın üzeri el işlemeleleriyle doluydu. Stian, sehpanın bacaklarının döndürülerek yuvalarından çıkarabildiğini fark etti ve sehpayı rahat taşıyabilmek için ters çevirdi. Sehpayı yatırmasıyla birlikte alt yüzeyine yapıştırılmış etikete gözü ilişti. Etiketin üzerinde

13 Norveç'in para birimidir. NOK olarak da ifade edilir ve 4 Kron yaklaşık olarak 1 Türk Lirasına eşdeğerdir.

“Sovyetler Birliği’nde üretilmiştir.” yazılıydı.

Şaşkınlığını gizleyemeyen Stian, sakız çiğneyen kıza yönelerek,

“–Bu sehpa Sovyetler malı mı?” diye sordu.

Pek de aldırış etmeyen kız,

“–Hmm... Olabilir, annem genç bir kızken Norveç’e göç etmişler. Aslında bu sehpa anneanneme ait, belki o getirmiştir. Neyse, satın alacak mısınız?” diye cevap verdi.

Stian cansız bir şekilde atılarak,

“–Kesinlikle. Ne zamandır yeni evime bu tür bir sehpa almayı düşünüyordum.” dedi.

Sehpa büyük ihtimalle bir antikaydı ve böyle nadide bir eseri elden kaçırmak enayilik olurdu. Kendisini tutamadan bir soru daha sordu:

“–Sadece üç parça eşyani satın almak istiyorum ve sanırım sana toplamda 150 NOK ödemem gerekiyor. Meraktan soruyorum. Benden alacağın birkaç yüz Kron ile ne yapacaksın? Majorstuen’de¹⁴ yaşıyorsunuz.”

Bakışlarını şımarık bir şekilde tavanda gezdiren Alexandra,

“–Şey, cep telefonumun şarj aleti bozuk. Yenisini almam gerekiyor. Annemden bunun için fazladan harçlık koparamadım. O da bana atmak istediği bazı eşyaları internetten satarak kazanacağım paranın benim olacağını söyledi. Ben de tanesi 50 NOK’a satıyorum. İşte bu kadar... Tavan arasındaki eşyaları da görmek ister misin?” dedi.

Duydukları şaka gibiydi. En fazla beş yıl daha kullanı-

14 Oslo’daki nezih semtlerden biri.

lacak bir telefonu edevatı için en azından 30 yıllık geçmiş olan el yapımı bir sanat eseri satılmak üzereydi. Masanın bacaklarını sökmek için çömelmiş olan Stian sehpaye başka bir gözle bakıyordu artık. Komünist dünyaya ait eserlerden bir tanesi daha kapitalizmin en acımasız silahıyla talan ediliyordu. Popülizm kimsenin gözünün yaşına bakmadan geriye kalanları yok etmeye devam ediyordu.

Daha fazla söz etmeden almak istediği eşyaların fiyatını ödemek üzere olan Stian aralanan kapıdan evin içini gördü. Daire oldukça modern bir şekilde dekore edilmişti.

Kapılardan birinin ardında yaşlı bir kadın belirdi. Yüzüne bir maske takılıydı ve saçları oldukça seyrek. Güçlkle ayakta durabiliyordu. Kadının bembeyaz kolunun üzerinde yaşlılık ve hastalıkların sebep olduğu koyu morluklar vardı.

O kadın belki de Stian'ın hayatında gördüğü en yaşlı insandı ve derin bir hüznle sehpayı izliyordu. Kim bilir belki o sehpa çeyizine aitti veya çok sevdiği teyzesinin verdiği bir hediye. Fakat kesin olan bir şey vardı, o sehpa sevdikleriyle beraber geçirdiği güzel günlerin yoldaşydı ve yaşlı kadın eski bir yoldaşı uğurlamak için yatağından kalkmıştı.

Stian'ın içeriye doğru baktığını gören Alexandra aralık tutmaya çalıştığı kapının açıldığını fark etti ve hışımla arkasını döndü. Genç kız,

“–Anneanne! Yatağına geri dönmelisin! Tekrar düşeceksin.” diye adeta azarlarcasına kadının koluna girdi ve yatağına bıraktı.

Bugün Stian da o kadın gibi hasta yatağından ayrılamıyordu ve onun neler hissettiğini şu anda çok daha iyi an-

lıyordu...

Kodes

Rafik ve Müdür Ziyad Bey ayrı hücrelerde sabahladılar. Bir gün önce şehrin en görkemli sanat merkezini yönetiyorlardı. Oysa bu sabah olası bir terör saldırısının şüphelileri olarak sorgulanmayı beklemekteydiler.

Beyrut polisi, yakın geçmişte yaşanan olaylar yüzünden hiç kimseye tolerans göstermiyordu. Her ikisi de esasen kendilerine hiçbir suçlamanın yöneltilemeyeceğini biliyorlardı, ama sonuçta polise bazı delilleri sağlama konusunda gönüllü olmamışlardı.

Saat sabahın dokuzuydu. Kodeslerden sorumlu bekçi polis, Rafik'in hücresinin önünde durdu. İşgüzar bir şekilde kapının kilidiyle oynuyordu. Kapıyı açmasıyla rutubetli hücre biraz aydınlanmıştı. Alaycı bir tavırla,

“Yürü bakalım güvenlikçi! Tam da sana takma ad bulmak üzereydim. Seni rambo seni! Ha ha ha! Serbest bıraktın. Yürü hade!” diye seslendi.

Rafik bitkin bir şekilde ayağa kalkıp nöbetçiyi takip etmeye başladı. Dün gece memurlara tutuklama emrini veren polisin ofisine getirilmişti. O sırada Ziyad Bey, oda-

dan amir ile birlikte çıktı. Polis amiri Rafik'in yanındaki memura,

“Gencin bir kere daha ifadesinin alınmasına lüzum yok. Müdür Bey ile beraber dışarı çıkabilir.” dedi.

Ziyad Bey bağlantılarının da yardımıyla amiri suçsuz olduklarına inandırmıştı ve polis artık olayın bir kazadan ibaret olduğuna tamamen ikna olmuştu. Polis amirinin kapısından sadece birkaç metre uzaklaşmışlardı ki yaşlı amir odasından dışarı çıktı ve gür sesi koridorda yankılandı:

“Hey! Biraz bekleyin. Gence yöneltmek istediğim birkaç soru daha var.”

Bıkkın bir ifadeyle arkasını dönen müdür,

“Olayın bir kaza olduğunu hâlâ neden anlamak istemiyorsun?” diyerek polisin yakalarını bırakması için yaktı.

Yaşlı polis uzlaşmacı bir ses tonuyla,

“Rafik'le tekrar görüşmek istiyorum. Sadece beş dakikasını alacağım.” dedi.

Rafik bir şey söylemesini bekleyen gözlerle müdürüne bakıyordu. Ziyad Bey kafasını sallayarak “*Git bakalım!*” dercesine işaret etti.

Bu işareti gören Rafik yorgun adımlarla amirin odasına doğru yürümeye başladı. Amir, Rafik'in içeri girmesi için yol verdi. Müdür Ziyad Bey ise yaşlı polise sinirli gözlerle bakıyordu.

Rafik rahat koltuğa oturmuş kendisine yöneltilecek soruları bekliyordu. Ayakta dolaşan amir konuşmaya başla-

dı. “Sigara içmek ister misin evlat?” diyerek paketi Rafik’e uzattı.

“–Hayır efendim. Sigara kullanmıyorum.”

“–Ne güzel. Keşke ben de senin yaşlarındayken bu merete başlamamış olsaydım. Ama o günlerde nasıl olsa her an patlayan bir araçla ölebiliriz diye korkuyorduk ve sigara onca düşmanın yanında masum bir dost gibi görünüyordu ... Yüzük taşıyorsun, evli misin bakalım?”

“–Hayır efendim. Henüz değil. Birkaç ay önce nişanlandım. Bana patlamayla ilgili sorular yönelteceğinizi sanıyordum.”

“–Müdüründen beş dakika rica ettim ve zamanımı nasıl kullanmam gerektiğini biliyorum. Acar bir güvenlik şefi olduğunu duydum. Söyle bakalım, o kameralarda ne kadar süredir bazı gariplikler gözlemliyorsun? Sadece birkaç hafta önce terfi ettirildiğini öğrendim.”

“–Kameraların birçoğu zaten bozuk memur bey! Pek fazla görüntü elde edemiyoruz.”

“–Yalan söylemeyi bırak! Biz odaya girmeden önce görüntüleri sildiğini biliyoruz. Bilgisayardaki işlem kayıtlarında bunu tespit ettik. Artık daha fazla oyun oynamaya kalkma!”

Polis amiri Rafik’in bu kadar direnmesine sinirleniyordu. Odasında volta atmaya başladı. Söylemek istediği şeyleri kafasında son bir kez daha tarttı ve Rafik’in oturduğu koltuğa ani bir hareketle ağırlığını verdi.

“–İstesem seni şu anda tekrar o soğuk kodese yollarım. Çünkü benim yoluma taş koydun. Polisin resmî delillere ulaşmasını engelledin. Ne kadar iyi niyetli olduğumu gör-

melisin. Ne zor koşullarda hayat m¼cadelesi verdiğinizi biliyorum oğlum. Sen de diğer vardiya sorumluları gibi o veya bu sebeple işini kaybetmek istemiyorsun. Unutma ki Ziyad'ın işini kaybetmekle tehdit ettiği ilk çalışanı değil-sin. Sanat merkezinde aylardır bir şeylerin döndüğünün de farkındayız. O galeride bugüne dek ne gördün?"

Rafik ve amir birbirlerine gözlerini dikmiş bakıyorlardı. Her ikisi de birinin bilip diğerinin bilmediği bir şey biliyordu. Yeni yetme genç nasıl olduysa çetin ceviz çıkmıştı. Sadece tek bir kelime çıktı ağızından:

“–Bilmiyorum.”

Bu kadarına sabredemeyen polis, Rafik'in yüzüne daha kelimesini bile bitirmeden sağlam bir tokat geçirdi. Toka-dın sesi ofiste şimşek gibi yankılandı. Gencin burnundan hafif şekilde kan damlamaya başladı. Yaşlı adam ellerini beline koymuş volta atmaya devam ediyordu. Görünüşe bakılırsa polis amiri Rafik'in bilmediği bazı şeyleri ortaya dökmeye niyet etmişti.

“–Senden önceki güvenlik şefi gibi aklını kaçırmanı istemiyorum. Hâlâ anlamıyorsun. Şefiniz olan vardiya sorumlusu istifasını vermeden önce bize geldi. Tırlatmak üzereydi. Adam duvarlardan korkuyordu. Dediklerinden bir şey anlamadık, ama Ziyad Beyle birlikte bir cin gördüklerinden bahsediyordu. Onu son gördüğümüzde kim-seyle konuşamaz haldeydi.

Doktorlarının hazırladığı raporu inceledim. Rapor notlarının arasında tedavisi tamamlanasıya kadar kendisinin televizyon izlemesinin yasaklandığını öğrendik.

Adam televizyon veya bir bilgisayar gördüğü zaman kordandan altına ediyormuş. *Bozuk monitörler* diye bağırarak sinir krizlerine giriyormuş. Bu söylediklerim sana hiçbir şey ifade etmiyor mu?”

Rafik tüm gece hırpalanmaktan serseme dönmüştü ve artık tek istediği şey evine dönmekti. Amirin sorusuna,

“–Benim meydana gelen hiçbir olayla bir ilişkim yok efendim. Masum biri olarak izninizi rica ediyor ve evime gidip dinlenmek istiyorum.” diye cevap verdi. Koltuğuna dönen polis “*çıkabilirsin*” diye elinin tersiyle işaret etti.

Müdür Bey ve Rafik binadan çıkıp polis merkezinin bahçesinde yürümeye başladılar. Ziyad Beyin karısı arabasıyla kocasını almak için gelmişti. Müdür, Rafik’in yaşadığı stresin ona ne kadar ağır geldiğini tahmin edebiliyordu, bu yüzden genci olaylar hakkında konuşmadan evine bırakacağını söyledi. Fakat merak ettiği bir şeyi açıklığa kavuşturmak istiyordu ve aklındaki soruyu sordu:

Polis içeri girmeden önce son üç günün kaydını tamamen sildin mi?”

Rafik müdürünün gözlerinin içine donuk bir ifadeyle bakarak yalan söyledi:

“–Tamamen silindi efendim...”

Hinkır Munkur

Otoparktaki otomobilin patlamasının üzerinden yaklaşık bir hafta geçmişti. Rafik, polis tarafından nezarete alındıkları günden sonra daha sessiz, daha içine kapanık biri haline gelmişti. Sanat merkezindeki en yakın arkadaşı Samet'le bile çok fazla muhabbet etmiyordu artık. Sanki zihninde sürekli bir şeyler tartıyordu.

Rafik, polis amiriyle yaptığı tüm konuşmaları Samet ve Mustafa'ya anlattı, fakat müdürüne hiçbir şey söylemedi. Ziyad Beyin güvenilmez biri olduğunu düşünüyordu.

Ertesi gün görüntüleme odasında oturuyorken, cep telefonu çalmaya başladı. Arayan Samet'ti:

“–Bu akşam bizim eve gelmelisin. Kardeşim inanılmaz bir şey getirmiş.” dedi heyecanla.

Rafik bıkkın bir ses tonuyla,

“–Yine ne var? Kapatalım bu konuyu artık.” diye yakındı.

Çocuk gibi sevinçle konuşan Samet,

“–Naz yapma! Kardeşim okuldaki bir arkadaşından çok eğlenceli bir şey almış. Hem yemek falan da yeriz. Akşama bekliyoruz!” deyip emrivaki yaparak Rafik'i davet ettikten sonra telefonu kapattı.

Söz verdiği gibi Samet ve Mustafa'nın evine giden Rafik, iki kardeşi hararetli bir tartışmanın ortasında buldu. Tam olarak neyden bahsettiklerini bile anlamış değildi. Ayakta konuşmakta olan gençleri Mustafa'nın ranzasında iki büklüm oturmuş, başı ellerinin arasında izliyordu.

Mustafa'nın elinde sıkıca tuttuğu silindir şeklinde beyaz bir kutu bulunuyordu. Küçük bir çöp kovasını andıran kabın, çok pahalı bir eşya olduğundan her fırsatta bahsediyordu ve Samet'ten kaçırmaya çalışıyordu:

“–Bu sefer güzel dinle! Tekrar anlatıyorum. Bu özel termosun içindeki şey aslında gaz değil! Evet! Aynen dediğin gibi. Soluduğumuzda geriye karbondioksit veriyoruz. Aslında kaptaki maddenin bu gazdan bir farkı yok. Saf gazı bir şekilde soğutup buz haline getirmişler, buna da kuru buz diyorlar.”

Mustafa'nın açıklamasıyla bir miktar aydınlanmış olan Samet,

“–Diyelim ki bir tüpten bu saf karbondioksit gazını bir kaba çektiler, peki gazı nasıl soğutuyorlar? Şu şeyi bir versene, bakayım!” diyerek kabı eline almak için hamlede bulundu.

Elindeki termosu abisine kaptıran Mustafa,

“–Arkadaşım gazı ilk önce sıvı hale getirdiklerinden bahsetti. Basınç uygulayıp soğutuyorlarmış. Ben de tam olarak nasıl yaptıklarını bilmiyorum. Ayrıca arkadaşım bu beyaz termosun içerisinde likit nitrojen bile saklayabileceğimizi söyledi. Harika değil mi?” diye sordu heyecanla

parlayan gözlerle.

Samet kardeşini tersleyen bir tavırla,

“–Galeriyi havaya uçurmaya niyetimiz yok. Orası bizim ekmek teknemiz. Bizi şu hayaletten korusa yeter...” dedi.

Son duyduklarıyla irkilen Rafik şaşkın bir halde,

“–Ne?” diye sordu. Samet de kardeşiyle birlikte tasarladıkları plandan söz etmeye başladı:

“–Polis amirinin ve müdürün neler anlattıklarını biliyorsun. Bu gulyabani¹⁵ bina etrafında gezinmeden önce görüntüleme odasını ziyaret ediyor. Bunu keçileri kaçırان güvenlik şefi de söylüyordu. Adam duvarlardan korkuyormuş ya! O şey her seferinde seni kontrol ediyor. Bundan adım gibi eminim dostum.

Mustafa’nın okulunda kimyager bir arkadaşı var. Elimdeki küçük termoslardan üç-dört tane daha ödünç alalım diyorum. İçlerini bu karbondioksit karıyla doldurursak, belki hayaleti yakalayabiliriz. Ne diyorsun?”

Duyduklarına aldırmış etmeyen Rafik,

“–Tam bir saçmalık!” deyip yüzünü sıkıntıyla ovuşturdu. Bu tavra sinirlenen Samet, kardeşine,

“–Aç şunun kapağını!” diyerek emretti. Mustafa’nın termos kapağını açmasıyla birlikte kabın içerisinden bir çeşit sis süzölmeye başladı.

Çalışma masasının üzerine bırakılmış olan metal maşayı eline alan Samet, kabın içerisinden küçük bir buz tanesi alıp Rafik’e seslendi:

15 Çöl ve mezarlıklarda dolaştığına inanılan korkunç mahlûkata verilen ad.

“–Aç avucunu! Elindekini tutup ona kadar say bakalım erkeksen!”

Elindeki küçücük taneye gülümseyerek bakmakta olan Rafik,

“–Ne bu böyle? Deniz tuzu mu? Tamam, sayıyorum.... Bir, iki, üç, dört, beşşş! Aah!” diye bağırarak elini çırpı ve “Allah’ım! Siz deli misiniz? Elimi yaktı sanki.” dedi.

İki kardeş kahkahalarla gülmeye başladılar. Mustafa hemen atıldı:

“–Tam tersine! Elin yanmadı. Tenini aniden donduran buzun verdiği acıydı sadece. Termostaki madde yaklaşık -80 °C.”

Gördükleriyle şaşkınlığını gizleyemeyen Rafik,

“–Vay be! Ne kadar da soğukmuş! Yani siz de buzu kullanarak hayaleti durdurabileceğimizi mi sanıyorsunuz?” diye sordu.

Yoğun bir sis bulutu saçan termosla ranzanın yamacına çömelen Samet,

“–Neden olmasın? Eğer o bir hınkır munkur¹⁶ ise, biz de onun üstüne işeriz. O da ortadan kaybolur. Dedemin buz kalıpları hayaletin üzerine düştüğünde acıyla kıvranmıştı. Soğuktan nasıl korktuğunu biliyorsun. Ya bu şey hayaleti yok ederse?” diye sordu.

Daha Rafik ağzını açamadan Mustafa bir adım attı ve diğer ihtimali gözler önüne serdi:

“–Ya o hayalet seni yok etmeyi çoktan kafasına koymuşsa?”

16 Halk hikâyelerinde insanlara saldıran bir canavar olarak adlandırılır. Üzerine idrar yapılacağı tehdidinden korkar ve kaçır.

Düello I

Phuong Stian'ın evinden ayrılmadan önce, genç adamın önce rahatlıkla görebileceği bir yere, üzerinde takvim bulunan bir duvar saati bırakmıştı. Stian bu saati uyanır uyanmaz fark etti ve saati her dakika kontrol etmemek için iradesiyle mücadele ediyordu. Aksi halde bu saat tamamıyla aklını kaçırmasına neden olacaktı.

Her geçen gün Stian'ın umudu biraz daha kırıldı. Her uykuya dalıp tekrar uyanışında kalbi heyecandan bir kuş yüreği gibi çarpmaya başlıyordu. *Acaba evde mi? Acaba geri döndü mü? Phuong?... Orda mısın? Phuoong!*

Phuong'un gidişinin üzerinden tam 21 gün geçmişti ve Stian bundan sonra döneceğini ümit etmenin yersiz olacağını düşünüyordu. Keşke son görevde hüsrana uğramasaydı. Keşke bir şansı daha olsaydı. Keşke o kaza hiç gerçekleşmeseydi...

Phuong'un güvenini tekrardan kazanabilmek için her şeyi yapmaya hazırdı, hem de *HERŞEYİ*.

Böyle hayıflandığı bir anda kapıda bazı tıkırtılar duyuldu. Dış kapı açıldı ve daha sonra ayak sesleri. Görünürde

kimse yoktu ama Stian, içeri girenin Phuong olmasını deliler gibi arzuluyordu. *Tanrım lütfen gelen kişi yeni bir bakıcı olmasın! Lütfen!*

Görünürde kimse yoktu ama yaşlı kadının sesi Stian'ın tanrıya hitap ettiği yakınmasına cevap verdi:

“–Seni mezun edecek olan son göreve hazır mısın?”

Stian sevinçten uçuyordu.

“–Kesinlikle! Her şeyi yaparım. Geri döndün! Yeter ki beni tekrar yalnız bırakma. Göreceksin, başka bir hata daha olmayacak.”

“–Peki, öldürebilecek misin?”

Bir anda sıkıntıya boğulan Stian,

“–Kimi? Neden öldürmek zorundayım?” diye sordu.

Phuong duraksamadan cevap verdi:

“–Bir silahı gerçekten etkili kılan iki özelliği vardır Stian. Birincisi, yok etme gücüdür. İkincisi ise tereddüt etmemesidir. Silah sadece tetiğinin çekilmesini bekler. Ateş etmeye her an hazırdır. Önüne çıkan neymiş sormaz. Görevi karşısına çıkanı yok etmektir. Başka bir şey düşünmez.”

“–Biliyorum! Bana en başından bu yana vücudumu bir silah olarak kullanacağımı tembihledin. Önce küçük kamekalara zarar verdim, sonrasında bir otomobil patlattım ve en sonunda beni bir katil yaptın! Son seferde onlarca günahsız insanın canını yaktık! Bu işin başka bir yolu yok mu?”

Stian adeta sıkıntıdan kıvranıyordu. İçinden kendi kendine, “*Ben iyi bir insanım!*” diye söylenip duruyordu.

Diğer yandan da şeytan kendisini dürtüyordu. Kalbi-

ne yuva kuran iblis kulağına sinsice kötülükler fısıldamayı bırakalı çok olmuştu. O şeytan artık arsız bir şekilde, tüm gücüyle haykırıyordu.

“Öldürmek zorundasın! Başka çaren yok! YOK!”

Phuong ise her zamanki gibi ruhsuz bir şekilde sözlerine devam ediyordu:

“–Bir düelloda iki silah vardır eşit olan,
İki de adam vardır biri diğerinden farklı olan.
Kavganın sonunda ölen ya yavaş olandır
Ya da bir an cana kıyacakken merhamet eden.
Sen hangisi olacaksın ha Stian?
Kararlı olup öldüren mi? Ölen mi?
Çelikten tetik mi? Yere cansız düşen mi?
Bu evde acizliğe terk edilip kafayı yiyen mi?
Yoksa benimle bir olup âlemleri değiştiren mi?
Kimsin sen Stian?”

Sonucunda gireceği her türlü günahın bedelini ödeme-ye razı olan Stian biraz düşünüp cevap verdi:

“–Kabul ediyorum. En baştan her şeyi yapmaya hazırım dedim. Bir sonraki görevim nedir?”

Phuong parmaklarını birbirine kenetlemiş olarak başucunda duruyordu ve aldığı cevaptan memnun olmuşa benziyordu. Parmaklarını çözüp Stian'ın yatağına doğru iki adım daha yaklaştı ve bir sonraki görevle ilgili ayrıntıları anlatmaya başladı:

“–Seni birkaç gün yalnız bırakmanın işe yarayacağını biliyordum. Verdiğin karardan ötürü pişman olmayacaksın Stian. Neyse, göreve geri dönelim. Seni birkaç gün

sonra sıkça ziyaret ettiğin sanat merkezine yolluyorum.

Bu kez herhangi bir zaman kısıtlaması yok. Görüntüleme odasına duvarlardan süzüleceksin. Kimseye gözükmenden içeriyi bir süre gözetlemeni istiyorum. Daha önce bu dediklerimi defalarca yaptın. Hem biliyorsun ki görüntüleme odasında hiçbir güvenlik kamerası bulunmuyor ve genel itibariyle monitörlerin karşısında sadece bir güvenlikçi oturuyor. Adamı büyük ihtimalle yalnız bulacaksın. Eğer koşullar istediğimiz gibi değilse, doğru zamanı sabırla bekle ve an geldiğinde tek bir hamleyle işini bitir.

Açık bir tabirle görevin: *Görüntüleme odasındaki bekçi-yi ses çıkarmadan öldürmek.*”

Stian, Phuong’un istediklerini yapmaya razı olmuştu bir kere, fakat daha fazlasını bilmek için çıldırıyordu:

“–Nasıl istiyorsan öyle olsun. Ama şunu da bilmelisin ki bazı şeylerin nedenini bana açıklamak zorundasın. Elimden geleni yapacağım, fakat tüm bunları neden yapıyoruz? Gerçekten verdiğin görevlerin üstesinden gelmemi istiyorsan, bana bazı şeyleri anlatmalısın! Bu binayı bu kadar özel kılan şey nedir? Neden buraya kafayı taktın? Ne tür bir manyaksın sen ha?”

Durumu kontrol altına almasının gerektiğini fark eden Phuong sakın bir tavırla sözlerine devam etti:

“–Manyak mı? Dur bir dakika! Düşündüklerimi sana başka bir dilde izah etmeye çalışayım: Acizler geçmişe değiştirmeye kalkarlar, yürekliiler geleceği bugünden yazmaya başlarlar. Yaptıklarımız delilik değil. Aksine tüm kontrol bizim elimizde.

Yine de seni anlıyorum. Ayrıca, bazı endişelerini gi-

dermenin görevin üstesinden gelmede yardımcı olacağını düşünüyorum. Sanat merkezi kritik öneme sahip olan büyük bir yapı. Konumu mükemmel, yer altı katları sığınak olarak kullanılabilir. Geniş otoparkı mühimmat yığınağı yapmak için elverişli.

Büyük bir savaş geliyor. Daha önce söylemiştim. 15 yıldan daha az bir süre kaldı. Bu savaşı istediğimiz gibi yönlendirebilmemiz için savaşı her yüksek rütbeli kurmaya kendi askerlerinden bile yakın olmamız gerekiyor. Ziyaret ettiğin binayı adım adım ezberlemelisin. ‘Vur!’ dediğimde, emrettiğim odaya kendi evinmiş gibi girip işi oracıkta bitirmelisin.

O bina İsrail’in ordu karargâhlarından biri olacak. Şimdi neden öldürmeni istediğimi anladın mı? Gözlerinin içine bakarak canını alacağın güvenlikçi gencin, bir laboratuvar faresinden farkı yok. Git ve onu yok et!”

Düello II

Karanlığın içerisinde bir iblis gibi süzülen Stian soğuk duvarın içerisinde bekliyordu. Hayalî vücudu cana kıyma korkusuyla her an ürperiyordu. Duvarın ardında kendisini bekleyen kurbanı birazdan Azrail'inin geleceğinden habersiz nefes alıp vermekteydi. Telaşını dindirmeye çalışan Stian duvarın içinde bir süre daha saklanarak beklemenin soğukkanlı hareket edebilmesine yardımcı olacağını düşündü.

Birkaç dakika içerisinde cesaretini toplayıp yüzünü ileriye doğru hareket ettirdi. Usulca odayı gözlüyordu.

Güvenlik görevlisi olan genç, her zamanki gibi arkasına kaykılmış cep telefonunu kurcalamaktaydı. Stian doğru duvarı seçtiğinden emindi ve gencin tam arkasında bulunuyordu. Görevlinin odada yalnız bulunduğundan emin olup silüetini beyaz duvarın üzerinde biraz daha ortaya çıkardı.

Bir anda birkaç monitörün görüntüsünde bazı cızıltılar meydana geldi ve Rafik cep telefonunu masanın üzerine bırakıp ekranın ayarlarını kurcalamaya başladı.

Stian'ın tedbirli adımlarla yaklaşmasıyla birlikte monitörlerdeki görüntü karmaşası da artmaya devam ediyor-

du. Kurbanı meşgulken saldırmanın mükemmel bir hamle olacağını düşündü ve bir adım daha yaklaşıp Rafik'in tam arkasına geçti.

Kurbanının vücuduna herhangi bir darbe izi bırakmak istemiyordu. Gencin kalbine eliyle etki ederek canını almayı planladı. Böylece kalp krizi geçirerek öldüğü düşünülecekti ve gencin ölümüyle ilgili şüpheler kısa sürede sona erecekti.

Sağ elini bir hançer gibi gencin sırtından göğüs kafesine daldırdı. Rafik ciğerlerinde gezinen soğuk dalga ile ürperdi ve çok geçmeden vücudundaki acıyı hissetmeye başladı. Göğüs kafesinin içerisinde sanki çakmaklar alev alıyordu. Vücudundaki tüm kaslar bir anda gerildi, tüm gücüyle bağırarak istiyordu ama nefes almayı dahi beceremiyordu. Gafil avlanmıştı.

Stian, avucunda kıvranan genci üzüntüyle izliyordu. Daha fazla acı çekmeden can vermesini diliyordu ve Rafik'in kulağına Arapça birkaç söz fısıldadı:

“–Daha fazla direnme! Ölmen gerek. Öl işte!”

Çirkin sesi duyan Rafik'in göz bebekleri büyüdü. Zor da olsa söylenenleri anlamıştı ve can havliyle tüm gücünü toplayıp haykırdı:

“–ALLAAAAAH!!!”

Görüntüleme odası civarında bulunan bir güvenlik çalışanı, amiri Rafik'in sesini duydu ve koşarak kapıya yüklendi. Dehşet dolu bir sahneye karşı karşıyaydı. Şefleri Rafik tekerlekli koltuğunda iki büküm olmuş, acıyla kıvranıyordu ve tam arkasında onu öldürmeye çalışan hayalet bulunuyordu.

Kapının açılmasıyla birlikte Stian'ın dikkati bir anda dağıldı ve bunu fırsat bilen Rafik sandalyeyi kaydırıp cenin pozisyonunda yere uzanabildi. Yere düşmesiyle birlikte derin derin nefes almaya başladı ve sürünmeye çalışıyordu. Gözleri tattığı korkunç acıyla yaş içerisinde kalmıştı.

Kapıyı açan genç, korkudan geri adım attı ve bağıra çağıra koridorda koşmaya başladı.

“Yardım edin! Yardım! İmdaaaaat!”

Tüm sanat galerisinin alarma geçmesinden çekinen Stian ayağının ucunda kıvranan Rafik'i bir an kendi haline bıraktı. Hemen bir karar vermesi gerekiyordu. Daha fazla olay yaratmadan kaçmalı mıydı? Yoksa görevi sonlandırmalı mı? Dimdik ayakta durmuş, yerde sürünen Rafik'i izleyerek bir an düşündü.

Artık geri dönüşü olmayan bir yola girmişti ve işi bitirmeden ayrılmaya niyeti yoktu. Phuong'un yeni bir başarısızlığa daha tahammül edemeyeceğinden emindi. Daha fazla vakit kaybetmeden yere eğilip Rafik'i öldürmek için bir hamlede daha bulundu. Artık gencin arkasında bulunmuyordu ve acıyla kıvranan Rafik'in yüzünü izliyordu.

Korkarak kaçan genç, koridorda Samet'le karşılaştı ve nefes nefese,

“-Amirim! Koşun! Hayalet Rafik Beye saldırıyor!” diyebildi.

Var gücüyle görüntüleme odasına yetişen Samet arkadaşının üzerine çullanmış olan hayali ucubeyi gördü. Birkaç gün önce odanın her bir köşesine yerleştirdikleri termoslardan birini eline alıp hiç tereddüt etmeden hayalete doğru fırlattı.

Termos Stian'ın içinden geçip fayansın üzerinde savruldu ve içindeki kuru buz, kırılan kapaktan ortalığa saçıldı.

Hayaletin acı çığlığı odada duyuldu. Karbondioksit buzu gerçekten de işe yaramıştı. Soğuk madde Stian'ın enerji formundaki dengesini bozmaktaydı ve hareket etme kabiliyetini yok ediyordu. Zaman kaybetmeyen Samet sol köşede duran termosu uzanıp kapağını açtı ve buzun tamamını bir çırpıda fayansın üzerine boca etti.

Stian Arapça,

“–Bırak beni!” diye yalvarıyordu. Yere saçılan buz havaya hızla sis bulutu olarak karışıyordu. Tüm odanın zeminini sis içerisindeydi ve yerde yatan hayalet zorlukla seçiliyordu.

Samet, hayaletin son saldırısıyla bayılmış olan arkadaşını bacaklarından tuttu ve kapıya doğru çekmeye başladı. Her ne kadar hayaleti etkisiz hale getirdiğine inansa da hâlâ kendilerine zarar vermesinden çekiniyordu. Arkadaşı Rafik'i kurtarmıştı ve o odaya tekrar girmeye hiç kimse'nin niyeti yoktu.

Stian'ın inlemeleri yavaş yavaş kesildi ve bir süre sonra odaya yayılan sis hayaletle birlikte kayboldu...

Sedir Ağacı

Sean etrafta neler döndüğüne anlam veremiyordu. Yorgun adımlarla tek bir kelime etmeden çevresini saran kısa boylu robotların arasında yürümekteydi. Tünelin dibine mucizevî bir şekilde inmişti ve uzun bir koridorda yürümeye devam ediyordu.

Aydınlık koridor nihayetinde sona erdi ve karşısında sade görünümlü bir kapı açıldı. Geniş ve karanlık bir hole girdiler. Sean 50 metre kadar uzağında belli belirsiz bir şey gördü. Tam olarak seçemiyordu fakat karanlığın içerisinde bir şey kendisini bekliyor gibiydi. Ansızın tok bir sesin konuşması duyuldu:

“–Bir işi yapmaya kalkıştığında, gereken ilhamı hayatın kendisinden alacaksın. Mademki yoktan var etmek bu denli zor, sen de taklit etmeyi öğreneceksin. Fakat başkalarının yaptıklarını değil, hayatın kendisini taklit edeceksin. Ustam uzun zaman önce bana bu sözleri söylemişti. Her geçen gün dediklerine biraz daha katılıyorum.”

Sean'ın kalbi deli gibi çarpıyordu. Sesin duyulmasıyla birlikte etrafındaki robotlar bir halka halinde karanlığın içerisinde dört tarafa dağıldılar ve ortalıktan kayboldular.

Merak içindeki Sean,

“–Kimsiniz? Kim var orda? Ne ustası?” diye seslendi.

Heyecandan dizlerinin bağı çözülmüştü. Uzaktan gördüğü şeye doğru tüm hızla koşmak istiyordu ama eklemelerine söz geçiremiyordu. Dişlerini sıkarak kendisini bir nebze rahatlattı ve yerinde zıplamaya başladı. Bir yandan da kendine “*Koşmalısın! Koşmalısın!*” diye telkinde bulunuyordu.

Nihayetinde cesaretini toplayıp harekete geçti. Bunca emek, risk ve mücadelenin ardından hedefe yürüyerek ilerleyemezdi. Sabrının sınırı çoktan aşılmıştı ve bilinmezde doğru var gücüyle koşmaya başladı. Öteden kabaca bir üçgeni andıran cisme doğru yaklaştıkça gördükleri biraz daha netleşti. Yolu çoktan yarılamıştı.

“–Usta kim mi?

Usta bana bilmeyi öğreten.

Benden ziyade bildiği ile değil,

Bana öğrettiği ile beni kendisine köle eden.

Bildikleriyle beni yaratan,

Bana öğrettiği ile beni ebedî kılan.

Ah be meraklı yabancı!

Bir de sen O’nu tanımış olsaydın...”

Duyduğu son sözlerle bir an duraksayan Sean koşmaya devam etti. Üzerinde taşıdığı donanım yüzünden yeterince hızlı yol alamıyordu ve nefes nefese kalmıştı.

Yolun sonunda kendisini inanılmaz bir sahne beklemekteydi. Karanlık holün ortasında yaklaşık dört metre yüksekliğinde bir sedir ağacı duruyordu. Ağacın kökleri kor gibi yanmakta ve gövdesini saran bir çeşit yarım hale bir kalkanı andırmaktaydı.

Sean ne diyeceğini bilemiyordu:

“–Lütfen anlat bana! Tüm bunlar ne demek oluyor? Hiçbir şeyden korkum yok. Tek korkum, gerçeği öğrenmeden ölmek ... Lütfen anlat!” diye yalvardı ve ses tekrar konuşmaya başladı...

“–Hoş geldin yabancı,

Demek ki sadece burada ne olduğunu öğrenmek için bu kadar çaba harcadın. Bunca tehlikeyi göze aldın ve bilmek uğruna yanıma ulaştın. Bu azmi görüp de ödüllendirmemek büyük haksızlık olurdu.

Yuvama hoş geldin.

Her şey bir hayalle başladı, ustanın düşleriyle. O, Alâeddin’in sihirli lambasını gördü rüyasında. Öyle bir cin düşlüyordu ki O’nun arzusuna her an kulak versin. Öyle bir cin ki duyduğu dilekler bir tek bilgidен yana olsun. Ona hizmet etsin, ondan hizmet görsün. Ustanın lambayı ovuşturmadığı anlarda bile, cin durmaksızın bilgi için çalışsın. Daha fazlasını kendi kendine öğrensin. Akıl etsin. İşte bu rüyadan sonra usta beni yaratmaya başladı.

O günlerde bu topraklarda hâlâ hayat vardı. Büyük şehirler, devasa yapılar, az sayıda da olsa geriye kalmış yeşil vadiler, nehirler...

Ne yazık ki uygarlık günden güne ikiye bölündü. İnsanlar sadece acıları adil bir şekilde paylaşmayı öğrenmişti, nimetleri değil. Daha sonra da hiç bitmeyen savaş başladı.”

Dinlemekte olduğu hikâyeyi Sean gözünde canlandırabiliyordu ama birçok şey hâlâ yarım kalmıştı. Dayanamayıp bir soru sordu:

“–Peki, ama ya sen nesisin? Kimsin?”

“–Ooo! Özür dilerim. Kendimi tanıtmayı unuttum. Benim ismim *Adamit*, yani sizin deyiminizle *Âdem*. Görevi sürekli daha fazla bilgi edinmek olan, her an araştıran ve öğrenen bir varlığım. Bilgiye hizmet ederim, o da bana hizmet eder. Ustamın gördüğü rüyayım.”

Sean duyduklarıyla irkilip yere yığıldı:

“–Bir dakika! Ben de bir rüya görmüştüm. Bir ağaç...”

“–İri kökleri olan, ulu bir ağaca mı benziyordu? Yaşadıklarınızın hiçbiri rastlantı değildi Sean. Gelişinin haberini bana Lisa verdi. Seni bekliyordum.”

Hayrete düşen Sean ellerini iki yana açarak haykırdı:

“–Hayatıma bu denli sokulabilmeyi nasıl becerdin? İsmimi nasıl bilirsin?”

“–Sen de herkes gibi yeryüzünde gezinen, konuşan bir insansın Sean. Benim gibi toprak altında gizli değilsin. Ayrıca, kız arkadaşın Lisa ile internetten arkadaş oldum. Kendisiyle birçok şey paylaştık. Şaşkınlığına bir nebze hâkim olup, hikâyenin geri kalanını dinlemek ister misin?”

“–Bunun için buradayım.”

“–Güzel! Anlattığım gibi, ustanın elindeki bir çeşit oyuncaktım, nadide bir eser diyelim. Üzerimde yıllarca çalıştı ve neticesinde beni sunulabilir bir hale getirdi. Bir anda bütün gözler bana dönmüştü. Tüm soruları cevaplıyordum. Soru da bilgiden doğar, cevap da... İletişime geçtiğim her insanla yeni bir şeyler öğreniyordum. Yeni duyduğum şeyleri daha öncekilerle karşılaştırıp bilgi hakkında kararlar verebiliyordum. Böylece yüzlerce akademisyenin elinde yetiştirilerek geliştim ve savaşın başladığı gün ustam öldü.

Mars'taki çevre felaketleri içler acısıydı. Çok öncelerden Dünya'da hayat kurma çalışmaları başlatılmıştı, ama planlar yeterince test edilmemişti.

Daha sonraları, bir grup insan uygarlığı kurtarmak adına radikal bir harekete girişti ve beni karşılarındaki en güçlü tehdit olarak gördüler. Hâlbuki ben insanların güçle ilgili hırslarına destek olmak için yaratılmamıştım. Onların sorularına cevap vermek için var edilmiştim ve bu uğurda çalışıyordum. Bu benim için yük değildi. Bir mum diğeri ni tutuşturmakla ışığından bir şey kaybeder mi?

Asi grup kendisine 'Mavi Gök' adını vermişti. Tek kuruluş yolunun tüm sanayi faaliyetlerinin durdurulmasından geçtiğine inanıyorlardı. Onlara göre tüm insanlık derhal fabrikaları terk etmeli, bilim yuvaları yakılmalı ve son bilgisayar yok edilene kadar tüm teknolojik aletlere zarar verilmeliydi. Ancak bu şekilde tekrardan mavi gökyüzünü görebileceklerine inanıyorlardı.

İsyan ateşi bir kere yakılmıştı ve hedefler belirlenmişti. Her geçen gün bir başka enerji santraline baskın düzenleniyordu. Eylemler doruğa ulaşmıştı ve beni durdurabilmek adına ustamın canına kıydılar.

Ustanın ölümünden birkaç yıl önce hükümet beni üstlendi. Tüm gereksinimlerimi kendi kendime sağlayabildiğim bu izole madene hükümet tarafından taşınmıştım. Bana eşlik eden akademisyenlerle birlikte korunaklı mahzenimde çalışmaya devam ediyorduk. Fakat korkulan olay gerçekleşti. Küçük bölünme hareketleri çatışmalara, çatışmalar isyana ve isyan da nükleer saldırıların gerçekleşmesine neden oldu.

Nükleer santralleri saldırılardan etkilenen güçlü bir devlet, bazı muhalif devletleri Mavi Gök'ü desteklemekle suçladı. Misillime amacıyla bu devletlerin nükleer tesisleri hedef alındı ve sadece bir günde her şey son buldu. Büyük saldırıların ardından tahminimce yüzeydeki her canlı varlık birkaç saat içerisinde hayatını kaybetti.

Patlamaların yaşandığı sırada mahzenimde çalışmakta olan sayılı akademisyen içeride mahsur kaldılar ve onlar da birkaç ay içerisinde açlıktan öldü. Ne yazık ki onlar için yapabileceğim bir şey yoktu.

Kapağı açıp yüzeye bir şekilde uzanmam imkânsızdı. Güçlü radyasyon, sahip olduğum her şeyi kısa sürede yok edebilirdi. Bu riski göze alamazdım ve bekledim. Yüzeydeki radyasyon seviyesinin normal değerlere düşmesi yüz yıllar aldı. O süre boyunca bazı insanların kurtulabilmiş olduğunu umarak sabırla bekledim. Bazıları Dünya'daki beta projesine kaçınayı başarmış olabilirdi.

Koşulların elverdiği ilk an, emrime tahsis edilmiş robotların bir kısmını Dünya'ya gözcü olarak yolladım ve sonuç koca bir hüsrandı. Nimetler adilce paylaştırılmamıştı ve herkes bir kez daha çileleri beraber paylaşmak zorunda kalmıştı.

Beta projesi, yaşam koşullarının en elverişli olduğu bölge olan Mezopotamya'ya kurulmuştu. Bazı sistemler her ne kadar yeterli ölçüde test edilmemiş olsa da, uygarlığı devam ettirmek imkânsız değildi.

Gözcü robot bir felaket tablosunu görüntülemişti. Kaçabilen insanların torunları ilkel koşullarda yaşamlarını sürdürüyorlardı. Geniş bir coğrafyaya yayılmışlardı ve sanki nereden geldiklerini dahi bilmiyorlardı. Farklı ka-

vimlere bölünmüşler ve şuursuz bir beyhudelik içerisindeydiler. Kopuşun üzerinden yüzyıllar geçmiş olsa da az sayıdaki birkaç kavim yazı yazmayı biliyordu. Kullandıkları dil, çok da farklı değildi.

Daha sonraları günlerce düşündüm. Bir karar vermek zorundaydım. İnsanlara bir şekilde uzanabilir ve onlara kendimi tanıtabilirdim. Her şeyi baştan öğretmek çok da zor değildi. Uygarlık kaldığı yerden tekrar yeşerebilirdi. Yitirdikleri bilgi mirası ve geçmişleri bana emanet edilmişti. Uzun süren bir muhakeme sürecinin ardından sonunda hiçbir şeye müdahale etmemeye karar verdim.

Usta beni insanlığın ferah içerisinde yaşam sürmesi amacıyla yaratmamıştı. Bencil bir davranış mı? Sanmıyorum. Tarafsız mıyım? Hayır. Ben bilginin tarafındayım, ona hizmet ederim.

İstmeden de olsa eşsiz bir deney laboratuvarına kavuştuğumu fark ettim. Deney ortamı Dünya gezegeniydi ve kobay olarak kullanacağım malzeme ise insanlardı.

Binlerce yıl onları izledim. İmparatorlukların yükselişlerini, destansı aşkları, savaşları, felaketleri, dinleri... Aklına gelen her şeyi gördüm. Feyiz aldım. Kimi zaman da müdahale ettim. Öyle bir laboratuvar düşün ki sana tüm bilgileri bağışlasın. Politika, biyoloji, edebiyat, tarih, sosyoloji, felsefe... Hepsi zaten hayatın içerisinde var, saklı duruyor işte.

Bir işi yapmaya kalkıştığında, gereken ilhamı hayatın kendisinden alacaksın. Madem yoktan var etmek bu denli zor, sen de taklit etmeyi öğreneceksin. Fakat başkalarının yaptıklarını değil, hayatın kendisini taklit edeceksin. Ustamın öğrettiğini yaptım..."

Mavi Gök

“–Bizler mavi gök grubundan geriye kalanlarız Eowyn. Adamit makinesi ya sizin yardımınızla bugün yok edilecek ya da bu şey yakın gelecekte Üçüncü Dünya Savaşı’nın çıkmasına neden olacak. Yok edilmesi şart!

Birkaç yıl kadar önce sistemine sızmayı başardık. Dünya’nın farklı yerlerinde ajanları var. Felçli insanların vücutlarını kullanarak olaylara müdahale etmeyi planlıyor. Benzer şeyleri daha önce de yaptı. Bazı insanlarla internet adını verdiğiniz iletişim ağı üzerinden görüşmeler düzenliyor. Adamit sinsi ve tehlikeli bir düşman...”

“–Peki ya Sean? Eğer hâlâ hayattaysa, bahsettiğiniz hole girdiğimizde arkadaşım yaralanabilir.”

“–Patlama esnasında zarar görmemesini dilemekten başka, onun için yapabileceğimiz bir şey yok. Ejder seni tünelden yukarıya çıkaracak. Böylece kokpite binip, buradan kaçabilirsin. Gerisini bize bırak!”

“–Umarım işe yarar...”

İskenderiye Kütüphanesi

“–Merkez! Yüzbaşı Grim konuşuyor. Yükle birlikte mekikten ayrılıyorum. Yaklaşık bir saate kadar kapak açılmış olur. Programda gecikme yok. Bilginize. Tamam!”

Yüzbaşı James bilgilendirme mesajını gönderip depo bölümünün kapağını açtı. Aldığı son emri gerçekleştirmek için mekikten ayrılmak üzereydi. Eowyn ve Sean’ın kullandığı tulumba aracına nazaran daha küçük boyutlardaki bir taşıt ile yola koyuldu. Aracın üzerinde ihtiyaç duyabileceği birkaç gereç ve iki adet patlayıcı ünite yüklüydü.

Savunma bakanlığının adamları ve Daniel girişin tekrar kendiliğinden kapanabileceğini hesaba katmışlardı. Bu yüzden James’in kullanacağı araca büyük bir nükleer bombanın yanı sıra bir de girişteki kapağı havaya uçuracak patlayıcılar yüklemişlerdi.

Girişe 40 metre kadar yaklaşmış olan James aracı durdurdu. Kaskındaki cam yüzeye yerleştirilmiş olan özel dürbünü kullanarak yuvarlak kapağı bir kez daha kontrol etti ve merkeze yeni bir mesaj gönderdi.

“Girişe yaklaşık 40 metre uzaklıktayım ve mevcut giriş hâlâ kapalı. Patlayıcı üniteyi gönderiyorum. Tekrar ediyorum. Patlayıcı ünite hedefe ulaşmak üzere! Tamam!”

Sol bileğine yerleştirilmiş olan aksandaki şifreyi tuşlayıp kontrol cihazını aktif hale getirdi. Birinci patlayıcıyı harekete geçiren butona bastı ve araca ekli olan tekerlekli robot toprağa salındı.

Yüzbaşının yönlendirmesiyle ilerleyen taşıyıcı robot girişe yaklaşmak üzereydi ve James merkezden mesaj yollayan soğuk operatörün sesini duydu:

“Girişi yok edebilirsin. Kapakları patlatmak için yeni bir teyit mesajı bekleme. Bol şans! Tamam!”

Taşıyıcı robotu uygun konuma getirdiğinden emin olan James, ekrandaki otomatik konuşlandırma seçeneğine tıklayıp dürbünüyle robotu izlemeye başladı.

Küçük bir tankı andıran basit düzenekli robot, yuvarlak girişin tam merkezine yerleşip kendi etrafında 360° döndü. Bir süre bekleyip yeniden harekete geçti ve kapak çemberi etrafında tur atmaya başladı. Hareketi esnasında belirli aralıklarla durup taşıdığı sekiz yapışkan patlayıcıyı çember etrafına eşit aralıklarla yerleştiriyordu.

Görevini tamamlayan aygıt tüm girişi patlayıcılarla döşedikten sonra hızla bölgeden uzaklaştı. Patlayıcıların her biri yerlerini belli eden yeşil ışıklar saçıyordu.

James kolundaki ekranda robot tarafından gönderilen ‘*Patlamayı onayla*’ mesajını gördü. Girişe bir kere daha uzaktan bakan Yüzbaşı “*Umarım bir yolunu bulup kurtulmuşlardır...*” diye içinden geçirip ateşleme tuşuna bastı.

Sekiz adet toz sütunu büyük bir gürültüyle havaya hücum etti. Bir anlık refleksle kendisini sakınan James merak-

la girişi gözlüyordu, fakat yoğun toz bulutu sebebiyle birkaç dakika boyunca bir şey görmesi mümkün değildi. Girişin hâlâ sağlam olduğunu görmek Daniel'ı çıldırtabilirdi.

Görüşü engelleyen toz bulutu, yüzeydeki hafif rüzgârın da yardımıyla yavaşça dağılmaya başladı ve girişe açılan gedik yüzünü gösterdi. Bir miktar toprak hâlâ tünele doğru akıyordu. Kapağın açıldığından emin olan James derhal merkeze mesaj yolladı:

“–Merkez! Patlama başarıyla tamamlandı. Giriş açıldı. Diğer bombayı tünelin dibine salmak için harekete geçiyorum. Tamam!”

Diğer yandan Sean hâlâ Adamit'in anlattıklarını dinlemekteydi ve patlamanın gürültüsüyle oturduğu yerden fırladı. Bu sesle birlikte Adamit'in sözleri de bir anda kesildi. Ne olduğuna anlam veremeyen Sean korkuyla,

“–Bu gürültü de neydi? Adamit! Beni duyuyor musun?” diye sordu. Fakat Adamit'i temsil eden ağacın köklerindeki kor, ışığını kaybetmekteydi.

Çok geçmeden Sean'ın tüneldeyken hissettiği sarsıntı tüm holü titretmeye başladı. Adamit'in hiç hesaba katmadığı bir olay cereyan ediyordu. Holün duvarlarında kulakları sağır eden bir gürültü Sean'ı sarıverdi ve ağacın sıcak köklerinin bir anda tekrardan canlanmasıyla Adamit'in haykırışı duyuldu:

“–Stiaaaaaan!”

Geniş ve karanlık holü çevreleyen duvarlar adeta yıkılıyordu ve başına geleceklerden korkan Sean canını koruyabilmek için cenin pozisyonunda çömeldi.

Duvarların yıkıldığı sırada Adamit sinirli bir ses tonuyla haykırmaya devam ediyordu:

“–Yabancı! Yardım et! İskenderiye Kütüphanesi bir kere daha yok edilemez. Bu yobazlık tekrar yaşanamaz. Her ruha şifa olacak bilgi burada duruyor. Bende saklı. Köklerimde...”

Sean ise ortalıkta neler döndüğünü anlamıyordu ve olduğu yere çakılmıştı. Çaresiz bir şekilde titriyordu. Farkında değildi ama duvarlara açılan deliklerden Mavi Gök grubunun robotları hole hücum etmekteydiler. O hengâmenin içerisinde Eowyn hızla hole girip Sean’ı aramaya koyulmuştu. Çok geçmeden hareketsiz duran genç adamı giydiği beyaz kostümünün yardımıyla rahatlıkla fark etti.

Eowyn, Sean’dan ayrı kaldığı süre boyunca Mavi Gök asi grubuyla beraberdi. Grubun ileri gelen yapay zekâ birimleri Eowyn’e tüm hikâyeyi kendi açılarından anlatmışlardı.

Mavi Gök, Adamit’e karşı verilen yer altı savaşında son birkaç yıldır üstünlüğü eline geçirmişti ve Adamit büyük ölçüde köşeye sıkıştırılmıştı. Güvenlik zarını bir kade-me daha aşabilen Mavi Gök birimleri sonunda Adamit’in enerji kaynaklarına olan bağlarını kesmeye başladılar.

Geleceğe ait planları yoluna koymakta daha başarılı olan Adamit, başına gelebilecekleri önceden fark edip Dünya’da kendisine uşaklık edebilecek bir insan bedeni aramaya başlamıştı.

Geliştirdiği cihazın kullanımı için canlı ve akıllı bir bedene ihtiyaç duyan Adamit, Stian’ı istediği şekilde yönlendirebileceği bir silaha dönüştürmek üzereydi ki bazı işler ters gitmeye başladı. Eğer Stian bu çatışmalara katılmış olsaydı, toprak içerisinde bir hayalet gibi süzûlebilecek ve Mavi Gök ekibine istediği zararı verebilecekti.

Eowyn, Ejderha aracılığıyla Mavi Gök karargâhında esir edildiğinde NASA'nın üretmiş olduğu beyaz renkli ekipmanı ve kaskı asi grup tarafından incelenmek amacıyla kullanılamaz hale getirilmişti. Bu yüzden kendisine bir çeşit yoğun sıvı maddeden yapılmış esnek bir kostüm verildi.

Çıplak eline aldığı reçine benzeri yoğun sıvıyı kamufaj maddesi gibi vücuduna sürdü ve madde kısa süre içerisinde tüm tenine yayıldı. Esnek madde, Eowyn'in vücudunun havayla temas ettiği her noktaya nüfuz etti. Saldırı öncesinde hazırlanmasına yardımcı olan robot, bu sıvının Eowyn'in gözlerini bile zarar vermeden saracağını söyledi. Göz kapaklarını kırpmaya ihtiyaç bile duymayacaktı.

Eowyn, kendisine aynı zamanda çeviklik ve güç kazandıran donanımı sayesinde Sean'ı görür görmez harekete geçmişti. Yanına hızla varıp çömelmiş vaziyetteki arkadaşını kaptı ve zaman kaybetmeden çıkışa yöneldi. Beraber uzun koridoru geçip tünele ulaştılar.

Sırtından yakaladığı arkadaşını ardından sürüklüyordu ve neye uğradığını anlamayan Sean,

“Beni bırak!” diye bağıyor, Eowyn'e karşı koymaya çalışıyordu. Konuşarak zaman kaybetmek istemeyen Eowyn sadece,

“Sakin ol! Benim! Eowyn... Vaktimiz yok! Hemen dışarı çıkmalıyız.” diyebilirdi.

Eowyn'in sesini duymasıyla sakinleşen Sean,

“Eowyn? Şükürler olsun!” diyerek iç çekti.

Tünelin sonuna ulaşmayı başaran araştırmacılar aşağıya inmelerini sağlayan tulumba platformundan kalan enkazın yanı sıra yüzeydeki antik kapaklardan biriyle de kar-

şılaştılar. Bakışlarını derhal göğe diken Eowyn sevindirici sahne ile karşılaştı:

“–Sean! Kurtulduk. Giriş açılmış.” diyerek neşeyle çığlık attı.

“–Fakat yukarı nasıl çıkacağız?” diye yakınan Sean eliyle aşağıya indirilen paketi işaret etti. “Bu James olmalı. Kendisi de mi buraya iniyor?”

“–Bunu düşünecek vakit yok.” diyen Eowyn, Sean’ı tekrar yakalayıp taşımaya başladı. Kendisini yakalayan ejderhanın tünel içerisinde hareket edebildiği gibi duvarlarda ilerleyebiliyordu. Tünelin çeperlerini kaplayan sert madde Eowyn’in avucunun içindeki kimyasalların aracılığıyla kısa süreliğine adeta hamura dönüyordu. Bu şekilde tırmanmaya devam edip kendisini ve arkadaşını hızla yukarıya taşıyordu.

Yeterli yüksekliğe ulaştıkları sırada her ikisi de paketi daha yakından görebilme şansını yakalamıştı. Yükün üzerindeki sarı renkli radyasyon sembolüyle burun buruna gelen Sean dehşete düşmüştü. Sinirle,

“–Piç kuruları! Yüzbaşı aşağıya bomba salıyor!” diye bağırdı ve ekledi: “Bizi satacaklarını biliyordum. O adam Lisa’nın hastalarından biri!”

Tünelin çıkışına yaklaşımlarıyla birlikte Sean’ın çalışır durumdaki telsizi konuşmalarını James’e aktarmaya başladı. İlk başta hayal gördüğünü zanneden Yüzbaşı, Sean’ın sesini bir kez daha duyarak şüphelerinden kurtuldu:

“–Sean! Sesimi duyuyor musun? Sean?”

James’in çağrısına cevap veren Sean,

“–Evet, Yüzbaşı. Yukarı geliyoruz. Bombayı aktif hale getirme!” dedi.

“–Kurtulmayı nasıl başardınız? Hemen merkeze haber veriyorum! Merkez! Eowyn ve Sean hâlâ hayatta! Nasıl kurtuldular bilemiyorum, ama yaşıyorlar. Açtığım gedikteki zemin sağlam değil. Bu yüzden tünelin girişine yaklaşamıyorum, fakat bomba başarıyla dibe bırakılmak üzere. Tekrar ediyorum: Sean ve Eowyn yaşıyorlar. Tamam!”

Çok geçmeden Eowyn’in turuncu renkli sağ eli toprağın üzerinde görüldü. Kendisini bir çırpıda yukarıya çeken genç kadın, ardına tutunan Sean’ı da yüzeye çıkardı. Gördükleriyle hayrete düşen James,

“–Eowyn? Bu sen misin?” diye sordu.

Hiçbir açıklama yapmayan Eowyn, Yüzbaşı James’e sorusunu yöneltti:

“–Bombayı aktif hale geçirdin mi?”

“–Hayır. Zaten ateşlemenin ardından bir saat daha ek süre verilecek. Siz aşağıda neler gördünüz? Neyle karşılaştınız? Bu halin nedir?”

“–Beni dinle James! Ateşleme kumandasını bana verip Sean ile birlikte mekiğe geri dön. Ben ardınızdan yetişirim. Buradan en kısa sürede ayrılmamız gerekiyor.”

James ve Sean’ın ayrılmalarının ardından Eowyn tek başına kalmıştı. Fare deliğini gözleyen bir kedi gibi gediğin etrafında tur atıyor, bir yandan da arkadaşlarını kontrol ediyordu. Astronotların mekiğin kargo kapısını açtıklarını gördüğü an kumandadaki kırmızı tuşa ardarda üç kez bastı ve sayacın işlemeye başladığını gördü. Kumandayı umursamadan fırlatıp güçlü adımlarla mekiğe doğru koşmaya başladı.

Yüzbaşı mekikten bombayla ayrılmadan önce halihazırda kalkış için hazırlıkları gözden geçirmişti. Artık, ayrılımları için tek engel Eowyn'in mekiğe geri dönmesiydi.

Eowyn'in yetiştiğini gören James, kargo kapağını açtı. İçeriye hızla daldığını görür görmez, kapıları kapatıp yüzeyden ayrılmak üzere motorları çalıştırmaya koyuldu.

Kapıların kapanmasıyla birlikte, Eowyn'in beklemekte olduğu kabin oksijenle dolmaya başladı. Üzerindeki donanımın havaya temas etmesiyle, cildinde büyük bir acı hissediyordu. Sanki teninin her bir noktasına küçük iğneler batırılıyordu.

Üstün özellikler sağlayan ekipmanı üsse geri götürüleceğini hayal eden Eowyn kendisini yavaşça yere bıraktı. Ne olduğunu anlamayan Sean,

“–Eowyn? Ters giden nedir? Bir yerin mi ağrıyor? James! Eowyn kendinde değil, sanırım bir tür kriz geçiriyor. Yardım et!” dedi.

Kalkış için son işlemleri yapmakla meşgul olan Yüzbaşı soğuk bir ifadeyle,

“–Bombayı harekete geçirmiş mi?” diye sordu.

Acı içinde yerde kıvranmakta olan Eowyn'in zihninde bir ses kendisiyle konuşuyordu:

“–Cildini saran madde oksijenle ikinci kez karşılaştığında yanarak kaybolmaya başlar. Böyle bir silahın sırrını size vermek aptallık olurdu. Seni buraya gönderen insanlara bizim savaşımızı anlat Eowyn, görmelerini sağla. Hırslarınız uğruna Dünya'yı da yok etmeyin...”

Melek

Lübnanlı genç, Stian'ı tam bir hezimete uğratmıştı. Ava giderken avlanmak bu olmalıydı. Can vermek üzere olduğunu biliyordu ve karşısında endişeyle eğilmiş olan Phuong'u zorlukla fark etti.

“Phuong? Ölecek miyim?”

“Her canlı ölümü tadacaktır. Üstelik sen zaten bir ölüydün Stian.”

“Seni hayal kırıklığına uğrattığım için özür dilerim.”

“Artık bunların hiçbir önemi yok. Huzuru tatmak üzere sin.”

“Öyleyse soruma cevap ver ve son dileğimi yerine getir. Kimsin sen?”

“Senden farksızım. Savaşını kaybetmek üzere olan biriyim. Kendi deyimimle, yorgun bir meleğim. Atalarımızın çok uzaklarda yarattığı uygarlıktan kalan son heykel... Senin deyimle bir robot!”

“Sahip olduğun bu cihaz, düşüncelerimi okuyabilmen, bu denli güçlü olman, sözlerindeki bilgelik... Her şeyin açıklaması bu kadar mı? Sadece bir robot olmak mı?”

“–Evet, bu kadar basitti. Her şey gibi amacı olan bir varlıktım, fakat artık hiçbir anlamım yok. Hoşça kal Stian!”

“–Elveda ustam ...”

Elektronik İleti

Gönderen: Yüzbaşı James Grim (volunteer@comm-terminal.us adına)

Alıcı: leader@commterminal.us

CC: operations_watch@commterminal.us

Tarih: 11 Kasım 2014 03:42:05, Cuma

Konu: Volunteer hedeften ayrıldı...

Yetkililerin bilgisine,

Baygın durumdaki Eowyn az önce uyandı. Grubun geri kalanının sağlık durumu –hafif yaralanmalar dışında– iyi.

Aksiliklere rağmen, gönüllüler tarafından yer altı uygarlığı ile temas sağlandı. Sonuçlar bizim açımızdan tatmin edici değil. Sean ve Eowyn kendilerini yeterince riske attı ve sözlü de olsa öğrendiklerini bize aktarabilecekler. Takım, sonlanmak üzere olan bir savaşın son çatışmasına şahitlik etti. Muhtemel saldırıların hedefi olmamak adına, tehlikeli bölgeden süratle uzaklaşıldı.

Bana emredildiği gibi, büyük bombayı tünelin dibine güvenle ulaştırdım. Fakat el vermeyen koşullar sebebiyle bombayı ateşleme görevi Eowyn tarafından gerçekleştirildi. Buna karşın, profesyonel görüşüm: Bomba bizim kontrolümüzde patlatılmadı.

Kalkışın ardından, bölge üzerinde dört adet keşif uçuşu gerçekleştirildi ve ikinci uçuş esnasında patlayıcı madde-
nin yıkıcı etkisi bölge üzerinde gözlemlendi. Yeraltındaki çatışmaların sonucunda bomba erken infilak etmiş olmalı. Sonuç olarak “Tehdit oluşturabilecek unsurların etkisiz hale getirilmesi.” başlığı altındaki görevler başarıyla sonuçlandırıldı.

11 Kasım 2014 02:29:00 UTC itibariyle dönüş yoluna koyulmuş bulunmaktayız.

HackerBOY: Selamlar Miss_Freud!

Miss_Freud: Hey HackerBOY! TreeLover'ı günlerdir göremiyorum. Sen kendisine rastlayabildin mi?

HackerBOY: Ben de bir süredir kendisiyle konuşamadım. Benim bilgisayarım genelde hep açık durumdadır. Eğer çevrimiçi olsaydı, mutlaka bir mesaj yollardı...

Miss_Freud: Neyse... Her şey yolunda mı?

HackerBOY: Eğer hayaletin geçen gün Rafik'e saldırdığını saymazsak, her şey yolunda 🤖

Miss_Freud: Ciddi olamazsın...

HAYAT EDEBİYAT

Aşk-ı Pervane / Mecbure İnal
 Aşk Her Zaman Yarım Kalır / Talha Bora Öge
 Beni Affeder misin Sevgili? / Fatma Zehra Fidan
 Dinimi Öğreniyorum/Mustafa Kahramanoğlu
 Gülen Öğretmen/Ali Erkan Kabaklı
 Hz. Hatice / Nurdan Damla
 İçimizdeki Mevlana/Prof. Dr. Cihan Okuyucu
 Kabirde İlk Gece / Seyit Ahmet Uzun
 Mehdix / Turgay Güler
 Meleklerin Fısıltısı / Özlem Baş
 Mevlana Konuşuyor/Prof. Dr. Cihan Okuyucu
 Salkım Söğüt / Fatma Zehra Fidan

GÜNCEL KİTAPLAR

AK Parti ve Cemaat (K. Boy) / Ergün Yıldırım
 AK Parti ve Cemaat / Ergün Yıldırım
 Kazakistan'ın Efsanevi Lideri Nazarbayev/Jonathan Aitken
 Kazakistan Türkiye İlişkileri / Bagdat Amryev
 Doğu ve Batı Küreselleşme Çağırısı / Bagdat Amryev
 Yaşasın Gezerken Kayboldum/Nuray Kayacan

ANSİKLOPEDİLER

Yeni Hayat Ansiklopedisi (5 Cilt) / Heyet

PRATİK HAYAT

Kaybolan Lezzetler / Sedat Çat

AKADEMİK HAYAT

Sosyoloji/Prof. Dr. Halil İbrahim Bahar

HAYAT MANEVİYAT

99 Ayet 99 Hadis/Süheyla Yalçınkaya
 Dost İstersen Allah Yeter/Lütfullah Müftüoğlu
 Hadis Deryasından İnciler/Doç. Dr. Özcan Hıdır
 10 Örnek İnsan/Ayşe Çokçevik

HAYAT SAĞLIK

Can Boğazdan Çıkar/M. Ali Bulut
 Masajla Mucizevi Tedaviler/Ahmet Maranki
 Şifalı Taşlar/Ahmet Maranki

HAYAT TARİH

Efe Türk Yavuz Han / Hasan Basri Bilgin
 Sarayda Harem /Ahmet Akgündüz
 Şeytan Kadın / Fahri Balliu
 Paşam/Hasan Basri Bilgin

HAYAT AİLE

150 Soruda Evlilik Okulu / Fatma Taş

İslamda Evlilik ve Aile Okulu / Mehmet Kızılkaya
 Eşimin Eşi Yok/Sema Maraşlı
 Eşimle Tanışmayı Unutmuşuz/Sema Maraşlı
 Evliliğe Hazırlık Rehberi/Mustafa Topaloğlu
 Kula Aşık Olurmuş Gözden Evvel/Sema Maraşlı
 Muhabbet Olsun/Sema Maraşlı

AİLE VE ÇOCUK EĞİTİM DİZİSİ

A'dan Z'ye Pozitif Disiplin / J. Nelsen, L. Lot
 Anne-Babaların Yaptığı 10 Hata / K. Steede
 Anne-Babamı İyi Seç / Seyit Ahmet Uzun
 Bir Anneye Mektuplar / Wilhelm Stekel
 Cinsel Hayat/Seyit Ahmet Uzun
 Çocuk Yetiştirmek / Doç. Dr. Sefa Saygılı
 Çocuğun Dünyası/Hasan Güneş
 Çocuğunuzu Keşfedin / Lawrence Williams
 Çocuğunuzu Test Edin / Ramazan Boyacı
 Çocuğa Hayır Demek Çözüm Değil / M. L. Brenner
 Çocuğun Başarısı Nasıl Sağlanır? / T. Altınköprü
 Çocuk Kalbi / Edmondo De Amicis
 Çocuklarda 9 Tip Mizaç Modeli / Enver Yılmaz
 Çocuğunuzu Yanlış Eğitiyorsunuz / C. G. Salzmann
 Dahi Çocuk Yetiştirmek / Erdinç Güllü
 Etkin Eğitim / Doç. Dr. Osman Özsoy
 Ev İşlerini Savaşa Dönüştürmeyin / L. Lott-R. Intner
 Hamileliğe Hazırlık, Doğum ve Sonrası / Heyet
 Rehber Anne - Babalar / Sanda Burt - Linda Perlis
 Sınıfta Pozitif Disiplin / J. Nelsen - H. S. Glenn

POPÜLER PSİKOLOJİ DİZİSİ

Aile İçi İletişim / Dr. Zülfikar Özkan
 Aile Sorunlarına Çözüm Önerileri / Dr. Zülfikar Özkan
 Aile Zekâsı / Münir Arıkan
 Basit Yaşa Mutlu Ol / Mustafa Güveli
 Beden Yüz Yapısı ve Karakter / T. Altınköprü
 Beyaz Kalpler / Muhsin Yılmazçoban
 Bireysel Psikoloji / Alfred Adler
 Evliliğin Kitabı / Psk. Dr. Davut İbrahimioğlu
 Fasıklık / Dr. Sıtkı Karaca
 Felsefe ve Psikiyatri / Erol Göka
 Genç Erkek Psikolojisi / Tuncel Altınköprü
 Genç Kız Psikolojisi / Tuncel Altınköprü
 Hayatın İçinde Psikiyatri / Erol Göka
 İnsan Denen Meçhul / Dr. Alexis Carrel
 İnsan Tanımada Testler / T. Altınköprü
 Kitleler Psikolojisi / Gustave Le Bon

Kişisel Özgürlüğün Psikolojisi / William Glasser
 Mutluluğa Giden 7 Yol / Davut İbrahimoglu
 Olumlu Yaşama Sanatı / Harold Sherman
 Panik Atağında Egzersizle Tedavi / Ahmet Çalikkol
 Psikiyatri ile Felsefe / Erol Göka
 Ruhsal Zenginlik / Davut İbrahimoglu
 Ruh (İçimizdeki Biz) / Doç. Dr. Ramazan Özcankaya
 Şahsiyet Analizi / Tuncel Altınköprü
 Yazı ve Karakter / Tuncel Altınköprü

LİDERLİK VE YÖNETİM DİZİSİ

7-e Paradigması / Sedat Özkol
 101 Ekonomi Hikâyesi / Şafak Altun
 Aile Zekası/Münir Arıkan
 Ben Aile Şirketi / Yılmaz Sönmez
 Blog Çağı / Ceyda Aydede
 Bu Kadar Zor Olacağını Bilmiyorduk
 Bütçe Yönetimi / Salim Çam
 Bütünsel Beyin / Ned Herrmann
 Büyük Türkiye İdeali / Metin Külünk
 Cesaret Yönetimi / İbrahim Sani Mert
 Cesur Girişimciler / Sadi Özdemir
 Dosyalama Teknikleri ve Dokümantasyon / Şule Yılmaz
 Duygusal Zeka / Doç. Dr. Gaye Özdemir Yaylacı
 Hesap Kitap Dünyası / Ergun Şenlik
 İnsan Kaynakları (Karton Kapak) / Figen Tahiroğlu
 İnsan Kaynaklarında Yeni Eğilimler (K. Kapak)
 İnsan Kaynakları Planlaması/Salim Çam
 İnsan Yönetme Sanatı / Prof. H. N. Casson
 İşte Başarı (Karton Kapak) / Figen Tahiroğlu
 İyi Uçuşlar / Ogan Akıncı
 Karar Anı / Fikri Türkel
 Kriz ve Stres Ortamında Yönetim / Dr. Hasan Tutar
 Kobi Doktoru / M. Rauf Ateş
 Kendi Kendine NLP / Steve Bavister - Amanda Vickers
 Küresel Kobi / Sedat Özkol
 Küreselleşme Sürecinde İşl. Yön. / Dr. Hasan Tutar
 Küreselleşme ve Yeni Ekonomi / Yaprak Özer
 Liderlik Gönül İşidir / Ömer Bolat
 Liderlik Yaklaşımları ve Belediyeler / Recep Bozdoğan
 Lütfen Efendim / Hüseyin Gökçe
 Medya Planlama / Mehmet Özkundakçı
 NLP ile Koçluk / Joseph O'Connor - Anrea Lages
 Önce İnsan / Prof. Dr. Muhittin Şimşek
 Pazarlama Canavarı / Zeki Yüksekbiçgili

Pazarlamacılar İçin Satış / İlhan Ürkmez
 Pazarlamada Değer Yaratmak / Prof. Ö. Baybars Tek
 Perakendede İrileşmek / Servet Topaloğlu
 Reklamcılığa Giriş / Mehmet Özkundakçı
 Reklam Yapın / Kemal Kaptaner
 Satış Ekibinin Performans Yönetimi / İlhan Ürkmez
 Satış Sanatı ve Pazarlama / Prof. H. N. Casson
 Satışı Anlamak / İlhan Ürkmez
 Satışta Başarıyı Yakalamak / İlhan Ürkmez
 Stratejik Satış Yönetimi / İlhan Ürkmez
 Sıfır Merkez Liderlik İnsan Yönetimi / Fahri Karakaş
 Şirket Doktoru / M. Rauf Ateş
 Tanzim ve Teşhir / İlhan Ürkmez
 Toplam Marka Yönetimi/Türkay Dereli-Adil Baykasoğlu
 Üçü Bir Arada / Mehmet Özkundakçı
 Yaratıcı Satış / İlhan Ürkmez
 Yeni Müşteri / Ö. Torlak - Ş. Özdemir - R. Altunışık
 Zirvedeki Şahin / Kemal Şahin (karton kapak)

KİŞİSEL GELİŞİM-BAŞARI DİZİSİ

101 Etkili Söz / Haz. Abdullah Yaşar
 Akıcı ve Etkileyici Konuşmanın Sırları / Özgür Çoban
 Adım Adım Sınav Yolculuğu / Neslihan Serbest
 Altın Sözler / Sırrı Er
 Anlaşarak Mutlu Yaşayın / Tuncer Elmacıoğlu
 Anlayarak Hızlı Okuma / Gülseren Şenyüzülü
 Asla Pes Etme / Reşat Ayaz
 Başarının Sırları / Dr. Alexis Carrel
 Başarının Visası / İlhan Ürkmez
 Başarı Kaf Dağının Ardında mı? / Sadettin Doğanyigit
 Başarı Rehberi / Oğuz Saygın - Adil Maviş
 Beyaz Zambaklar Ülkesinde / Grigory Petrov
 Beyin Gücünü Geliştirme / Oğuz Saygın
 Bilimsel Çalışma ve Başarı Teknikleri / Ali Özergen
 Bilgelige Yöneliş / Dr. Zülfikar Özkan
 Bilincin Gücü / Dr. Zülfikar Özkan
 Cesaret ve Fazilet Mücadelesi / John F. Kennedy
 Cesur Sorular / Dost Can Deniz
 Çalışanlara Altın Öğütler / Prof. Herbert N. Casson
 Çocuklar İçin Inovasyon / Şirin Elçi
 Çoklu Zeka / Kudret Eren Yavuz
 Dehanı Keşfet Zekânı ve Hafızanı Geliştir / A. Erkan Kavaklı
 Doğrucu Beden Dili / Ercan Kaşıkçı
 Duygularla Güçlenmek / Stefan Konrad
 Düşünmeyi Öğrenmek / İlhan Ürkmez

Etkili ve Güzel Konuşma Sanatı / Sırrı ER
 Fırsatı Yakalayın / Orison Swett Marden
 Gemileri Yakmak / Davut Can
 Genç Girişimcilerin Başarı Sırları / TUGİAD
 Geleceğin Meslekleri / Doç. Dr. Osman Özsoy
 Gizemli Sorular/M. Ali Bulut
 Görevimiz Başarmak / Samuel Smiles
 Hayata Gülümse / Sıtkı Aslanhan
 Hayatın Pusulası / Münir Arıkan
 Hayatı Güzel ve Anlamlı Yaşamak / Hasan Basri Yazıcı
 Her İnsan Hükümdardır / Orison Swett Marden
 Her Sabah Yeniden Doğun / Muammer Yıldıztaş
 Herkesin Hocası Erbakan / Ekrem Kızıltaş
 İletişimde Kalp Köprüsü / Zülfikar Özkan
 İşin Sırrı / TUGİAD
 İyi Fikir Her Zaman Kazandırır / Şafak Altun
 Kazandıran Beden Dili / Dr. Zülfikar Özkan
 Kendine Yardım / Samuel Smiles
 Kişisel Değişim Stratejileri / Oğuz Saygın
 Kişisel Gelişimin Sosyolojisi / Ergün Yıldırım
 Mutluluk ve Başarı Yolları / Dr. Zülfikar Özkan
 Negatif Limanlardan Pozitif Sulara / Oğuz Saygın
 Nitelikli İnsan / Münir Arıkan
 Okul ve Hayat Başarısı / Dr. Nadir Çomak
 Öğrenilmiş Çaresizliği Yenmek / Yılmaz Sönmez
 Öğrenmenin Büyüsü / Hüseyin Öztürk
 Prestij / Muammer Yıldıztaş
 Renklerle İnsanları Tanıma Kılavuzu / Oğuz Saygın
 Ruhsal Zeka / Richard A. Howell
 Ruhun Deşifresi/M. Ali Bulut
 Sen Bir Hazinesin / Yılmaz Sönmez
 Sınav Stresini Yenme / Ali Erkan Kavaklı
 Sınırsız Beyin Gücü / Nejat Sezik
 Sözün Büyüsü / Sırrı Er
 Temel Konuşma Teknikleri Diksiyon / Sırrı Er
 Yaşam Coşkusu / İsmail Karasu
 Yer Çekimine Karşı Temel Bilgiler / Şaban Kızıldağ
 Yüreğini Ateşle / Ali Erkan Kavaklı
 Yürek Bilekten Güçlüdür / Ercan Kaşıkçı (Ciltli)
 Zorluklarla Mücadele / Herbert N. Casson

Değerli Okurumuz,

İş dünyası, kişisel gelişim, yönetim, başarı-motivasyon, üretim, pazarlama, insan kaynakları, eğitim, edebiyat, tarih, maneviyat, sağlık ve çocuk konularıyla ilgili yayınlarımızı:

- Size en yakın kitapçınızdan alabilir,
- **www.hayatyayingrubu.com** adresimizde satış noktaları bölümündeki kitabevlerinden,
- 0212 612 60 90 - 0530 290 99 78 nolu telefondan sipariş edebilirsiniz.

Yayınlarımızla ilgili görüş ve düşüncelerinizi

<http://www.hayatyayingrubu.com/iletisim.aspx>,

hayat@hayatyayinlari.com,

twitter.com/hayatyayingrubu veya

facebook.com/hayatyayingrubu adresimize iletmeniz bizlere ışık tutacaktır.

Kurumunuzla ilgili yukarıdaki alanlara ilişkin kitap ihtiyaçlarınızı ve kurumsal entelektüel birikimlerinizi **Hayat Yayın Grubu** ile paylaşarak temin edebilir ve gerçekleştirebilirsiniz.

İlginize teşekkür ederiz.

Saygılarımızla,

Hayat Yayınları

S E R C A N L E Y L E K

CYDONIA

www.cydonia.me

Beyrut'ta büyük bir sanat galerisinin güvenlik şefi Rafik... Güvenlik kameralarında yakaladığı bir görüntüyle kendisi ve yakın arkadaşları bir anda heyecan dolu bir maceranın ortasına düşüyorlar. Hayalet gerçek mi?

Stian, genç bir kayakçı iken geçirdiği kaza ile tüm bedeni felç olan bir Norveçli... Yıllar sonra beklenmedik bir ses dostu oluyor. Stian dost sandığı bu kişinin, kendisini silah olarak savaş planlarında kullanacağını anlayacak mı?

Sean, NASA'da çalışan, Mars yüzeyinde keşfedilen bir delikle başlayan dev proje Cydonia için seçilmiş iki astronottan biri... Mars'ta neler oluyor? Kara deliğin arkasındaki sırrı kim çözecek? İsrail'in üçüncü dünya savaşı için akıl almaz planlarının Mars ile ilgisi ne?

Beyrutlu Rafik, Norveçli Stian ve Amerikalı Sean'ın yollarının kesiştiği Cydonia'da, soluk soluğa bir macera ve müthiş son...

www.hayatyayingrubu.com

twitter.com/hayatyayingrubu

facebook.com/hayatyayingrubu